

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΝΗΣ 2017 ΑΡ. ΦΥΛ. 525, € 1,50

Η αποικιοκρατική παραχώρηση του ΑΔΜΗΕ στο κινέζικο κρατικό μονοπώλιο

Ο ΑΔΜΗΕ (ηλεκτρικά δίκτυα μεταφοράς) λειτουργεί από τις 19/6/2017 εκτός ΔΕΗ. Όπως είχαμε πει σε προηγούμενο άρθρο μας η κυβέρνηση παραχώρησε τον έλεγχο του νέου ΑΔΜΗΕ στην κινέζικη State Grid που συμμετέχει σε αυτόν με 320 εκατ ή με το 24%. Περισσότερα όμως στοιχεία της συμφωνίας των μετόχων του νέου ΑΔΜΗΕ δημοσιεύτηκαν μόνο λίγες ημέρες πριν την ολοκλήρωση του χωρισμού του από την ΔΕΗ.

Παρά το ότι η State Grid HEL-LAS (SGEL) κατέχει το 24% του νέου ΑΔΜΗΕ θα διορίζει στην ουσία τον διευθύνοντα σύμβουλο, τον αναπληρωτή του και τον οικονομικό διευθυντή. Η διαδικασία είναι η εξής: Η κυβέρνηση που διαθέτει το πλειοψηφικό πακέτο του 51%, θα προτείνει ένα διευθύνοντα σύμβουλο για να τον εγκρίνει η State Grid. Αν τον εγκρίνει αποζημιώνεται για τις “καλές συνεργατικές της προθέσεις” και παίρνει εκτός από τον διευθύνοντα σύμβουλο επιπλέον τη θέση του οικονομικού διευθυντή καθώς και του αναπληρωτή διευθύνοντος συμβούλου. Αν διαφωνήσει της προτείνουν τρεις νέους υποψή-

φίους για να διαλέξει τον ένα. Αν επιλέξει παίρνει πάλι και τις θέσεις του αναπληρωτή και του οικονομικού συμβούλου.

Η αποικιοκρατική συμφωνία προβλέπει επίσης την αύξηση της συμμετοχής των κινέζων στην νέα εταιρεία. Η συμφωνία των μετόχων προβλέπει το δικαίωμα της State Grid να βάλει στο χρηματιστήριο ολόκληρο το νέο ΑΔΜΗΕ για να αυξήσει τη συμμετοχή της από την ελεύθερη αγορά μετόχων. Επίσης η SGEL απαγορεύει τη μεταβίβαση μετοχών του νέου ΑΔΜΗΕ στα προσεχή δύο χρόνια εκτός και αν οι μετοχές μεταβιβαστούν σε αυτήν. Η SGEL θα αποφασίσει επίσης για

πόσα χρόνια στη συνέχεια, ανάμεσα στα τέσσερα και στα δέκα, θα έχει η ίδια όπως και οι άλλοι μέτοχοι το δικαίωμα πρώτης προτίμησης από την πώληση μετοχών. Ότι δηλαδή ο πωλητής μετοχών του ΑΔΜΗΕ θα είναι υποχρεωμένος να πουλήσει πρώτα στους άλλους μετόχους, δηλαδή στην SGEL κατά προτεραιότητα. Σε κάθε περίπτωση η συμφωνία προβλέπει ότι η SGEL θα πρέπει να αυξήσει την συμμετοχή της. Σε περίπτωση όμως που διαφωνήσει με το ΔΣ ή τη συνέλευση των μετόχων, δηλαδή με το κράτος που θα έχει την πλειοψηφία ή με την πλειοψηφία γενικά των μετόχων, η SGEL θα έχει το δικαίωμα να πουλήσει τις μετοχές της στην ελεύθερη αγορά και να αποχωρήσει.

Η συμφωνία κυβέρνησης State Grid δίνει επίσης τον έλεγχο της παραγωγικής δραστηριότητας του ΑΔΜΗΕ στους κινέζους με: **1) το δικαίωμα τροποποίησης ανανέωσης ή ακύρωσης οποιασδήποτε σημαντικής άδειας του ΑΔΜΗΕ**

και 2) με το δικαίωμα έγκρισης κάθε νέας επένδυσης, της μελέτης, της δαπάνης, την έγκριση κοινοπραξίας, των συνεργασιών με άλλες τεχνικές επιχειρήσεις και επενδυτές. Η State Grid Hellas θα εγκρίνει και την τραπεζική χρηματοδότηση, τις εγγυήσεις κλπ.

Έτσι και το μικρότερο έργο, μια νέα γραμμή τροφοδότησης μιας πόλης, ενός χωριού, μια επιχείρησης, μιας βιομηχανίας εξαρτάται από τους κινέζους του 24%!!! Ακόμα και το στρατηγικό Πρόγραμμα Δεκαετούς Ανάπτυξης των δικτύων της χώρας που θα πραγματοποιηθεί σε εθνικό και διεθνές επίπεδο πρέπει να εγκριθεί από την State Grid Hellas. Έτσι σε κάθε εικονικό διαγωνισμό του ΑΔΜΗΕ που θα στήνει κάθε κυβέρνηση λακέδων, όπως αυτή εδώ, μαζί με την State Grid θα μπορούν «νόμιμα» οι κινέζοι να μην εγκρίνουν τον επενδυτή για να εκτελέσουν οι ίδιοι το έργο με την υποστήριξη του 51% της ελληνικής κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης

που δεν διαφωνεί με τη συμφωνία. Να σημειωθεί ότι η State Grid είναι μια μεγάλη εταιρεία με 1,1 δισ. πελάτες, 1,9 εκατ. εργαζόμενους και 330 δις δολάρια τζίρο.

Λίγες ημέρες πριν την λειτουργία του νέου ΑΔΜΗΕ και αρκετές μετά τις δηλώσεις Σκουρλέτη για το ότι η κυβέρνηση πούλησε τάχα ακριβά το 24% του ΑΔΜΗΕ, η αρμόδια ΡΑΕ «ανακάλυπτε» τη γνωστή αδυναμία του ΑΔΜΗΕ να χρηματοδοτήσει «επείγοντως» το δεκαετές πρόγραμμα ανάπτυξης, τη σύνδεση με καλώδιο των νησιών με την ηπειρωτική χώρα γιατί, όπως υπενθύμισε και πριν μερικές ημέρες ο Σταθάκης, μόνο η σύνδεση της Κρήτης μειώνει το κόστος ενέργειας σε όλους τους καταναλωτές κατά 500 εκατ ετησίως. Πρόκειται για την κάλυψη από τους καταναλωτές πανελλαδικά του αυξημένου κόστους παραγωγής ηλεκτρισμού στα νησιά κυρίως με πετρέλαιο. Όταν η ΔΕΗ έφτιαχνε

Συνέχεια στη σελ. 5

ΤΟΠΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ: ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ!

Η αντίσταση του συριακού λαού στο φασιστικό καθεστώς της Δαμασκού και τους ξένους προστάτες του οδήγησε στη δημιουργία μιας νέας μορφής εξουσίας στις απελευθερωμένες περιοχές: τα τοπικά συμβούλια.

Τα συμβούλια, που πρωτοεμφανίστηκαν στις αρχές του 2012, έχουν διοικητικές αρμοδιότητες, διανέμουν την υλική βοήθεια που παρέχεται από ιδιώτες, ομάδες ή απ' το εξωτερικό, προσφέρουν διάφορες υπηρεσίες και αποτελούν το πρόπλασμα μιας μελλοντικής ανώτερου τύπου εξουσίας για όλη τη χώρα, ακόμα και αν οι κατοχικές δυνάμεις μπορέσουν αργότερα να τις κα-

ταστείλουν. Έχουν αρμοδιότητες τήρησης της τάξης, εκπαίδευσης, ενημέρωσης, διανομής της ανθρωπιστικής βοήθειας και ιατρικής φροντίδας, ηλεκτροδότησης, ύδρευσης, καθαριότητας, ανοικοδόμησης κτλ. Μετά την πτώση του Χαλεπιού τα τοπικά συμβούλια έφταναν σε αριθμό τα 404 και μάλιστα συγκροτήθηκαν 8 συμβούλια σε επίπεδο περιφέρειας. Τα συμβούλια δεν

απέκτησαν ποτέ και πουθενά ως τώρα κυρίαρχη πολιτική εξουσία καθώς αυτή συνεπάγεται έλεγχο στρατιωτικών μονάδων ή τουλάχιστον λαϊκών πολιτοφυλακών. Όμως οι στρατιωτικές μονάδες από την πρώτη στιγμή της εξέγερσης στη Συρία ήταν είτε στα χέρια δημοκρατικών πολιτικών φραξιών της αντίστασης και μόνο αργότερα, είτε ήρθαν στα χέρια των ισλαμοφασιστικών

πολιτικών σχηματισμών. Οι δημοκρατικές στρατιωτικές μονάδες ιδιαίτερα αυτές του FSA συνεργάστηκαν πάντα καλά με τα τοπικά συμβούλια, ενώ οι ισλαμοφασιστικές έμπαιναν αρχικά μέσα στα συμβούλια για να τα υπονομεύσουν και σε μερικές περιπτώσεις τα χτύπαγαν ανοιχτά και τα διέλυναν. (Ιδιαίτερα αυτό έγινε στη Ράκκα όπου τα συμβούλια σε μια πρώτη φάση ήταν πολύ ζωντανά).

Η εξάπλωση της λαϊκής αυτής μορφής αυτοδιοίκησης σε όλη

τη χώρα, παρόλο που όπως είναι φυσικό βρέθηκε σε αυτήν την περίοδο κυρίως κάτω από την πολιτική ηγεσία της αντιφασιστικής αστικής και της μικροαστικής τάξης, δείχνει ότι οι πλατιές μάζες με το διάξιμο του αποκτηνωμένου δυνάστη από τις περιοχές τους δεν επιθυμούν πέρασμα στις κλασικές αστικοδημοκρατικές μορφές πολιτικής συγκρότησης αλλά επιδιώκουν μορφές μιας νέας πιο δημοκρατικής, πιο λαϊκής συγκρότησης.

Συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Για την απεργία της ΠΟΕ-ΟΤΑ: Στο όνομα απεργία, στην πράξη πολιτικός εκβιασμός κατά της υγείας του λαού με όπλο τα σκουπίδια, σ. 3, • Η διακομματική Ελλάδα: Το τσιράκι του κινέζικου φασισμού μέσα στην ΕΕ, σ. 3, • Μενίδι: Πιο επικίνδυνος από τις σφαίρες των συμμοριών ο αντιΡομα ρατσισμός, σ. 5, • Σαουδική Αραβία κατά Κατάρ: Ο Τραμπ σπρώχνει το Κατάρ στην αγκαλιά του Πούτιν, σ. 6, • Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ: Την πείνα τη φέρνει το σαμποτάζ της παραγωγής που γίνεται για να αγοράζουν τη χώρα τζάμπα οι ρώσοι και κινέζοι φασίστες, σ. 8, • Λαθρεμπόριο στη ΣΕΚΑΠ του Σαββίδη και κυβερνητικό κουκούλωμα, σ. 4, • Η τραγωδία του Γκρένφελ: Τα δύο πρόσωπα του αστισμού σκοτώνουν τη φτωχολογιά, σ.12

ΤΟΠΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΣΤΗ ΣΥΡΙΑ: ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ!

Συνέχεια από τη σελ. 1

Το στέριωμα των συμβουλίων είναι απόδειξη του γεγονότος ότι αυτά λύνουν αποτελεσματικότερα τα πρακτικά ζητήματα που βάζει ο αγώνας κατά του εσωτερικού και εξωτερικού κατοχικού καθεστώτος. Είναι μια μορφή εξουσίας χωρίς μεγάλη γραφειοκρατία, ικανή να κινητοποιεί το λαό για όλα τα ζητήματα διαβίωσης που τον απασχολούν, ικανή να τον οργανώνει και ικανή να τον εκπαιδεύει αντικειμενικά ώστε να ανεβάζει διαρκώς το πολιτικό και ιδεολογικό του κριτήριο. Γι' αυτό οι ρώσοι επεμβατιστές και οι σύμμαχοί τους προσπάθησαν με λύσσα να αποδυναμώσουν τα συμβούλια χτυπώντας σχολεία, υδραγωγεία, γεννήτριες, νοσοκομεία κ.ά. στόχους που σχετίζονται με τις υπηρεσίες

που έχει προσφέρει η αυτοδιοίκηση στο λαό, πέρα από την κύρια στόχευσή τους να οδηγήσουν το λαό με αυτές τις κτηνωδίες σε παράδοση.

Είναι τόσο ριζωμένος πια μέσα στα λίγα αυτά αλλά πολύ δραματικά χρόνια ο θεσμός αυτός που οι διάφοροι ανοιχτοί ή κρυφοί εχθροί της συριακής αντίστασης δεν τόλμησαν να τον καταστείλουν άμεσα. Επιχείρησαν να τον αποδυναμώσουν ή ακόμα να τον διαβρώσουν από τα μέσα είτε σαν ISIS, είτε σαν Φατέχ αλ-Σαμ (πρώην Αλ Νούσρα) και YPG που έχουν στήσει τις δικές τους καρικατούρες «λαϊκής» αυτοδιοίκησης στις περιοχές που ελέγχουν. Τελευταία, μάλιστα, η ίδια η ρωσική διπλωματία, ο μεγαλύτερος πολιτικός χαμαιλέοντας της ανθρώπινης ιστορίας, επιχειρεί να εντάξει τα τοπικά συμ-

βούλια στους δικούς της σχεδιασμούς για τη μελλοντική διακυβέρνηση της Συρίας. Έτσι το σχέδιο συντάγματος που εκπόνησε και παρουσίασε στους εκπροσώπους της αντίστασης κατά τις διαπραγματεύσεις της Αστάνα εμπεριέχει στο άρθρο 15 πρόβλεψη για διαχωρισμό εξουσιών ανάμεσα στα τοπικά συμβούλια και την κεντρική κυβέρνηση (βλ. Al-Monitor, 20/2). Σήμερα τα συμβούλια έχουν αναστείλει την ισχυροποίηση του ισλαμοφασισμού μέσα στο στρατόπεδο της αντίστασης, επιτρέποντάς τα να ζήσουν. Είναι χαρακτηριστική η πάλη του λαού της πόλης Ιντλίμπ ενάντια στην κυριαρχία του ισλαμοφασιστικού μετώπου Τζέις αλ-Φατέχ (στο οποίο συμμετέχει και η πρώην αλ-Νούσρα), πάλη που οδήγησε στη συγκρότηση ενός τοπικού συμβουλίου

εκλεγμένου με μυστική ψηφοφορία από τους κατοίκους. «Τρεις μήνες μετά τη σύστασή του, το τοπικό συμβούλιο διαχειρίζεται τις περισσότερες υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένου του νερού, του ηλεκτρικού, των αρτοποιειών και του περιβάλλοντος. Με τις ζωηρές τους δραστηριότητες, οι γυναικείες οργανώσεις συμμετέχουν στη δράση του συμβουλίου, διατυπώνοντας τις ανησυχίες τους και προτείνοντας λύσεις.

Η ιστορία της πολιτικής αντίστασης στο Ιντλίμπ δεν έχει τελειώσει. «Νέος μας στόχος είναι να πιέσουμε τις ένοπλες φράξιες για να εγκαταλείψουν τις δικαστικές και υπηρεσίες ασφαλείας και να τις παραδώσουν σε πολιτικές οντότητες, μαζί με τις υπόλοιπες διευθύνσεις, συμπεριλαμβανομένου του μητρώου δημόσιας και ιδιωτικής γης», είπε ο Ραχαμί» (Waging non violence, 23/5, wagingnonviolence.org/feature/syrians-roll-back-extremism-idlib/), επικεφαλής της οργάνωσης «Οίκος Αλ-Ιντλίμπ» που έπαιξε σημαντικό ρόλο στις κινητοποιήσεις.

Η δημιουργία των συμβουλίων στη Συρία μας δείχνει τι δυνατότητες προσφέρει ο αγώνας ενάντια στο φασισμό, και μάλιστα στην πιο προωθημένη μορφή του το σοσιαλφασισμό, όχι απλά για την απαλλαγή των λαών από αυτόν, αλλά κυρίως για την οικοδόμηση μορφών λαϊκής επαναστατικής εξουσίας μέσα από αυτόν, ώστε η ανθρωπότητα να απαλλαγεί ταυτόχρονα από κάθε είδους ταξική και ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση.

Η ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΒΕΒΗΛΩΝΕΙ ΤΟ ΔΙΣΤΟΜΟ

Και ο Γλέζος δεν εξαγνίζεται

Όταν στις 11 του Ιούνη ο γερμανός πρέσβης στη χώρα μας, Πέτερ Σόοφ, πήγε στο Δίστομο για να τιμήσει από πλευράς γερμανικού κράτους τα θύματα της μαζικής σφαγής που είχαν διαπράξει εκεί 73 χρόνια πριν οι ναζί κατακτητές, κάποιος επιχειρήσε να τον εμποδίσει. Μπήκε μπροστά στο μνημείο των πεσόντων τη στιγμή που ο πρέσβης ετοιμαζόταν να καταθέσει στεφάνι και τείνοντάς του επιτιμητικά το δάχτυλο απαίτησε να πληρώσει η Γερμανία αποζημιώσεις στα θύματα του χιτλερικού πογκρόμ. Αυτός ο κάποιος δεν ήταν ούτε κανένας συγγενής-απόγονος δολοφονημένου κατοίκου, ούτε κανένας εκπρόσωπος αντιστασιακών οργανώσεων, ούτε ακόμα ο συμμετέχων στην τελετή και παγκόσμια γνωστός για την παλαιότερη αντιστασιακή του δράση Μ. Γλέζος.

Αυτός που εμπόδισε τον πρέσβη ήταν στην πραγματικότητα η πρώην πρόεδρος του ελληνικού κοινοβουλίου και νυν αρχηγός της κίνησης «Πλεύση Ελευθερίας» Ζ. Κωνσταντοπούλου, επικεφαλής μιας δράκας τραμπούκων που έφτασε στο σφαγείο για να χλευάσει τον εκπρόσωπο του γερμανικού κράτους!

Αυτό το τραμπούκικο στοιχείο σε όλα τα μεγάλα ζητήματα, όπως είναι π.χ. το ζήτημα της διαχείρισης του ελληνικού χρέους ή οι επεμβάσεις των νέων χίτλερ του Κρεμλίνου ανά τον πλανήτη, έχει περισσότερο από κάθε άλλο πρώην θεσμικό παράγοντα ταυτιστεί με τη γραμμή της ναζιστικής συμμορίας της «Χρυσής Αυγής». Είναι αυτή που ως επικεφαλής της Βουλής έθεσε ζήτημα νομιμότητας της λειτουργίας του κοινοβουλίου και θέμα εγκυρότητας ψηφισμένων νόμων με το σκεπτικό ότι απουσίαζαν από την ψηφοφορία οι προφυλακισμένοι βουλευτές της ΧΑ. Προανήγγειλε μάλιστα τότε σχετικές πρωτοβουλίες (*Εφημερίδα των Συντακτών*, 5/3/15). Έτσι τον ίδιο κιόλας μήνα ξεκίνησε μια σειρά αποφυλάκισεων ναζιστικών καθαρμάτων που οδήγησε τελικά στην αποφυλάκιση όλων των χρυσαυγιτών που είχαν πιαστεί μετά τη δολοφονία του ηρωικού νεολαίου Παύλου Φύσσα.

Είναι επίσης αυτή που κάλυψε την κατάληψη του προαυλίου της βουλής από τους ψευτοαναρχικούς τραμπούκους του Ρουβίκωνα («αντιεξουσιαστικό» συμπλήρωμα των ναζί), οι οποίοι καλούσαν σε αποφυλάκιση του δολοφόνου Σ. Ξηρού. Είναι τέλος αυτή που αρνήθηκε να προβεί στην πολιτική καταγγελία τραμπουκισμών των ναζιζήδων σε άλλους βουλευτές παρά την κατακραυγή που σηκώθηκε μέσα στο κοινοβούλιο.

Αυτό λοιπόν το εξέχον στέλεχος του φαιο-«κόκκινου» καθεστώτος, που τόσες πολλές πλάτες έχει βάλει στην προστασία των απευθείας πολιτικών και ιδεολογικών απογόνων του Χίτλερ, και την ώρα που αυτό το πολιτικό καθεστώς που την ανέδειξε πρόσφερε- μόνο αυτό- βουλευτικές έδρες στα χιτλερικά αποβράσματα (φαινόμενο μοναδικό στη μεταπολεμική Ευρώπη) έχει τώρα το αφάνταστο θράσος να κουνά το δάχτυλο στον εκπρόσωπο της σημερινής Γερμανίας, στην οποία τουλάχιστον η ναζιστική ιδεολογία και οργάνωση απαγορεύεται όσο σε καμιά άλλη χώρα της ΕΕ δια νόμου, και να εμφανίζεται προστάτης των θυμάτων

της χιτλερικής θηριωδίας!

Μπορεί με την επιθετική τους στάση οι ακόλουθοι των νέων χίτλερ να ξεγέλασαν πολλούς, όχι όμως και τους κατοίκους του Διστόμου που φώναζαν στην ξιπασμένη ιερόσυλη «ντροπή». Τον κόσμο αυτόν, και πιστεύουμε την πλειοψηφία του ελληνικού λαού, τον έκφρασε το γεγονός ότι ο Μ. Γλέζος έπιασε από το χέρι το γερμανό πρέσβη τον οδήγησε στο μνημείο για να καταθέσει. Αλλά καθόλου δεν φτάνει αυτό για να συγχωρήσουμε το Γλέζο όταν είναι ο ίδιος που πρωτοστατεί στην υπερ-αντιδραστική εθνική εκστρατεία για τις πολεμικές αποζημιώσεις (δες Νέα Ανατολή www.oakke.gr, <http://www.oakke.gr/na478/apozimiosis47.htm>), μια εκστρατεία που σαν κύριο στόχο έχει να ζωντανέψει τα διασπαστικά για τη σημερινή Ευρώπη τραύματα του προηγούμενου αντιφασιστικού πολέμου, και μάλιστα να το κάνει αυτό υπέρ του νέου φασιστικού άξονα. Θεωρούμε λοιπόν ότι όχι μόνο ο ίδιος ο Γλέζος έχει βαριές ευθύνες για την ενθάρρυνση πολιτικών συμπεριφορών σαν αυτή της Κωνσταντοπούλου, αλλά ότι αντικειμενικά η διευκόλυνση από την πλευρά του γερμανού πρεσβευτή να καταθέσει στεφάνι απέτρεψε να ξεσπάσει ένα διπλωματικό επεισόδιο, που θα έκθετε βαριά την ελληνική κυβέρνηση σε όλες τις συνιστώσες της γερμανικής πολιτικής σκηνής και ουσιαστικά όλης της Ευρώπης. Δεν υπάρχει σήμερα μεγαλύτερη βρισιά για το γερμανικό λαό και το έθνος από τον να τα κατηγορήσει κανείς σαν διάδοχους του Χίτλερ και με αυτήν την έννοια άλλωστε δεν είναι καθόλου εύστοχη η δήλωση του Γλέζου ότι «*το παιδί του εγκληματία, όσα εγκλήματα κι αν έχει κάνει ο πατέρας και η μάνα του, δεν ευθύνεται γι' αυτά*» (*Καθημερινή*, 11/6). Ο γερμανικός λαός δεν είναι εγκληματίας, ούτε αυτή εδώ η γενιά αλλά ούτε και οι γονείς της. Εγκληματίες πραγματικά ήταν οι ναζί, αλλά όχι ο απλός γερμανικός λαός που ένα μεγάλο κομμάτι του τους ακολούθησε στα ψέματα τους και έπαιξε μεν γι αυτό το λόγο έναν αντιδραστικό ρόλο για μια περίοδο, αλλά πλήρωσε βαριά γι αυτόν και άλλαξε ζωή αργότερα και δημοκρατικά μεγάλωσε τα παιδιά του και όχι ναζιστικά.

Κάθε λαός μπορεί να έχει μια αντιδραστική στιγμή, δηλαδή μπορεί να παίζει για μια εποχή έναν αντιδραστικό ρόλο, αλλά σε μια επόμενη στιγμή μπορεί να παίζει τον αντίθετό του. Για παράδειγμα το 40 τον αντιδραστικό ρόλο τον έπαιξε –και πάλι όχι στη μεγάλη πλειοψηφία ο γερμανικός λαός –ενώ ο ρώσικος έπαιξε τον πιο προοδευτικό. Τώρα τα πράγματα τείνουν να είναι αντίθετα. Αλλά και αυτό δεν θα κρατήσει πολύ. Μην ξεχνάμε ότι 20 μόλις χρόνια πριν το γερμανικό προλεταριάτο μπει στον χιτλερικό πόλεμο, είχε παίξει ηγετικό ρόλο στην πιο μεγάλη μετά την κομμούνια του Παρισιού προλεταριακή επανάσταση στη Δυτική Ευρώπη, εκείνη των σπαρτακιστών.

Κανείς λαός δεν πρέπει γι αυτό να κομπάζει και ιδιαίτερα κανείς ήρωας. Μπορεί να είναι κανείς ήρωας γίγας το 1942 και πολύ μικρός το 2017.

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/ση
Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Για την απεργία της ΠΟΕ-ΟΤΑ: Στο όνομα απεργία, στην πράξη πολιτικός εκβιασμός κατά της υγείας του λαού με όπλο τα σκουπίδια

Η ΠΟΕ-ΟΤΑ δεν απεργεί. Αλλά χρησιμοποιεί τα σκουπίδια σαν όπλο πολιτικού εκβιασμού ενάντια στο λαό και ενάντια στη χώρα.

Ναι οι εργάτες της αποκομιδής σκουπιδιών έχουν το δικαίωμα να πληρώνονται καλύτερα από τους περισσότερους εργαζόμενους γιατί κάνουν μια πολύ ανθυγιεινή δουλειά, και να πρέπει να μονιμοποιηθούν γιατί τα πολιτικά ήθη που εγκαινίασε η αστική τάξη σύσσωμη τα τελευταία χρόνια είναι να προσλαμβάνονται σαν έκτακτοι, να μονιμοποιούνται στη συνέχεια και να πηγαίνουν σε δουλειές γραφείου όπου το γενικό καθεστώς είναι η απεργία και η μισοαπεργία. Αυτό το καθεστώς είναι άδικο στο τελευταίο σκέλος του και εκμεταλλευτικό για το λαό, αλλά μπορεί πια να αλλάξει μόνο με επαναστατική ανατροπή αυτής εδώ της πολιτικής τάξης, δηλαδή της κυριαρχίας του σοσιαλφασισμού, που επιβάλλει την υπαλληλοποίηση και παρασιτικοποίηση, και τελικά τον εκφασισμό ενός κομματιού του πληθυσμού στο όνομα μάλιστα της πάλης για τη «λαϊκή εξουσία».

Η ΠΟΕ-ΟΤΑ με πολιτικό ηγεμόνα εδώ και χρόνια το ψευτοΚΚΕ ισχυρίζεται πως απεργεί. Εδώ και χρόνια δεν απεργεί. Απεργία σημαίνει άρνηση των εργαζομένων να παράγουν το προϊόν της δουλειάς για την οποία έχουν προσληφθεί. Το προϊόν της δουλειάς των εργατών καθαριότητας των δήμων είναι το μάζεμα των σκουπιδιών η μεταφορά, και το θάψιμο τους στις χωματερές. Απεργία σημαίνει οργανωμένη και έμπρακτη άρνησή τους να παράγουν αυτό το προϊόν.

Όμως η ΠΟΕ-ΟΤΑ όλα αυτά τα χρόνια δεν αρκείται σε αυτή τη συλλογικά οργανωμένη άρνηση παραγωγής αυτού του έργου αλλά εμποδίζει με τη βία την παραγωγή αυτού του έργου από οποιονδήποτε άλλο πολίτη, κρατική υπηρεσία, δημοτική υπηρεσία, έκτακτο προσωπικό ασφαλείας κλπ, με τον ισχυρισμό ότι κάτι τέτοιο αποτελεί απεργοσπαστισμό. Αυτή η παρεμπόδιση κυρίως με αποκλεισμούς και καταλήψεις των ΧΥΤΑ. Είναι σαν να απεργούν οι εργάτες του μεγαλύτερου εργοστασίου που παράγει γάλα σε μια χώρα και να μην αρκούνται σε αυτό, αλλά να εμποδίζουν τους πολίτες να προμηθευτούν και να καταναλώσουν γάλα με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, από οποιαδήποτε άλλη εταιρεία μέσα και έξω από τη χώρα, και από οποιοδήποτε άλλο μικρό ή μεγάλο παραγωγό. Αυτό θα ήταν απαγόρευση στις μανάδες να δώσουν γάλα στα παιδιά τους. Το ανάλογο θα ήταν αν απεργούσαν οδηγοί των λεωφορείων αλλά απαιτούσαν να απαγορευτούν και οι μετακινήσεις των πολιτών που θα γίνονταν με τρόλεϊ ή το μετρό ή ακόμα αν όλοι αυτοί απεργούσαν αλλά απαιτούσαν να απαγορευτούν και οι μετακινήσεις με ταξί και ΙΧ, ή καταλάμβαναν τους δρόμους για να απαγορευτούν και οι μετακινήσεις των πεζών.

Είχαμε γράψει σε ένα παλιότερο άρθρο μας του 2011 για μία αντί-

στοιχη απεργία με τίτλο: «*Σχετικά με τα «ιδιόκτητα» σκουπίδια της ΠΟΕ-ΟΤΑ Άλλο οι απεργίες, άλλο οι κρατικοί πόλεμοι ενάντια στο λαό*» (φ. 472, Οκτώβριος 2011): «*Το επιχείρημα ότι το μάζεμα των σκουπιδιών από ιδιώτες με δικά τους φορτηγά και εργάτες που δεν ανήκουν στην καθαριότητα των δήμων, αποδυναμώνει τάχα την απεργία, είναι η «προοδευτική» και «αριστερή» στη μορφή δικαιολόγηση των σοσιαλφασιστικών μεθόδων ομηρίας και βασανισμού του λαού από την ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ και του σοσιαλφασισμού. Κανένας ιδιώτης δεν μπορεί να υποκαταστήσει τις υπηρεσίες καθαριότητας των δήμων στο μάζεμα των σκουπιδιών αφού αυτές είναι οργανωμένες με χιλιάδες εργαζόμενους και με πελώρια και ακριβά μέσα αποκομιδής σε σχέση με τον ιδιώτη που χρησιμοποιεί ανοιχτά φορτηγά και μπουλντόζες. Αλλά και αν ακόμα μπορούσαν οι ιδιώτες να λύσουν το πρόβλημα των σκουπιδιών μια πραγματική απεργία εργαζομένων δεν θα ασκούσε ποτέ βία στο λαό, δεν θα διασπούσε το λαό, για να πετύχει τα αιτήματά της.*»

Έτσι, στην περίπτωση της απεργίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ δεν έχουμε άρνηση της παροχής της υπηρεσίας αποκομιδής αλλά απαγόρευση της αποκομιδής και του θάψιματος αυτών των σκουπιδιών για να επιβληθεί στους πολίτες να αναπνέουν αναθυμιάσεις αλλοιωμένων και σκουληκιασμένων τροφών στους 35 ή 40 βαθμούς για μέρες δηλαδή να υφίστανται ένα επικίνδυνο για την υγεία τους μαρτύριο. Σε ότι αφορά τους τουρίστες που υποβάλλονται στο ίδιο μαρτύριο, αυτή η απαγόρευση σημαίνει τη δυσφήμιση τουριστικών προορισμών που δίνουν δουλειά σε κάποιες εκατοντάδες χιλιάδες από τους άνεργους της βασανισμένης από τους σαμποταριστές χώρας μας. Εδώ η ΠΟΕ-ΟΤΑ δεν είναι απεργός αλλά ιδιοκτήτης των σκουπιδιών σαν υπερόπλο βίας ενάντια στο λαό, δεν είναι οργανωτής της μαζικής δηλητηρίασης του πληθυσμού με τον εκβιασμό «ή στηρίζετε αυτό που λέω ή σας κάνω τη ζωή αβίωτη».

Αν η απεργία των εργατών αποκομιδής ήταν πραγματικά ταξική απεργία και όχι πράξη βίας και εκβιασμού του πληθυσμού θα έκανε δύο πράγματα:

1^ο Θα άφηνε ελεύθερη την πρόσβαση στις χωματερές κάθε μηχανισμού αποκομιδής και θα δέσμευε μόνο τα εργαλεία αποκομιδής δηλαδή τα μέσα παραγωγής που κινούν οι εργάτες αποκομιδής οπότε θα υποχρέωνε το κράτος, τους δήμους και όποιους άλλους μηχανισμούς αποκομιδής να πληρώσουν πολύ περισσότερο για αυτήν την απαραίτητη για τη ζωή του πληθυσμού δουλειά.

Αυτό θα ήταν μια πραγματική απεργία και μοιραία θα είχε και τη διάρκεια μιας πραγματικής απεργίας, ενώ τώρα πρόκειται για ένα εκ-

βιαστικό τηλεσίγραφο θανάτου της πόλης και των κατοίκων της. Είναι ο χειρότερος εκβιασμός του σοσιαλφασισμού, χειρότερος και από αυτόν της ακτοπλοΐας όπου οι σοσιαλφασιστές του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ χωρίς γενικές συνελεύσεις των ναυτεργατών οργανώνουν από τα πάνω σαν κλασικά αφεντικά όχι απλά σταμάτημα της κίνησης των καραβιών που εκτελούν δρομολόγια της γραμμής, αλλά παρεμπόδιση της μεταφοράς των ευαίσθητων γεωργικών προϊόντων με έκτακτα δρομολόγια καραβιών που θα μπορούσαν να μισθώσουν γι αυτό οι ίδιοι οι παραγωγοί. Είναι χαρακτηριστικό ότι και η ΠΟΕ-ΟΤΑ δεν οργάνωσε γενικές συνελεύσεις των δημοτικών υπαλλήλων εδώ και πάρα πολλά χρόνια.

2^ο Θα φρόντιζε να υπάρχει επαρκές προσωπικό ασφαλείας για τις ανάγκες του πληθυσμού σε μία παρατεταμένη απεργία. Ένας λαός δεν επιτρέπεται να υποφέρει από μια απεργία πιο πολύ από το κεφάλαιο που απασχολεί τους εργαζόμενους που απεργούν, είτε αυτό είναι ιδιωτικό, είτε είναι κρατικό γραφειοκρατικό, είτε ελέγχεται από ξενόδουλους πολιτικούς μηχανισμούς εξουσίας όπως στην περίπτωση της σοσιαλιστικής κρατικής απεργίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ, που ποτέ δεν θα γινόταν με τέτοια βιόναυσα χαρακτηριστικά χωρίς την ουσιαστική στήριξη της κυβέρνησης Σύριζα και της αντιπολίτευσης της ΝΔ. Οι πραγματικά ταξικές απεργίες έχουν σαν πρώτο μέλημα τους το πολιτικό, ψυχολογικό και ηθικό κέρδιμα του πληθυσμού, γιατί σε αυτό το κέρδιμα στηρίζουν όχι μόνο την ελπίδα τους για νίκη στην παρούσα κατάσταση αλλά νίκη και στους μελλοντικούς αγώνες τους.

Αντίθετα στις «απεργίες» της ΠΟΕ-ΟΤΑ και όλες τις ανάλογες κρατικές «απεργίες» του σοσιαλφασισμού είναι η ίδια η πολιτική εξουσία ή ένα κομμάτι της που «απεργεί», χρησιμοποιώντας σαν εργαλεία τους βαριά εργαζόμενους εργάτες της αποκομιδής σκουπιδιών για τη μονιμοποίηση, δηλαδή την κρατικο-υπαλληλοποίηση κάθε προσωρινού εργαζόμενου.

Αυτό το καθεστώς για χρόνια το στηρίζαν ψευτοΚΚΕ και ΣΥΡΙΖΑ σαν αντιπολίτευση. Η ίδια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μέσω Σκουρλέτη είχε υποσχεθεί στο προσωπικό της καθαριότητας με συμβάσεις ότι θα τους μετέτρεπε σε μόνιμους. Αυτό ήταν ένα προφανές ψέμα που δεν μπορούσε να υλοποιηθεί χωρίς να παραβιάσει το Σύνταγμα που προβλέπει από το 2002 ότι απαγορεύεται η μετατροπή συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου στο δημόσιο, και επίσης χωρίς να παραβιάσει τις μνημονιακές δεσμεύσεις που προβλέπουν αναλογία προσλήψεων στο δημόσιο, 1 πρόσληψη προς 4 αποχωρήσεις για το 2017. Στο κέντρο των καταγγελιών της ΠΟΕ-ΟΤΑ βρίσκονται για αυτό το λόγο οι «μνημονιακές κυβερνήσεις», ενώ χαρακτηρίζει και το συνταγματικό κώλυμα σαν πρόσχημα

που επικαλούνται αυτές οι κυβερνήσεις για την εφαρμογή των «επιταγών του μνημονίου» (!) Λες και υπήρχε κανένα μνημόνιο το 2002.

Το συνδικαλιστικό επιτελείο της ΠΟΕ-ΟΤΑ φαίνεται ότι χρησιμοποιεί τώρα τον εκβιασμό των σκουπιδιών για να πάρει μία όσο το δυνατόν καλύτερη προσωρινή ρύθμιση, δηλαδή σαν ένας τραμπούκος καθόλου για κάποια οριστική λύση στο χρόνιο πρόβλημα του καθεστώτος των εργαζομένων στην καθαριότητα. Γιατί αν ενδιαφερόταν θα είχε ξεκινήσει εδώ και καιρό έναν αγώνα διαρκείας και καμπάνιας ενημέρωσης του λαού, που μόνο στο τέλος του θα έφτανε σε απεργία, και όχι στις αιφνιδιαστικές εκβιαστικές απεργίες των δύο-τριών εβδομάδων στις περιόδους του Πάσχα, των Χριστουγέννων και του καλοκαιριού για να κερδίζει αυξήσεις, παρατάσεις και προσλήψεις.

Η τελευταία αυτή σε μία σειρά

εκβιαστικών αντίστοιχων απεργιών της ΠΟΕ-ΟΤΑ είναι γέννημα-θρέμμα του ίδιου σοσιαλφασιστικού κράτους που έχει την κυβέρνηση, και που για χρόνια ασκούσε τη σοσιαλφασιστική του βία εκτός κυβέρνησης στα πλαίσια ενός διακομματικού ρωσόδουλου μπλοκ εξουσίας. Αυτό έχει εξασφαλίσει τις χειρότερες δυνατές συνθήκες για την καθαριότητα και για τους εργαζόμενους και για τους κάτοικους των πόλεων αφού είτε σε δημοτικό είτε σε κρατικό επίπεδο, έχει διαλύσει κάθε προσπάθεια οργάνωσης ανακύκλωσης των απορριμμάτων, και έχει εμποδίσει συστηματικά την ανάπτυξη βιομηχανίας επεξεργασίας τους όπου θα μπορούσαν να απασχοληθούν κι αυτοί οι συμβασιούχοι και άλλοι τόσοι. Οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα δεν έχουν κανένα συμφέρον να ακολουθούν τέτοιες συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Η ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ: ΤΟ ΤΣΙΡΑΚΙ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΕ

Όσο προχωρά η ρωσική και η κινεζική οικονομική διείσδυση στη χώρα μας τόσο περισσότερο εκδηλώνεται η πολιτική υποτέλεια της Ελλάδας στον άξονα του πολέμου και του φασισμού και το αντίστροφο. Τελευταία πληθαίνουν οι κινήσεις σύσσωμης της ελληνικής κοινοβουλευτικής πολιτικής ηγεσίας που φανερώνουν μία βαθιά πολιτική υποτέλεια στους δύο αυτούς μεγάλους φασιστικούς ιμπεριαλισμούς και απομακρύνουν όλο και βαθύτερα τη χώρα μας και τη φέρνουν σε βαθιά σύγκρουση με την εθελοντική και από άποψη πολιτικής συγκρότησης δημοκρατική Ευρωπαϊκή Ένωση στην οποία τυπικά συμμετέχει. Μόνο τον τελευταίο μήνα είχαμε δυο πελώριες σημασίες και αποκαλυπτικές ελληνικές ταυτίσεις με την Κίνα ενάντια στην ΕΕ.

Η συμπεριφορά αυτή έχει οδηγήσει μερίδα του ξένου τύπου να αποκαλεί δίκαια και όλο και πιο συχνά την Ελλάδα «Δούρειο Ίππο της Ρωσίας», και ακόμα πιο πρόσφατα «Δούρειο Ίππο της Κίνας στην ΕΕ», όπως έγραψε π.χ. το γαλλικό περιοδικό «Le Point». Η πρώτη και πιο ακραία εκδήλωση αυτής της σχέσης ήταν μέχρι στιγμής το μπλοκάρισμα της Αθήνας στη δήλωση που σχεδιάζονταν να υποβληθεί εκ μέρους των 28 κρατών-μελών της ΕΕ στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ στη Γενεύη, ένα κείμενο επικριτικό για την επίδοση της Κίνας πάνω στα ανθρώπινα δικαιώματα. Ελληνικές διπλωματικές πηγές δικαιολόγησαν την ενέργεια λέγοντας πως η κριτική της ΕΕ στην Κίνα ήταν «μη εποικοδομητική», και θα μπορούσε να υπονομεύσει το επερχόμενο διμερές συμβούλιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων ΕΕ-Κίνας που μπορεί, λένε, να λειτουργήσει πιο

αποτελεσματικά από το αντίστοιχο φόρουμ των Ηνωμένων Εθνών. «Οι ίδιοι κύκλοι επισήμαναν ότι η Αθήνα έχει εκφράσει και στο παρελθόν επιφυλάξεις για τον τρόπο άσκησης της ευρωπαϊκής κριτικής, όχι μόνο σχετικά με την Κίνα, αλλά και σε ό,τι αφορά την Αίγυπτο» (skai.gr, 18/6) του ρωσόφιλου δικτάτορα Σίσι. Όπως κατήγγειλαν η Διεθνής Αμνηστία και το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων είναι η πρώτη φορά που η ΕΕ αποτυγχάνει να υποβάλει μία τέτοια δήλωση στο συγκεκριμένο σώμα, κάτι που παραδοσιακά γίνεται τρεις φορές το χρόνο. Το Πεκίνο, όπως είναι φυσικό, χαιρέτισε την ελληνική στάση που το βοηθά να χτυπήσει το δημοκρατικό αντιφασιστικό κίνημα του κινεζικού λαού.

Στη δεύτερη περίπτωση η Ελλάδα, μαζί με την Πορτογαλία, την Ιρλανδία και την Ισπανία αντιπάχθηκε στο σχέδιο Γαλλίας-Γερμανίας να περιοριστεί η εξαγορά κρίσιμων ευρωπαϊκών βιομηχανιών από τρίτες μεγάλες δυνάμεις, ιδιαίτερα από την Κίνα, και πέτυχε να υιοθετηθεί μία συμβιβαστική πρόταση χωρίς περιοριστικούς μηχανισμούς (Financial Times, 23/6). Ήταν ο Τσίπρας που πήρε τη σκυτάλη από τον πορτογάλο επίσης ψευτοαριστερό Α. Κόστα και υπερθεμάτισε ενάντια στο σχέδιο Μακρόν που στεκόταν εμπόδιο στις αποικιοκρατικές βλέψεις των κινέζων ιμπεριαλιστών μέσα στη χώρα μας και την παραπέρα διείσδυσή τους μέσα στην Ευρώπη.

Η χειρότερη και πιο ξεχωριστή πάντως από τις δύο αυτές αντιευρωπαϊκές θέσεις του ελληνικού καθεστώτος ήταν η άρνησή του να καταγγείλει το φασισμό του κινεζικού πολιτικού καθεστώτος, οπότε αποκαλύπτεται διεθνώς σαν τμήμα του παγκόσμιου νεοχιτλερικού άξονα Μόσχας-Πεκίνου και σαν ο πιο έμπιστος πράκτοράς του άξονα αυτού μέσα στην ενωμένη Ευρώπη.

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΩΝ ΡΩΣΟΔΟΥΛΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗ ΧΩΡΑ

Η αποσύνδεση της εκπαίδευσης από την παραγωγή είναι το βασικό χαρακτηριστικό της ελληνικής εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες της. Αντίθετα από αυτό που αποτελεί την πρακτική των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, δηλαδή οι σπουδές σε όλες τις βαθμίδες, ιδιαίτερα αυτές της δευτεροβάθμιας, να συνδέονται άμεσα με την αναπτυγμένη παραγωγή και τις ανάγκες της, στη χώρα μας συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Όλα τα στοιχεία δείχνουν ότι οι γνώσεις των αποφοίτων ελάχιστα αντιστοιχούν στις κοινωνικές παραγωγικές ανάγκες.

Σύμφωνα με τη μελέτη που έχει τίτλο: «*Εκπαίδευση, επιχειρηματικότητα και απασχόληση: Ζητείται προσέγγιση*», την οποία διενήργησαν η ελεγκτική εταιρεία ΕΥ, το Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών και η Endavour Greece στα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας, πάνω από δύο στους πέντε φοιτητές εξακολουθούν και σήμερα, όπως και προ κρίσης, να φοιτούν σε τρεις βασικές γενικές κατευθύνσεις: το 13% (από 18% το 2008) στις ανθρωπιστικές επιστήμες, το 12% (από 11% το 2008) στις κοινωνικές επιστήμες και επιστήμες της συμπεριφοράς και επίσης 12% σε επιστήμες εκπαίδευσης και κατάρτισης των δασκόντων (από 13% το 2008). Συνολικά, το 53% των φοιτητών κατευθύνεται σε αντικείμενα σπουδών και κλάδους που δεν συμβάλλουν στην αναπτυξιακή προσπάθεια της χώρας» (<http://www.dealnews.gr/22-6>). Είναι χαρακτηριστικό ότι σε ένα τομέα που βρίσκεται πάντα στην αιχμή της οικονομίας, στον τομέα της πληροφορικής εξακολουθεί να κατευθύνεται ένα πολύ μικρό ποσοστό, μόλις το 4% των φοιτητών. Σύμφωνα με το παραπάνω δημοσίευμα «στην Ελλάδα παρατηρείται μεγάλη ζήτηση σε ειδικούς πληροφορικής, ενώ στην Ευρώπη προβλέπονται έως το 2020 750.000 κενές θέσεις εργασίας στον εν λόγω κλάδο. Η ζήτηση για επιστήμονες της πληροφορικής επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι αποτελεί τον κλάδο με τη μεγαλύτερη αύξηση της απασχόλησης, 22,7%, το 2016 σε σύγκριση με το 2008».

Στην Ελλάδα τα τμήματα των λεγόμενων ανθρωπιστικών σπουδών δέχονται πολύ μεγαλύτερο ποσοστό φοιτητών από ότι τα τμήματα πληροφορικής. «*Πρόκειται πράγματι για διαστρέ-*

βλωση της εκπαιδευτικής διαδικασίας» συμπεραίνεται στην ίδια μελέτη. Η εικόνα δεν είναι πολύ διαφορετική στα ΤΕΙ. «*Αν και όλοι συμφωνούν ότι πρέπει να δοθεί μεγαλύτερη έμφαση στην τεχνολογική εκπαίδευση, ο συνολικός αριθμός των σπουδαστών μειώθηκε κατά 6% το 2015 σε σύγκριση με το 2008. Ειδικά, στον κλάδο πληροφορικής η μείωση φτάνει το 29% και στον τομέα εμπορίου και διοίκησης επιχειρήσεων το 21%»*(στο ίδιο). Όσο θα περνά ο καιρός και η χώρα θα κατακλυδά στην κρίση και τη διάλυση τόσο πιο φανερά θα γίνονται τα αποτελέσματα του χρόνιου σαμποτάζ της παραγωγής.

Αν και η ανεργία είναι γύρω στο 30% «*όμως το 77% των εργοδοτών δηλώνει ότι δυσκολεύεται να βρει το κατάλληλο ανθρώπινο δυναμικό. Ο λόγος; Η Ελλάδα έχει το υψηλότερο ποσοστό εργαζομένων (26%) με υπερβάλλοντα προσόντα, όμως μόλις το 55% έχει προσόντα εναρμονισμένα με τις ανάγκες της αγοράς. Όπως ανέφερε ο κ. Π. Παπάζογλου, διευθύνων σύμβουλος της ΕΥ Ελλάδος, ο κυριότερος λόγος που ανέφεραν οι εργοδότες είναι το έλλειμμα σε τεχνικές δεξιότητες (29%), σε εμπειρία (27%), σε προσωπικές δεξιότητες (12%) και σε διαθέσιμους υποψηφίους (11%)»*(στο ίδιο). Αυτό το έλλειμμα σε προσωπικές και τεχνικές δεξιότητες αποτυπώνεται κάθε χρόνο και στη μέση εκπαίδευση από τις τελευταίες θέσεις που καταλαμβάνει η χώρα μας στο διαγωνισμό Piza και ο οποίος αφορά εκτός από την κατανόηση κειμένου και τεχνικές δεξιότητες.

ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Αυτή η αναντιστοιχία και η αποσύνδεση πραγματοποιείται στο όνομα της δήθεν επανάστασης και του δήθεν ανθρωπισμού, κατά κύριο λόγο από την ψευτοαριστερά που κυριαρχεί στην ΟΛΜΕ στη μέση εκπαίδευση, στη ΔΟΕ στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση και βέβαια στα πανεπιστήμια από τις ηγεσίες των ψευτοαριστερών παρατάξεων. Το σύνθημα στο οποίο συμπυκνώνεται αυτή η μεθοδευμένη αποσύνδεση είναι το "όχι στο σχολείο της αγοράς και του κεφαλαίου", εννοώντας ότι το σχολείο πρέπει να είναι μακριά από την παραγωγή αφού η παρα-

γωγή είναι στην υπηρεσία του κεφαλαίου. Όπως δηλαδή ακριβώς σήμερα το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ κλείνουν τις επιχειρήσεις επειδή είναι στην υπηρεσία του καπιταλιστή ενώ ξέρουν ότι έτσι στερούν και την εργατική τάξη από τα μέσα της διαβίωσης της, αλλά και τους υλικούς όρους της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας, έτσι καταστρέφοντας τη σύνδεση της εκπαίδευσης με την παραγωγή, τις θετικές επιστήμες και την έρευνα, καταστρέφουν και την εκπαίδευση. Με αυτόν τον τρόπο οι εργάτες και ο λαός παραμένουν αμόρφωτοι και άνεργοι ενώ ο μισθός τους πέφτει στο χαμηλότερο ύψος αυτό της ανειδίκευτης εργατικής δύναμης σύμφωνα με τους σιδηρένιους νόμους της αγοράς που κανένας καλύτερα από τον Μαρξ δεν έχει αναλύσει. Όλη η ψευτοαριστερά που μιλά στο όνομα του λαού και της εργατικής τάξης στην πραγματικότητα καταστρέφει την εργατική δύναμη του εργάτη και τον παραδίδει φτηνό κρέας στα δόντια σύσσωμης της αστικής τάξης, ιδιαίτερα σήμερα της ρωσόδουλης αστικής τάξης, παλιάς και νέας. Τα νέα αφεντικά, οι ρώσοι κρατικοολιγάρχες και οι κινέζοι αποικιοκράτες, μαζί με την ντόπια ρωσόδουλη αστική τάξη θέλουν φτηνή ανειδίκευτη εργατική δύναμη όπως αυτή του υπηρετικού τους προσωπικού, γιατί σύγχρονη βιομηχανία δεν θέλουν εκτός από εκείνη που σχετίζεται με τα δίκτυα μεταφοράς και επικοινωνιών κάθε είδους που αντιστοιχούν στα αποικιακά τους συμφέροντα. Αυτήν την πολιτική εξυπηρετεί η ψευτοαριστερά, αλλά και σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς.

Πέρα από αυτήν την άμεση καταστροφή ο χωρισμός της εκπαίδευσης από την παραγωγή οπότε και από την εφαρμοσμένη έρευνα, οδηγεί στην απέραντη καταστροφή της υλικής βάσης της σοσιαλιστικής κοινωνίας που πάνω της θα οικοδομηθεί η εργατική τάξη τους υλικούς όρους της ταξικής της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Από την άποψη αυτή είναι θεμελιώδους σημασίας για την ύπαρξη της εργατικής τάξης και για το γρηγορότερο και σταθερότερο πλησίασμα στον επαναστατικό μετασχηματισμό, η αποκάλυψη του πελώριου παραγωγικού και εκπαιδευτικού σαμποτάζ για λογαριασμό των ρώσικων και κινέζικων αφεντικών της σε κάθε τμήμα της κοινωνίας.

Η πουτινική Ρωσία και στα πετρελαιοειδή Μετά από το σαμποτάζ που προκάλεσε την αυτοκτονία του Μαμιδάκη η Jetoil περνάει στη Rosneft.

Με απαγόρευση επενδύσεων, υπερφορολόγηση και πιστωτική ασφυξία οδηγήθηκε στη χρεωκοπία η επιχείρηση εμπορίας καυσίμων Jetoil του Μαμιδάκη, και στη συνέχεια στην αυτοκτονία ο ίδιος. Τι λογαριασμούς είχε με το ελληνικό κράτος η Jetoil για να θέλει να τη χρεωκοπήσει;

Ήταν μία επιχείρηση ενός ντόπιου κεφαλαίου που ενδιαφερόταν να την αρπάξει ένα ρώσικο κεφάλαιο. Ένα ρωσόδουλο πολιτικό σύστημα όπως το ελληνικό θα κάνει τα πάντα για να διευκολύνει τους αποικιοκράτες. Αυτή είναι μία χαρακτηριστική περίπτωση που έκανε τα πάντα για να έρθει να πάρει την Jetoil ο κρατικός ρώσικος κολοσσός στον τομέα των πετρελαιοειδών, η Rosneft, με γραφεία δίπλα στο Κρεμλίνο. Τώρα η Rosneft αποκτά μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες εμπορίας καυσίμων στη χώρα, με δίκτυο πρατηρίων και εξαγωγών στις Βαλκανικές χώρες, και με το μεγαλύτερο αποθηκευτικό χώρο στα Βαλκάνια, μέσω του οποίου εφοδιάζεται το δίκτυό της στη Β. Ελλάδα και προωθεί τις εξαγωγές της. Με αυτό τον τρόπο η Ρωσία, που έχει ήδη λεόντειες συμφωνίες για την εξάρτηση της χώρας από το πιο ακριβό φυσικό αέριο στην Ευρώπη, πατάει πόδι και στην αγορά και διακίνηση των καυσίμων.

Είχαμε γράψει στη Νέα Ανατολή για μία επένδυση του Μαμιδάκη που είχε βαλτώσει για χρόνια και αφορούσε αποθηκευτικές εγκαταστάσεις στη Σούδα (φ. 463, Δεκέμβριος 2010). Η επένδυση ύψους 20 εκατ ευρώ (<http://www.oakke.gr/na463/dexam463.htm>) είχε πάρει άδεια από το 2002 αλλά σταμάτησε στην Πολεοδομία Χανίων και τη Δασική Υπηρεσία. Προηγήθηκαν αλλεπάλληλες προσφυγές στο ΣτΕ από μερίδα τοπικών φορέων της Κρήτης σε συνεργασία με ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, «οικολόγους» (σύμφωνα με τους οποίους τα 58 στρέμματα στα οποία θα γίνονταν οι εγκαταστάσεις ήταν χορτολιβαδική έκταση), και η παρέμβαση της Μπριμπίλη, ως υπουργού Περιβάλλοντος που κατά τη θητεία της είχε ασχοληθεί ιδιαίτερα με την κατεδάφιση επενδύσεων. Η συγκεκριμένη επένδυση θα δημιουργούσε νέες θέσεις εργασίας, θα έλυσε σε πολύ μεγάλο βαθμό το πρόβλημα της ενέργειας στο νησί και θα μείωνε τις τιμές στα καύσιμα.

Σύμφωνα με ρεπορτάζ της Deal News της 3/6/2013, ο όμιλος αντιμετώπισε προβλήματα μετά την έναρξη της κρίσης από το 2008 και μετά, λόγω μείωσης του τζίρου. Όμως «*Χαριστική βολή*» αποτέλεσε η υπερφορολόγηση των καυσίμων και η εξίσωση του φόρου πετρελαίου

θερμάνσης με το πετρέλαιο κίνησης που επέφερε δραματική μείωση της κατανάλωσης, ξεπερνώντας το 30%». Βέβαια την πολιτική της υπερφορολόγησης δεν την ακολούθησαν οι κυβερνήσεις για να χτυπήσουν την εμπορία τους αλλά τη βιομηχανική παραγωγή. Εννοείται ότι για τους δικούς τους ανθρώπους έχουν πάντα τη λύση της λαθρεμπορίας, για αυτό άλλωστε ο ΣΥΡΙΖΑ αχρήστευσε ταχύτατα κάθε μέτρο που με τόσες δυσκολίες και τόσο κόστος εισάχθηκε για το χτύπημα της λαθρεμπορίας των καυσίμων (καταγραφή των ροών στις αντλίες και στις δεξαμενές). Οι φορολογικές απώλειες για το κράτος τα τελευταία 20 χρόνια σύμφωνα με υπολογισμούς της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Πρατηριούχων Εμπόρων Καυσίμων (ΠΟΠΕΚ) είναι πάνω από 25 δις ευρώ (<http://www.cretadrive.gr/news/25-billions-apolies-apo-lathremporio-kafsimon/>, 9/2/2015).

Έτσι η τύχη της Jetoil πέρασε στα χέρια των τραπεζών που της είχαν δώσει κοινοπρακτικό δάνειο και οι οποίες δέχθηκαν να κάνουν ρύθμιση και μάλιστα με κούρεμα 2/3 των χρεών μόνο όταν εμφανίστηκε σε «στρατηγικό επενδυτή» η Rosneft. Για να αγοράσει την Jetoil, η Rosneft χρησιμοποίησε μία εταιρεία που ελέγχει στρατηγικά με 20%, τη Centracore που χαρακτηρίζεται αυστριακή εταιρεία ρώσικων συμφερόντων με το υπόλοιπο 80% να ανήκει σε μία επενδυτική εταιρεία του Λουξεμβούργου (UFG Europe Holding). Η Centracore θα καταβάλει για μία εταιρεία που είχε φτάσει να έχει τζίρο 1 δις ευρώ στην ακμή της, 102 εκατ. Ευρώ, το 60% των οποίων θα δοθεί στις τράπεζες και το υπόλοιπο για χρέη στο δημόσιο (<http://www.capital.gr/epixeiriseis/3220379/egkritihike-katarxin-i-sumfonia-gia-jetoil>).

Έτσι καταπολεμούν ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ τους «διapλεκόμενους κεφαλαιοκράτες» για να στρώνουν το δρόμο μαζί με όλες τις κοινοβουλευτικές ηγεσίες στα χειρότερα αφεντικά, στους Σαββίδηδες, στους Κοπελούζους, και στην Κόσκο, που διαπλέκονται απευθείας με τον Πούτιν και τον σύμμαχο του Ξί Τζινπίνγκ. Έτσι μετατρέπουν τη χώρα σε αποικία του νεοχιτλικού ρωσοκινέζικου άξονα και παραδίνουν τους εργαζόμενους της και το λαό στα χέρια των αποικιοκρατών, την ίδια ώρα που κατηγορούν για αποικιοκράτες τους δανειστές της ΕΕ, που στο κάτω-κάτω δανείζουν εδώ και 7 χρόνια την αλλεπάλληλα χρεωκοπημένη χώρα μας με εκατοντάδες νέα δις και με τόκο κάτω από αυτόν που δανείζονται οι ίδιοι. Όσο όμως περισσότερο θα δείχνουν το αληθινό πρόσωπό τους τα νέα αφεντικά, τόσο θα λιγοστεύει ο χρόνος που τα τσιράκια τους θα μπορούν να κοροϊδεύουν το λαό.

Λαθρεμπόριο στη ΣΕΚΑΠ του Σαββίδη, και κυβερνητικό κουκούλωμα

«Ανάπτυξη» πουτινικού εγκληματικού τύπου

Στις αρχές Ιούνη **Σ**αποκαλύφθηκε ότι από το Νοέμβριο του 2016 έχει εντοπιστεί και δεσμευτεί από τις αρχές λαθραίο φορτίο τσιγάρων με σημαση της ΣΕΚΑΠ του Σαββίδη σε πλοίο που πιάστηκε στο λιμάνι της Παλαιοχώρας στα Χανιά! Λίγες μέρες μετά ένα δεύτερο πλοίο πιάστηκε στο λιμάνι των Σφακίων με λαθραίο φορτίο τσιγάρων με ετικέτα ΣΕΚΑΠ!!! Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που δεν χάνει ευκαιρία να εκθειάζει ως «στρατηγικό επενδυτή» το Σαββίδη και να κάνει χαριστικές ρυθμίσεις για να προωθήσει τις επενδύσεις του, δηλαδή τα ξεπουλήματα στον άνθρωπο του Κρεμλίνου, έχει επιδοθεί σε εντατικές προσπάθειες για να καλύψει τις δύο αυτές υποθέσεις λαθρεμπορίου.

Τα σχετικά στοιχεία παρουσιάζει αναλυτικά το «Πρώτο Θέμα» σε μία σειρά δημοσιευμάτων του (<http://www.protothema.gr/greece/article/689108/thriller-me-to-neo-tsigaradiko/>, <http://www.protothema.gr/greece/article/687452/to-varori-aro-ti-rosia-me-ta-lathraia-tis-sekap-/>).

Είναι εντυπωσιακό ότι πριν βγει το πόρισμα της εισαγγελικής

έρευνας για την πρώτη υπόθεση με μια δικογραφία που σέρνεται για επτά μήνες, ο υπουργός Ναυτιλίας Κουρουμπλής δήλωσε ότι σύμφωνα με τις ενδείξεις που έχει δεν υπάρχει λαθρεμπόριο!!! Η κυβέρνηση κράτησε στο σκοτάδι και μακριά από τη δημοσιότητα για επτά μήνες μία υπόθεση λαθρεμπορίου, την οποία ο Κουρουμπλής ομολόγησε ότι γνώριζε από την πρώτη στιγμή και στην οποία εμπλέκεται μία πρόην επιχείρηση του δημοσίου που ιδιωτικοποιήθηκε. Ταυτόχρονα, αφήνει τις αρμόδιες αρχές να σέρνουν τη δικογραφία αυτής της υπόθεσης για μήνες χωρίς να παρέμβει. Όταν ήρθε η υπόθεση στο φως, από την πλευρά της ΣΕΚΑΠ βγήκαν δύο ανακοινώσεις σύμφωνα με τις οποίες δεν είχε ενοχληθεί από τις αρχές για αυτό το ζήτημα (!) ενώ στη μία υπήρχε έμμεση απειλή μήνυσης κατά της εφημερίδας που το αποκάλυψε. Μετά από ένα μήνα σχεδόν, καμία τέτοια μήνυση δεν έγινε.

Το ουκρανικό πλοίο που μετέφερε τα λαθραία πιάστηκε ύστερα από μία επιχείρηση διάσωσης μετά από μηχανική βλάβη που είχε σαν αποτέλεσμα να πλέει ακυβέρνητο στα διεθνή ύδατα της Κρήτης. Σύμφωνα με την εφημερίδα «Πρώτο Θέμα»: «*Το εντυπωσιακό είναι*

Μενίδι: Πιο επικίνδυνος από τις σφαίρες των συμμοριών ο αντιΡομά ρατσισμός - Η δημοκρατική αντιφασιστική οργάνωση του λαού προϋπόθεση για να συντριβούν αστυνομικά οι εγκληματικές συμμορίες στους καταυλισμούς

Μία εγκληματική συμμορία μέσα από τους καταυλισμούς των Ρομά στο Μενίδι προκάλεσε το θάνατο ενός 11χρονου μαθητή μπροστά στους συμμαθητές του από μια τυχαία σφαίρα που ήταν όμως στατιστικά αναγκαίο κάποια στιγμή να γίνει φωνική.

Η πηγή της αναγκαιότητας αυτής είναι ότι υπάρχει ένα εγκληματικό μαφιοζικό κέντρο μέσα στην περιοχή των Ρομά, το οποίο κυριαρχεί με την εξουσία και τα ήθη του στη φτωχολογιά αυτού του χώρου. Μέσα όμως στην εντελώς δίκαιη διαμαρτυρία των κατοίκων ενάντια στην εγκληματική μαφία πήρε γρήγορα την πολιτική ηγεμονία ένα φασιστικό οργανωμένο απόσπασμα που έφτασε στο σημείο, αφού το ρατσιστικό του σύνθημα «έξω οι γύφτοι» φωνάχτηκε μαζί, να κάψει ένα σπίτι Ρομά.

Για αυτά τα εγκλήματα την κύρια ευθύνη έχουν η κυβέρνηση και τα κοινοβουλευτικά κόμματα που για χρόνια ακολουθούν την εθνορατσιστική πολιτική της γκετοποίησης των Ρομά, ενώ παρέχουν πλήρη και σκανδαλώδη ασυλία στις μεγάλες και μικρές συμμορίες στους συνοικισμούς των Ρομά. Την ίδια στιγμή επιτρέπουν στους ρατσιστές τραμπούκους, και τους ναζιστές της «ΧΑ» να υποδαυλίζουν το μίσος εναντίον των Ρομά, και αρνούνται να καταγγείλουν το πογκρόμ που εξελίσσεται στο φως της μέρας, με ασύλληπτους και ατιμώρητους τους δράστες του, όσο ασύλληπτοι και ατιμώρητοι είναι και οι Ρομά μαφιόζοι.

Πως φτιάχνεται το φασιστικό δίπολο στο Μενίδι και αλλού

Στην ουσία φτιάχνεται και εδώ ένα φασιστικό δίπολο, από αυτά που συνήθως να φτιάχνει το ρωσόδουλο καθεστώς για να ρουφάει μέσα του όλη την κοινωνία και να πνίγει τη δημοκρατία: στη μια πλευρά του συγκεκριμένου δίπολου είναι ένα εγκληματικό λούμπεν κρυμένο πίσω από μια καταπιεσμένη μειονότητα (Ρομά) και στην άλλη πλευρά του δίπολου σαν «υπερασπιστής της πατρίδας, του νόμου, και της τάξης» ο ναζισμός της «Χρ. Αυγής» ή άλλων ανεπίσημων συνιστώσών της. Ο κάθε πόλος αυτού του δίπολου δυναμώνει τον άλλο, όμως μοιραία ο πόλος ο πιο μισητός στο λαό -που βλέπει αρχικά τα πλήγματα που δέχεται από την άποψη που άμεσου πόνου που του προκαλούν- είναι ο λούμπεν εγκληματικός, και γι αυτό από αυτήν την αντιπαράθεση δυναμώνει ο ναζιστικός πόλος της «πατρίδας, του νόμου και της τάξης». Ένα αντίστοιχο δίπολο στήνεται εδώ και χρόνια στα Εξάρχεια, όπου στον ένα πόλο είναι ο καταστροφικός σοσιαλφασισμός (σοσιαλναζισμός στην περιπτώση των «Πυρήνων της Φωτιάς»), και ένα εγκληματικό λούμπεν που κρύβονται πίσω από ένα ιδεολογικά εξεγερμένο, αλλά πολιτικά ανώριμο κομμάτι της νεολαίας και στον άλλο είναι πάλι ο ναζισμός της Χ.Α και της διαβρωμένης από αυτήν αστυνομίας. Και εκεί σε βάθος χρόνου, όσο δεν επεμβαίνει ένα μαζικό αντιφασιστικό κίνημα να δώσει τη δημοκρατική λύση, οι κερδοσυνθέτες θα είναι οι δυνάμεις «του νόμου και της τάξης», που είναι οι πιο αγαπημένες του σοσιαλμπερλιαρισμού-νεοχιτλερισμού. Ήδη η αναγγελμένη συγκέντρωση των αστυνομικών της ΠΟΑΣΥ στα Εξάρχεια σαν στόχο έχει να δυναμώσει το φασιστικό δίπολο και πιο στρατηγικά να δυναμώσει τον αστυνομικό- φιλοναζιστικό πόλο της αντίθεσης.

Αλλά για να γυρίσουμε στο Μενίδι. Εδώ όλοι βγήκαν να δηλώσουν ότι για το θάνατο του παιδιού φταίει το

χλητα δρουν σα μαφία στην περιοχή.

Κάτω ο αντι-Ρομά ρατσισμός. Εκτός νόμου οι ναζί

Το πιο ανησυχητικό είναι ότι ούτε η κυβέρνηση, ούτε τα κοινοβουλευτικά κόμματα, και κυρίως ούτε οι τοπικοί φορείς και η δημαρχία που οργάνωσαν τις τελευταίες διαδηλώσεις δεν κατήγγειλαν με έμφαση το ναζιστικό σύνθημα: «έξω οι γύφτοι». Γι αυτόν και μόνο τον τελευταίο λόγο ο μεγαλύτερος πολιτικός κίνδυνος για τη χώρα και για το ίδιο το Μενίδι, δεν προέρχεται από το λεγόμενο άβατο, αλλά από την ασύδοτη δράση των ρατσιστών-ναζιστών και την ουσιαστική ανεμπόδιση **πολιτική** ενσωμάτωση τους στις διαμαρτυρίες των κατοίκων. Πρέπει να θυμίσουμε ότι στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη, η πιο μαζική βάση της αναβίωσης του ναζιστικού στρατοπέδου μεταπολεμικά υπήρξε η αντιΡομά προπαγάνδα, πριν προκύψει η αντιμεταναστευτική. Η σχέση του αντιΡομά με τον αντισημιτικό ρατσισμό είναι ότι ο πρώτος είναι το μίσος στον εξαθλιωμένο φτωχό που πέφτει στο λούμπεν και στηρίζεται στο μύθο της τάχα έμφυτης μικροεγκληματικότητας του Ρομά, ενώ ο δεύτερος είναι το μίσος στον πανίσχυρο τραπεζίτη και στηρίζεται στο μύθο της τάχα έμφυτης τάσης του Εβραίου για την παγκόσμια κυριαρχία. Η εγκληματικότητα του λούμπεν Ρομά σαν πιο άμεσα αντιληπτή από τις μάζες δίνει το εισαγωγικό μάθημα στο δολοφονικό ρατσισμό πριν αυτός υψωθεί στον αφηρημένο και οικονομικό «επιστημονικό» και γι αυτό κατεξοχήν απόλυτο δολοφονικό ρατσισμό

που είναι ο αντισημιτικός. Αυτή είναι η εκπαιδευτική σειρά της βιομηχανίας του Ολοκαυτώματος.

Να γιατί το επαίσχυντο σύνθημα «έξω οι γύφτοι» που φωνάχτηκε στο Μενίδι χωρίς να ιδρώσουν τα αυτιά της χώρας είναι χιλιάδες φορές χειρότερο από το οποιοδήποτε λούμπεν εγκληματικό άβατο.

Εννοείται ότι δεν μπορεί κανείς να εμποδίσει την άνοδο των εγκληματιών του ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου, δηλαδή των κάθε λογής ναζί και φασιστών χωρίς να δώσει συνεπή πάλη ενάντια και στα κάθε λογής μικρομεσαία εγκληματικά δήθεν άβατα που λειτουργούν σήμερα στη χώρα μας αλλά και αλλού στον κόσμο σαν χώροι προβοκάτσιας υπέρ των πρώτων. Γι αυτό το λόγο αυτή η δεύτερη πάλη πρέπει να είναι τόσο δημοκρατική, όσο και η πρώτη. Δημοκρατική πάλη σε μια χώρα με πανίσχυρο κρατικό φασιστικό μηχανισμό σαν τη δική μας σημαίνει ότι αυτό που προτείνει η αστική τάξη στο σύνολό της, δηλαδή η είσοδος της αστυνομίας στα «άβατα» και η σύλληψη των εγκληματιών είναι μια κούφια φράση. **Κι αυτό γιατί οι εγκληματίες των «αβάτων» είναι στον ηγετικό τους πυρήνα τμήμα του κράτους και μάλιστα των πιο φασιστικών τμημάτων του, είτε άμεσα είτε μέσω των πολιτικών (Εξάρχεια) και αστυνομικών (Μενίδι) στελεχών που τους προστατεύουν.** Σε τέτοιες συνθήκες σαν τις ελληνικές μόνο η πλατειά πολιτική οργάνωση του λαού εντός και, κυρίως, εκτός των «αβάτων» ενάντια

στο εγκληματικό λούμπεν μπορεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την πραγματική συντριβή των τραμπούκων.

Ειδικά στο Μενίδι, όπως και στο αντίστοιχο γκέτο του Δενδροποτάμου στη Θεσσαλονίκη, η δημοκρατική οργάνωση του λαού των Ρομά ενάντια στο εγκληματικό λούμπεν είναι πιο δύσκολη υπόθεση από όσο αλλού γιατί είναι ισχυρές οι πατριρχικού τύπου οικονομικές εξαρτήσεις τμήματος του πληθυσμού από τις συμμορίες και το εμπόριο των ναρκωτικών. Σε τέτοιες περιπτώσεις πρέπει το γενικό δημοκρατικό κίνημα εκτός και εντός γκέτο να απαιτήσει από το κράτος παράλληλα με την απαίτηση για την σύλληψη και τιμωρία των ναρκεμπόρων, άμεσα ειδικά μέτρα βελτίωσης της ζωής της φτωχολογιάς των Ρομά, ιδιαίτερα σε ότι αφορά την εκπαίδευση των παιδιών, την περίθαλψη, την άθληση, την αναψυχή κλπ. Αυτή είναι η μια προϋπόθεση για να είναι αποτελεσματικό ένα λαϊκό κίνημα ενάντια στις κρατικές και παρακρατικές συμμορίες, και κυρίως ενάντια στους πολιτικούς και αστυνομικούς προστάτες των τελευταίων. Η άλλη προϋπόθεση και μάλιστα η πιο βασική είναι να απομονωθούν μέσα στους εκτός γκέτο κατοίκους και να τσακιστούν οι ναζιστικές αντιΡομά συμμορίες και να καταγγελθούν τα κατάπτυστα ρατσιστικά συνθήματα μέσα στους εκτός γκέτο κατοίκους και να ανέχονται. Αυτό σημαίνει βέβαια επιμονή στο αίτημα για την γενική απαγόρευση των ναζιστικών συμμοριών και κύρια ενάντια σε αυτήν της «Χρυσής Αυγής».

Η αποικιοκρατική παραχώρηση του ΑΔΜΗΕ στο κινέζικο κρατικό μονοπώλιο

Συνέχεια στη σελ. 1

τον Αθερινόλακο στην Κρήτη για να χρησιμοποιεί φυσικό αέριο, ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν στην πρώτη γραμμή του «αγώνα» με το ΠΑΣΟΚ και το ψευτοΚΚΕ για το σαμποτάζ του εργοστασίου. Και ο ΣΥΡΙΖΑ συνέχισε φυσικά να είναι ενάντια στη σύνδεση Κρήτης με την ηπειρωτική Ελλάδα. Τώρα η σύνδεση της Κρήτης με την ηπειρωτική χώρα αποκτά «εθνική επενδυτική σημασία» για την κυβέρνηση και την αντιπολίτευση γιατί υπηρετεί το κινέζικο κρατικό μονοπώλιο. Το μικρό καλώδιο Κρήτη - Πελοπόννησος πρέπει να λειτουργήσει τώρα επείγοντως μέχρι το 2020 και το μεγάλο Κρήτη -Αττική μέχρι το 2023. Δουλειά 2,4 δις. Αλλά είναι και το καλώδιο Κρήτης-Δωδεκανήσων και Κυκλάδων – με την ηπειρωτική χώρα καθώς και με Ικαρία, Σάμο και βόρειο Αιγαίο. Και αργότερα έρχεται η σύνδεση Ισραήλ, Κύπρου, Κρήτης που μαζί με τα άλλα καλώδια της Κρήτης συγκροτούν ένα ευρωπαϊκό ενεργειακό γεωπολιτικό συμφέρον.

Η *Καθημερινή* στις 17.06.2017 βάσει τον «προβληματισμό» για τους επενδυτές που χρειάζεται επείγοντως ο ΑΔΜΗΕ στο άρθρο της «*Επενδυτική εφεδρεία αναζητεί η ΡΑΕ για την ηλεκτρική διασύνδεση Κρήτης*». Εκεί προβάλλεται η λύση

της αρμόδιας ΡΑΕ που προτείνει τους κινέζους της State Grid (άλλες εταιρείες εκτός από των αφεντικών τους δεν υπάρχουν στον πλανήτη). Όμως όπως διαπιστώνει με λύπη η ΡΑΕ η επιλογή της State Grid «*Δεν είναι εύκολη διαδικασία και παρ’ ότι αυτές οι εξουσίες υπάρχουν από τον νόμο και την ευρωπαϊκή Οδηγία, δεν έχει γίνει χρήση τους σε καμία άλλη χώρα της Ε.Ε.*» Δυστυχώς δηλαδή για τη ΡΑΕ, η ΕΕ δεν είναι εύκολο να παραχωρήσει τα γεωπολιτικά της συμφέροντα στους κινέζους φασίστες κρατικομονοπωλιστές και επιπλέον δεν υπάρχουν και άλλες προδοτικές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις για να χαθούν οι δικοί μας ανάμεσα τους. Η *Καθημερινή* κάνει τον ψόφιο κοριό. Δεν βλέπει κανένα πρόβλημα στο ότι η κυβέρνηση έχει δώσει το δικαίωμα στον κινέζο μέτοχο του ΑΔΜΗΕ να διώχνει κάθε άλλο επενδυτή για να φτιάχνει ο ίδιος όλα τα έργα. Δηλαδή έτσι, και μέτοχος του ΑΔΜΗΕ είναι το κινέζικο μονοπώλιο και είναι ταυτόχρονα εξωτερικός ως προς τον ΑΔΜΗΕ επενδυτής που έχει ταυτόχρονα και τη δυνατότητα να απορρίπτει κάθε άλλη επενδυτική πρόταση εκτός από την δική του. Και συνεχίζει η *Καθημερινή* να χλευάζει το λαό: «*Η ΡΑΕ έχει ξεκινήσει διερευνητικές επαφές και μελετάει την όλη διαδικασία προκειμένου να είναι έτοιμη να προχωρήσει σε διαγωνισμό, όπως απαιτεί ο νόμος για την είσοδο τρίτων στη χρηματοδότηση του έργου. Ο νέος επενδυτής που θα αναλάβει τη χρηματοδότηση υπογράφει μακροχρόνια σύμβαση με τον ΑΔΜΗΕ για την αποπληρωμή του από τα τέλη διέλευσης για τη μεταφορά ηλεκτρικής ενέργειας μέσω της νέας διασύνδεσης.*»

Τώρα περπατάνε όλοι μαζί, κυβέρνηση αντιπολίτευση και καθεστωτικοί αναλυτές, στα ακροδάχτυλα μην και τους πάρει ο λαός χυμπάρι. Τη βρομοδουλειά τη στήνουν στα σκοτεινά και ενάντια στα συμφέροντα του ελληνικού λαού και των λαών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η εξαγορά του 24% του ΑΔΜΗΕ από τους κινέζους με 320 εκατ δεν είναι από οικονομική άποψη παρά ένα μειωμένο εισιτήριο εισόδου στο χώρο της ηλεκτρικής ενέργειας όχι απλά στην Ελλάδα αλλά σε όλη την νοτιοανατολική Ευρώπη, στην ανατολική Μεσόγειο και στη βόρεια Αφρική με κόστος κάτι σαν μια πίττα με γύρο. Να γιατί όπως θα δούμε σε άλλο άρθρο μας σε αυτό το φύλλο της *Νέας Ανατολής* η Ελλάδα μαζί με την Πορτογαλία, την Ιρλανδία και την Ισπανία αντιτάχθηκε στο σχέδιο Γαλλίας-Γερμανίας να περιοριστεί η εξαγορά κρίσιμων ευρωπαϊκών βιομηχανιών από τρίτες μεγάλες δυνάμεις, ιδιαίτερα από την Κίνα, και πέτυχε να υιοθετηθεί μία συμβιβαστική πρόταση χωρίς περιοριστικούς μηχανισμούς.

ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΡ: Ο ΤΡΑΜΠ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΟΥΤΙΝ

Ηξαφνική διπλωματική επίθεση και ο οικονομικός αποκλεισμός του Κατάρ από τη Σαουδική Αραβία, τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα (ΕΑΕ), την Αίγυπτο, τη Λιβύη και μια σειρά από μικρότερες χώρες δεν έχουν μέσα τους τίποτα το προοδευτικό παρόλη τη μακρόχρονη αντιδραστική πολιτική που προώθησε το Κατάρ σε όλο το μεσανατολικό και αραβο-μουσουλμανικό κόσμο.

Όταν μιλάμε για μακρόχρονη αντιδραστική πολιτική του Κατάρ εννοούμε τις στενές σχέσεις του Κατάρ με το Ιράν, την πολιτικο-ιδεολογική στήριξη του στην ισλαμοναζιστική και αντισημιτική Χαμάς, την υποστήριξη που έδωσε στην Αλ Νούσρα και σύμφωνα με πολλές καταγγελίες πάνω απ όλα τη μόνιμη πολιτική και διεθνή προπαγανδιστική βάση που το Εμιράτο εξασφάλισε με την Αλ Τζαζίρα στον αντισημιτικό και πολιτιστικά αντιδυτικό λόγο του Καρανταβί, του ανοιχτού υπερασπιστή των μαζικών εκτελέσεων αμάχων, ιδιαίτερα εβραίων του Ισραήλ, από τους ισλαμοφασίστες αυτόχειρες κάθε είδους, και αρχικά, στον ΙΣΙΣ.

Ταυτόχρονα με αυτά τα χαρακτηριστικά του το Κατάρ οικοδομούσε φιλικές σχέσεις με τη Δύση, ιδιαίτερα με τις ΗΠΑ φτάνοντας στο σημείο να εξασφαλίσει στο έδαφός του γι αυτές μια στρατιωτική βάση, τη μεγαλύτερη στην περιοχή, ενώ διατηρούσε σχετικά καλές σχέσεις με το Ισραήλ εμφανιζόμενο σαν ένας ενδιάμεσος ανάμεσα σε αυτό και τη Χαμάς, τόσο ώστε το Ισραήλ να χρησιμοποιεί τις μεσολαβητικές υπηρεσίες του. Ταυτόχρονα παράλληλα με τους φιλικούς διαύλους του προς το Ιράν, το Κατάρ δεν έπαψε να συμμαχεί με τη χειρότερη επεμβατική πλευρά της Σαουδικής Αραβίας και των ΕΑΕ στην περιοχή συμπολεμώντας μαζί τους ενάντια στους φιλο-ιρανούς Χούτι της Υεμένης.

Αυτή η τόσο οπορτουνιστική πολιτική του Κατάρ ταίριαζε τόσο πολύ με την αντίστοιχη της Ρωσίας που συχνά εκείνη την αξιοποιούσε για λογαριασμό της, τόσο πολύ ώστε να θεωρούμε ως το 2014 ότι το Κατάρ είναι το πιο πιστό εργαλείο της ρωσικής πολιτικής στη Μέση Ανατολή. Στην πραγματικότητα αυτό που συνέβαινε ήταν ότι η κύρια πλευρά της καιροσκοπικής διπλωματίας του Κατάρ εξυπηρετούσε για ένα μεγάλο διάστημα τα στρατηγικά συμφέροντα της Ρωσίας, ιδιαίτερα του κεντρίστικου παιχνιδιού της τελευταίας ανάμεσα στο Ιράν από τη μια μεριά και τη Δύση, το Ισραήλ και τη Σαουδική Αραβία από την

άλλη.

Όμως αποδείχτηκε και στην περίπτωση του Κατάρ ότι κανένα κράτος που δεν βρίσκεται κάτω από ξένη κατοχή ενός άλλου δεν μπορεί να αποτελεί στρατηγικό εργαλείο αυτού του δεύτερου, εν προκειμένω της Ρωσίας.

Αυτή τη στιγμή το Κατάρ δέχεται την επίθεση της Σαουδικής Αραβίας, των ΕΑΔ και της Αιγύπτου όχι για τα κακά του, όχι δηλαδή για τα φιλορώσικα, φιλο-ιρανικά, φιλοΧαμάς, και ισλαμοφασιστικά αντιδυτικά στοιχεία της πολιτικής του, αλλά για την αυξανόμενη εδώ και τρία χρόνια αντίστασή του στη ρωσική πολιτική στην περιοχή αλλά και ευρύτερα. Η αποκάλυψη της πραγματικής προέλευσης του χτυπήματος ενάντια στο Κατάρ βρίσκεται στο ότι ο πραγματικός αρχηγός και υποκινητής της είναι ο ρωσόφιλος Τραμπ, ενώ σε τοπικό επίπεδο αυτό το χτύπημα που έχει πρωταγωνιστή τη Σαουδική Αραβία δεν θα μπορούσε να δοθεί δίχως την πλήρη κάλυψη της πιο ισχυρής συνιτικής μουσουλμανικής χώρας στην περιοχή, της Αιγύπτου του επίσης ρωσόφιλου Σίσι. Μόνο από τη μεγάλη της πολιτική και ιδεολογική τύφλα η νέα ηγεσία της Σαουδικής Αραβίας των Σαλμάν, Πατέρα και Γιου, μπορεί να θεωρεί σύμμαχο της έναν Σίσι που λίγους μήνες πριν σε συνεργασία με τη Ρωσία ανακήρυξε σαν σχισματικό, δηλαδή σαν μη πραγματικά συνιτικό το Βαχαμπίτικο θρησκευτικό δόγμα της Σαουδικής Αραβίας θεωρώντας το δεμένο με την τρομοκρατία (<http://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/item/735->). Εννοείται ότι από την ώρα που η Σαουδική Αραβία πήρε από τον Τραμπ το πράσινο φως να επιτεθεί στο Κατάρ καθόλου δεν λογάριασε ότι η αφορμή που βρήκε για να εξαπολύσει αυτή την επίθεση ήταν μια κατασκευή των ρώσων χάκερ! Εννοούμε ότι η Σ.Αραβία ξεκίνησε την επίθεση στο Κατάρ επειδή ο Εμίρης του τελευταίου μιλώντας σε μια εκδήλωση του καταριανού στρατού υποστήριξε ανοιχτά το Ιράν και την τρομοκρατία και κατήγγειλε τον Τραμπ. Η ηγεσία του Κατάρ ανακοίνωσε αμέσως

ότι το σχετικό απόσπασμα της ομιλίας του Εμίρη ήταν πλαστό και σηκώθηκε στην ιστοσελίδα του ΥΠΕΞ του Κατάρ όχι από τις αρχές της χώρας αλλά από κάποιους χάκερ. Όταν το Κατάρ ζήτησε βοήθεια από τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες για να βοηθήσουν στη διαλεύκανση αυτής της υπόθεσης, αυτές αποφάνθηκαν ότι **όντως χάκερ έχωσαν την ψεύτικη είδηση στην ιστοσελίδα και ότι αυτοί ήταν ρώσοι** (<http://edition.cnn.com/2017/06/06/politics/russian-hackers-planted-fake-news-qatar-crisis/index.html>).

Το ερώτημα είναι τι λόγους είχε η Ρωσία να είναι τόσο δυσαρεστημένη με το Κατάρ ώστε να του επιβάλει πλήγματα έμμεσα, κυρίως μέσα από μια σειρά αραβικές χώρες, την ώρα που όπως είπαμε χρησιμοποιούσε ως σχετικά πρόσφατα το Εμιράτο για να περνάει τις θέσεις της στον αραβικό κόσμο και στη Δύση, ιδιαίτερα σε ότι αφορούσε την Χαμάς, έναν από τους ελάχιστους υποστηρικτές της προσάρτησης της Κριμαίας στον κόσμο; Βεβαίως μπορεί κανείς αμέσως να απαντήσει σε αυτό λέγοντας ότι αφού τα πλήγματα δεν εμφανίζονται να τα δίνει η ίδια η Ρωσία, αλλά η Δύση, η ίδια η Ρωσία μπορεί να παίζει τον αγαπημένο της ρόλο, το ρόλο του προστάτη του Κατάρ παίρνοντας θέση αμέσως κατά των κυρώσεων στο Κατάρ. Όμως από την άλλη δεν στρέφεται ενάντια στη Σ.Αραβία σε ότι αφορά το περιεχόμενο των αξιώσεών της, ιδιαίτερα σε ότι αφορά τους Αδελφούς Μουσουλμάνους που η Ρωσία καταγγέλλει σαν τρομοκρατική δύναμη καπό το 2003. Για την ακρίβεια η Ρωσία κρατάει μια μεσολαβητική σχέση ανάμεσα στο Κατάρ και τη Σαουδική Αραβία με την οποία συνεργάζεται στενά εδώ και ένα χρόνο για τη συγκράτηση της πτώσης της τιμής του πετρελαίου, και γενικά στα πλαίσια της διπλωματικής της αρχής να προκαλεί έχθρες και ρήξεις αλλά να τα έχει καλά και με τους δύο πόλους κάθε ρήξης.

Αδελφοί μουσουλμάνοι και φυσικό αέριο οι αιτίες της σύγκρουσης της ρωσικής διπλωματίας με το Κατάρ

Άρα για να ρισκάρει τέτοιες πολιτικές αφορήτης πίεσης στο Κατάρ η Ρωσία από τρίτους χωρίς η ίδια να εμφανίζεται πως το

προστατεύει τόσο ανοιχτά, όσο πχ τη Συρία του Άσαντ, πρέπει να είναι πολύ δυσαρεστημένη μαζί του, δηλαδή πρέπει κάτι να έχει αλλάξει δραματικά σε σχέση με την παλιότερη περίοδο της, όπως αποδείχτηκε τακτικής αλλά έντονης, συνεργασίας τους.

Αυτή τη διαταραχή των σχέσεων την είχαμε υποπτευθεί πρώτα στο δοκιμαστικό σωλήνα της ρωσικής διπλωματίας, το ελληνικό πολιτικό καθεστώς, εξ αιτίας της επίθεσης που έκανε στις τρεις επενδυτικές προσπάθειες του Κατάρ στην Ελλάδα: σε αυτήν του σταθμού φυσικού αερίου στον Αστακό και στις δύο τουριστικές επενδύσεις στην Οξυά και στη Ζάκυνθο, τις οποίες ματαίωσε, με αποτέλεσμα το Κατάρ να απειλήσει στα τέλη του 2016 με διακοπή των ελληνικών κατασκευαστικών εργασιών στο έδαφός του.

Οι σχέσεις Ρωσίας-Κατάρ έχουν διαταραχθεί τα τρία τελευταία χρόνια σε δύο κεντρικά για τη ρωσική διπλωματία σημεία: Το ένα είναι το ζήτημα του φυσικού αερίου και το άλλο είναι το ζήτημα της Μουσουλμανικής Αδελφότητας.

Σε ότι αφορά το ζήτημα του φυσικού αερίου. Η Ρωσία είναι ο μεγαλύτερος εξαγωγός φυσικού αερίου στον κόσμο και το Κατάρ είναι ο δεύτερος (<http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2014/06/russia-qatar-natural-gas-market-cooperation-rivals-Ing-putin.html>). Η βασική σύγκρουσή τους εκδηλώνεται στην Ευρώπη, όπου η Ρωσία παίζει το διπλωματικό χαρτί του ενεργειακού εκβιασμού της ΕΕ μέσω των αγωγών του φυσικού αερίου, ενώ το Κατάρ ανταγωνίζεται αντικειμενικά αυτήν την εξάρτηση με το ότι εξάγει πελώριους όγκους υγροποιημένου φυσικού αερίου στην Ευρώπη. Αυτό έγινε τα τελευταία χρόνια επειδή το Κατάρ στράφηκε συντριπτικά προς την ΕΕ όταν οι ΗΠΑ έγιναν υπεραυτάρκεις από το δικό τους σχιστολιθικό αέριο. Επειδή η υγροποίηση όμως και η εξαέρωση του φυσικού αερίου στη συνέχεια είναι πολύ κοστοβόρες διαδικασίες σε σχέση με τη μεταφορά του μέσω αγωγών το Κατάρ επεδίωξε τη μεταφορά του μεγαλύτερου μέρους του καταριανού αερίου προς την ΕΕ μέσω ενός αγωγού που θα περνούσε από το φιλο-ιρανικό Ιράκ στη Συρία και θα έφτανε στην Τουρκία και από κει στα ευρω-

παϊκά δίκτυα. Η άρνηση του καθεστώτος Άσαντ-και όχι του Ιράκ- να επιτρέψει αυτή τη διόδο, προφανώς καθ' υπόδειξη της Ρωσίας, είναι μια από τις δυο αιτίες (η άλλη είναι η στρατηγική συμμαχία του Κατάρ με τους Αδελφούς μουσουλμάνους) που οδήγησε το Κατάρ στο να υποστηρίξει τη συριακή αντίσταση οπότε τελικά να βρεθεί μετά τα 2013 ανοιχτά απέναντι στη Ρωσία.

Επίσης πάνω στο ζήτημα του φυσικού αερίου πραγματοποιήθηκε μια μεγάλη κίνηση του Κατάρ σε συνεργασία με το Ιράν. Αυτό, δύο περίπου μήνες πριν την επίθεση της Σ. Αραβίας και μετά από 12 ολόκληρα χρόνια διαπραγματεύσεων με το Ιράν στις 3 Απρίλη του 2017, *ξεπάγωσε τα σχέδια εξόρυξης του κοιτάσματος του Βόρειου πεδίου (Νότιο Πάρς είναι το ιρανικό του όνομα, <http://www.reuters.com/article/us-qatar-gas-idUSKBN175181>)* πράγμα που απελευθέρωνε τεράστιες ποσότητες φυσικού αερίου στην παγκόσμια αγορά και θα μείωνε παραπέρα την τιμή του καθώς το κοιτάσμα αυτό περιέχει μεγαλύτερη ποσότητα φυσικού αερίου από όση όλος ο άλλος πλανήτης μαζί. Αυτό πρέπει να πείραξε πολύ τα σχέδια της Γκάζπρομ καθώς δίνει μια πελώρια γεωπολιτική ισχύ και στο Κατάρ και στο Ιράν, και ελαττώνει αντικειμενικά την αντίστοιχη της Ρωσίας. Το ότι η Ρωσία με την προβοκάτσια στο Κατάρ και ο Τραμπ με την επίσκεψή του στη Σαουδική Αραβία αποφάσισαν να ενεργοποιήσουν την επίθεση της δεύτερης στο πρώτο **τόσο λίγο μετά** την παραπάνω απόφαση του Κατάρ δεν πρέπει να είναι κάτι το τυχαίο.

Ο δεύτερος και πιστεύουμε πιο βασικός λόγος για τον οποίο το Κατάρ βρέθηκε στο αντίθετο στρατόπεδο με τη Ρωσία αλλά και τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο είναι η σαφής, έντονη και σταθερή υποστήριξη που συνέχισε να δίνει το Κατάρ στους Αδελφούς Μουσουλμάνους και μετά την πτώση τους από την εξουσία στην Αίγυπτο, δηλαδή μετά τη φασιστική βία που άσκησε πάνω τους η ρωσόφιλη δικτατορία Σίσι. Αυτή η σαφής στήριξη στην Αδελφότητα στην πιο κρίσιμη στιγμή της ύπαρξής της είναι ο βασικός παράγοντας που έφερε σε πλήρη ρήξη το Κατάρ με το καθεστώς Άσαντ, ένωσε βαθύτερα από ποτέ το Κατάρ με την κυβέρνηση Ερντογάν,

και προκάλεσε τελικά την οργή της Σαουδικής Αραβίας και των ΕΑΔ.

Ο ενδιάμεσος και αντιφατικός χαρακτήρας των Αδελφών μουσουλμάνων αντίστοιχος εκείνου του Κατάρ

Το ζωτικό κοινό συμφέρον του Κατάρ με το Ιράν στο ζήτημα του φυσικού αερίου συνδυασμένο με τη διαχρονική στήριξη του εμιράτου στην Αδελφότητα εξηγεί τη μόνιμα αντιφατική εξωτερική πολιτική του Εμιράτου. Το Κατάρ είναι με τη Δύση γιατί στη Δύση είναι η μεγαλύτερη αγορά για το φυσικό αέριο και οι μεγαλύτερες κεφαλαικές του επενδύσεις από τα λεφτά της ενεργειακής γαιοπροσόδου του. Επίσης στη Δύση στηρίζει την άμυνα του μικρού του υπερ-πλούσιου εδάφους απέναντι στις βλέψεις των δύο μεγάλων ανταγωνιζόμενων γειτόνων του, του ιδιαίτερα επεκτατικού Ιράν και της όλο και πιο πλούσιας και τελευταία επεμβατικής Σαουδικής Αραβίας. Όμως από την άλλη το Κατάρ επιδιώκει να χτίσει την περιφερειακή του βάση στήριξης και επιρροής στο μεσανατολικό και γενικότερο στο μουσουλμανικό χώρο πάνω στη συμμαχία με τους Αδελφούς μουσουλμάνους, που σαν πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα είναι στην κύρια πλευρά του αντιδυτικού, ενώ όπως είδαμε παραπάνω δεν μπορεί για ζωτικούς οικονομικούς λόγους, δηλαδή για την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων του Παρς και για το πέρασμα των πετρελαϊκών του αγωγών μέσω του υπό σιτίκη φιλο-ιρανική πολιτική ηγεμονία Ιράκ να μην βρίσκεται σε καλές σχέσεις με το Ιράν.

Για το λύσιμο αυτής της αντίφασης το Κατάρ κρατάει εδώ και χρόνια με όλο και πιο ανυπέρβλητες δυσκολίες αυτή την τόσο και εύθραυστη ενδιάμεσότητα του. Αυτή η ενδιάμεσότητα δεν έχει στην ουσία της καμιά σχέση με αυτή της Ρωσίας που σαν επιθετική υπερδύναμη ανατροπής του παγκόσμιου και μεσανατολικού στάτους κβο παίζει το κεντρικό παιχνίδι της ρίχνοντας ασταμάτητα τον έναν πόλο κάθε αντίθεσης ανάμεσα στους εχθρούς της ενάντια στον άλλο. Αντίθετα το Κατάρ σαν μικρή δύναμη προσπαθεί απλά να επιβιώσει ποντάροντας περισσότερο στην ενότητα των δύο πόλων διεθνών και τοπικών ανάμεσα στους οποίους κινείται κάθε φορά. Σε έναν τέτοιο ρόλο εύρισκε το Κατάρ σαν σύμμαχό του, ως πριν την άνοδο του Τραμπ, τον ιμπεριαλισμό της διατήρησης του στάτους κβο, τον κατερχόμενο αμερικάνικο.

Στην πραγματικότητα αυτός είναι ο τρόπος κίνησης των περισσότερων χωρών και πολιτικών ρευμάτων του τρίτου κόσμου ο οποίος έχει αρκετά αδυνατίσει

σαν συλλογικός διεθνής παράγοντας εξ αιτίας των ηγεμονικών επεμβάσεων των δύο υπερδυνάμεων, ιδιαίτερα της πιο επιθετικής και αναθεωρητικής ρώσικης. Στην περίπτωση του Κατάρ πρέπει να δούμε τη συγκεκριμένη πολιτική του σε αυτή τη φάση σαν μέρος της πολιτικής του ευρύτερου τριτοκοσμικού όπως αποδεικνύεται κινήματος των Αδελφών Μουσουλμάνων. Η μεγαλύτερη δύναμη -και τώρα αδυναμία- του μικρού γι αυτό το μεγάλο ρόλο Κατάρ έγκειται στο ότι φιλοξενεί το προπαγανδιστικό κέντρο του κινήματος των Αδελφών μουσουλμάνων και το διεθνή τηλεβόα του που είναι το κανάλι της Αλ Τζαζίρα.

Οι Αδελφοί μουσουλμάνοι δεν είναι ένα συγκεντρωμένο πολιτικά ρεύμα, αλλά κάθε τοπικό εθνοκρατικό ρεύμα της Αδελφότητας έχει τη δικιά του πολιτική γραμμή και εν μέρει ιδεολογική φυσιογνωμία. Θεωρούσαμε για πολλά χρόνια αυτό το κίνημα εντελώς αντιδραστικό καθώς είναι γεμάτο θρησκευτική καθυστέρηση, υποτίμηση του ρόλου και των ελευθεριών της γυναίκας, είναι σε μεγάλο βαθμό αντισημιτικό και αντιδυτικό από τη δημοκρατική πλευρά, ενώ ήταν πάντα αντικομμουνιστικό. Η αντιδραστική του αυτή πλευρά συμπυκνώνεται στην υποστήριξη που δίνει εδώ και πολλά στους ισλαμοφασίστες γενοκτόνους της Χαμάς που επίσημα αποτελούν μέρος των κινήματων της Αδελφότητας. Η Χαμάς αποτελεί την κανιβαλική άκρη δεξιά αυτού του κινήματος και όχι τυχαία είναι φιλική προς τη ρώσικη υπερδύναμη, τόσο πολύ ώστε να είναι από τις ελάχιστες κρατικές ή μισοκρατικές οντότητες στον κόσμο που έχει αναγνωρίσει την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία. Επίσης ένας από τους πιο εξέχοντες ιδεολόγους των Α.Μ που μιλάνε στην Αλ Τζαζίρα, ο σκοτεινός Καρανταβί, έχει υποστηρίξει την εξόντωση αμάχων από τους ισλαμοφασίστες της Χαμάς.

Αυτά τα χαρακτηριστικά της Μ. Αδελφότητας, μας έκαναν να δούμε σαν υπερ-αντιδραστικά τα βασικά κινήματα της όπως αυτό του ΑΚΠ -Ερντογάν στην Τουρκία, το κίνημα της Αδελφότητας στην αιγυπτιακή «Ανοιξη», καθώς και τα αντίστοιχα στην Τυνησία, στη Λιβύη και στη Συρία. Αποδείχτηκε όμως ότι δεν ήταν έτσι. Οι ΑΜ είναι ένα από τη φύση του ένα πολιτικά ενδιάμεσο και αντιφατικό κίνημα του Τρίτου κόσμου σε σχέση με τον ιμπεριαλισμό. Ταξικά οι Αδελφοί μουσουλμάνοι είναι κίνημα της νέας μετα-αποικιακής μικρομεσαίας εμποροβιομηχανικής αστικής τάξης και των ανερχόμενων μορφωμένων στρωμάτων της μικροαστικής διανοήσης, ιδιαίτερα των μηχανικών, γιατρών και δικηγόρων στις αραβικές χώρες.

Η πολιτική διάθεση αυτών των νέων μεσοστρωμάτων προς τη Σαρία (τη διακυβέρνηση με τον ισλαμικό νόμο) έχει να κάνει με την καταγωγή τους κύρια από την ύπαιθρο από τη μια μεριά και από την άλλη με την αντίθεσή τους στην πιο παλιά κοσμική εθνική αστική τάξη, που αφού πήρε την εξουσία με τα αντιποικιακά κινήματα, έγινε η ίδια μια κρατική μεγαλοαστική τάξη που συνεργάστηκε στενά με τον ιμπεριαλισμό δυτικό και ανατολικό*.

Αρχικά οι Α.Μ προσπάθησαν να πάρουν την εξουσία αξιοποιώντας τις ήττες των κοσμικών εθνικιστών απέναντι στο Ισραήλ και συμμαχώντας με τη φτωχολογία των αραβικών πόλεων η οποία άρχισε να επηρεάζεται από την πραξικοπηματική τζιχαντίζτικη ιδεολογία που προώθησαν οι μεγάλοι διαφθορείς και διαλυτές της αριστεράς των αραβικών χωρών, οι αντισημίτες σοσιαλιμπεραλιστές της σουσλωφικής ΕΣΣΔ. Αυτές οι συμμαχίες αντιδυτικού και φιλορώσικου χαρακτήρα οδηγήθηκαν τελικά αυτά τα μέτωπα σε πολιτικοστρατιωτική ήττα εν μέρει εξαιτίας της απομόνωσής του τζιχαντισμού από τους πληθυσμούς των μουσουλμανικών χωρών και εν μέρει εξαιτίας της πολιτικής χρεωκοπίας του ιρανικού «επαναστατικού» ισλαμοφασιστικού καθεστώτος-αν και σιιτικού και όχι σουνιτικού όπως είναι οι Α.Μ - στο μουσουλμανικό κόσμο.

Γι αυτό το λόγο το κίνημα των Α.Μ μετά τα 1990 άρχισε σταδιακά να διαχωρίζεται παντού με τον τζιχαντισμό και με τη στενή προσήλωση στη Σαρία και να στρέφεται στο αστικοδημοκρατικό παιχνίδι, ακολουθώντας τον πετυχημένο δρόμο για την εξουσία που ακολούθησε η νέα «ευσεβής» αστική τάξη της Τουρκίας και ο ηγέτης της Ερντογάν.

Η Ρωσία πάτησε στον σε μεγάλο βαθμό αντιδυτικό, συντηρητικό και συχνά αντισημιτικό χαρακτήρα της Αδελφότητας και συνεργάστηκε μαζί της και με τους φιλελεύθερους για την ανατροπή των κοσμικών φιλοδυτικών τριτοκοσμικών καθεστώτων. Στη συνέχεια μαζί με τους φιλελεύθερους συνέτριψε τους Α.Μ και έφερε στην εξουσία τις πιο φασιστικές δυνάμεις. Έτσι έκανε στην Αίγυπτο, έτσι δείχνει να το πετυχαίνει στη Λιβύη, αλλά απέτυχε στη δεύτερη φάση στην Τουρκία, όταν δοκίμασε το ίδιο με τον φασίστα Γκιουλέν. Στη Συρία η Ρωσία συνέτριψε εξ αρχής τους εξεγερμένους Α.Μ με τη βοήθεια του Άσαντ και του Ιράν.

Έτσι όλες αυτές οι “Ανοιξεις”, εκτός από την Τυνησιακή, οδήγησαν τις χώρες αυτές στον φασισμό ή στον πιο καταστροφικό εμφύλιο και κυρίως αποδείχτηκε ότι παντού ωφέλησαν το ρώσι-

κο σοσιαλιμπεριαλισμό, όπως σωστά είχαμε προβλέψει. Όμως αντίθετα από τις εκτιμήσεις μας η πολιτική αντίδραση που κυριάρχησε σε αυτές τις περιπτώσεις δεν οφειλόταν πουθενά στην κυριαρχία της Αδελφότητας, αλλά αντίθετα στην ήττα της από τις φιλορώσικες δυνάμεις και στον άθλιο δίχως δημοκρατικές αρχές και ισλαμοφοβικό χαρακτήρα των δυτικών φιλελεύθερων.

Αυτό ήταν ένα καίριο λάθος εκτίμησης στην περίπτωση της Συρίας, όπου καθυστερήσαμε να βγούμε από την αρχική μας λαθεμένη γραμμή «ούτε Άσαντ-ούτε μουσουλμανική αντιπολίτευση» και να υποστηρίξουμε με σαφήνεια τη δεύτερη δηλαδή, το μέτωπο της Αδελφότητας και των κοσμικών δημοκρατικών δυνάμεων της Συρίας και.

Η Σαουδική Αραβία σε μεγάλο πολιτικό κατήφορο χτυπάει τους Αδελφούς μουσουλμάνους και το Κατάρ από τα δεξιά παρόλη τη φιλία τους με τη μεταμφιεσμένη Νούσρα

Η ώρα να χτυπηθεί το Κατάρ ήρθε από την ώρα που οι Α. Μουσουλμάνοι δέχτηκαν το ένα μετά το άλλο τρία μεγάλα χτυπήματα, το πρώτο με την απώλεια της εξουσίας των Α.Μ στην Αίγυπτο, το δεύτερο με το αδυνάτισμα της εξουσίας Ερντογάν στην Τουρκία όταν αυτός απομονώθηκε από τους δυτικούς φιλελεύθερους της ΕΕ και των ΗΠΑ όταν τόλμησε να αντιπαρεταθεί στους ρώσικους τραμπουκισμούς στη Συρία, και το τρίτο και το μεγαλύτερο με την ήττα όλης της δημοκρατικής αντιπολίτευσης της Συρίας. Λέμε αυτό το χτύπημα ότι είναι το μεγαλύτερο για την πολιτική του ποιότητα σε σχέση ειδικά με τους Α.Μ και όχι τόσο για τη στρατιωτική ήττα όλης της αντιπολίτευσης. Αναφερόμαστε στο γεγονός ότι οι Α.Μ της Συρίας αναγνώρισαν σαν κομμάτι τους την ισλαμοναζίζιστική Αλ Νούσρα μόλις αυτή άλλαξε το όνομά της το 2016 το έκανε Σαμπάτ Φατάχ Αλ Σαμ και διαχώρισε τη θέση της από την Αλ Κάιντα. Είχαμε τότε πει ότι αυτή η αλλαγή, που έγινε στον προθάλαμο της ήττας της δημοκρατικής αντίστασης, είχε σαν στόχο να χώσει την Αλ Νούσρα μέσα στην αντίσταση και έτσι να εκθέσει τη δεύτερη στα μάτια της Δύσης προς μεγάλη ανακούφιση του Κρεμλίνου. Αποδείχθηκε όμως ότι η αλλαγή του ονόματος είχε σαν άμεσο αποτέλεσμα –πιθανά και σαν σημαντικότερο στόχο- να αναγνωρίσουν ειδικά οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι της Συρίας την Αλ Νούσρα σαν οργάνωση της αντίστασης αν και με κάποιους γενικόλογους δημοκρατικούς όρους ενσωμάτωσης της μέσα σε αυτήν (σημείο 3 της αναγνώρισης): <http://www.ikhwanweb.com/article.php?id=32609>.

<http://www.ikhwanweb.com/article.php?id=32609>.

Αυτή η αναγνώριση μιας έκδηλα φασιστικής οργάνωσης, εχθρού κάθε δημοκρατικού δικαιώματος των μαζών που συμμετείχαν στη συριακή αντίσταση, εκθέτει βαριά τους Α.Μ σε όλο τον κόσμο και δίνει ειδικά στη Σαουδική Αραβία για την οποία οι Α.Μ ήταν το απόλυτο κόκκινο πανί, τη χρυσή ευκαιρία να κάνει σήμερα με τη βοήθεια των ΗΠΑ την αποφασιστική επίθεση της στους Α.Μ, στο Κατάρ και στην Αλ Τζαζίρα. Η αναγνώριση της Αλ Νούσρα από τους Α.Μ ασφαλώς δεν είναι ένα μικρό πράγμα, δεν είναι μια αβλεψία, ή ένα τακτικό στρίμωγμα. Είναι η απόδειξη μαζί με τη συνεχιζόμενη αναγνώριση της Χαμάς από τους Α.Μ ότι αυτό το αντιφατικό μεσαίο αστικό και μικροαστικό ρεύμα, είναι σε θέση να κινηθεί με άνεση προς το φασισμό και τη δικτατορία, όπως το έκανε παλιότερα και στην Αίγυπτο και στην Αλγερία και στην Τουρκία και ότι ο δημοκρατισμός του δεν είναι αρχαιικός αλλά εύθραυστος και δίχως βαθιές ρίζες. Όμως κάθε πράγμα κρίνεται σε σχέση με το αντίθετό του και στη συγκεκριμένη περίοδο που διανύουμε, περίοδο συνολικής επίθεσης του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή, το αντίθετο των Α.Μ σε κάθε μουσουλμανική χώρα βρίσκεται πολύ πιο δεξιά από τους ίδιους. Πολύ πιο δεξιά από αυτούς βρίσκεται ο φασίστας Σίσι στην Αίγυπτο, πολύ πιο δεξιά βρίσκονται ο Γκιουλέν, ο Κιλντζάρογλου και το ΡΚΚ στην Τουρκία, πολύ πιο δεξιά η κατοχική Ρωσία και ο Άσαντ στη Συρία, πολύ πιο δεξιά ο άνθρωπος της Ρωσίας Χαφτάρ στη Λιβύη. Με δυο λέξεις θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε όλη αυτή την κατάσταση στο ότι οι Α.Μ αν και μια ταξικά ενδιάμεση και ασταθής δύναμη είναι σήμερα μια δύναμη αντίστασης και όχι συνεργασίας με το κέντρο της παγκόσμιας αντίδρασης και κύριο εχθρό των λαών του κόσμου και βέβαια των λαών της Μέσης Ανατολής, που είναι η πουτινική νεοχιτλερική Ρωσία.

Μια διάσπαση των χωρών του Τρίτου κόσμου υπέρ του κύριου εχθρού τους

Αυτό το γεγονός κρίνει και το ποιος έχει το δίκιο και ποιος το άδικο στη σύγκρουση της Σ.Αραβίας, των Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων, της Αιγύπτου από τη μια μεριά και του Κατάρ, της Τουρκίας και του κινήματος των Α.Μ από την άλλη. Εδώ έχουμε στην ουσία μια διάσπαση των χωρών του Τρίτου κόσμου της οποίας την πρωτοβουλία και την ευθύνη έχει αυτή την περίοδο το μέτωπο Σ. Αραβίας, ΕΑΕ,

Ο ΤΡΑΜΠ ΣΠΡΩΧΝΕΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡ ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΟΥΤΙΝ

Συνέχεια από τη σελ. 7

Αιγύπτου, που δουλεύει αντικειμενικά για τα συμφέροντα του κύριου ιμπεριαλιστικού εχθρού. Αυτό παρόλο που για δεκαετίες η Σ. Αραβία και τα Εμιράτα αποτελούσαν, και στην κύρια πλευρά θα συνεχίσουν να αποτελούν, ένα ανάχωμα στη ρώσικη και την ιρανική επιθετικότητα στην περιοχή των πετρελαίων καθώς και έναν παράγοντα ζωτικής ασφάλειας στον ενεργειακό εφοδιασμό της Ευρώπης. Όμως από το 2015 και πέρα με τη βασιλεία του Σαλμάν και την ισχυροποίηση του γιου του Μοχάμεντ έχει συντελεστεί μια μεγάλη αρνητική στροφή στην εξωτερική πολιτική της Σ. Αραβίας σε μια κατεύθυνση ωμών εξωτερικών επεμβάσεων στην περιοχή με πρώτη εκείνη των βομβαρδισμών στην Υεμένη, όταν ανέβηκαν στην εξουσία οι φιλικό προς το Ιράν Χούτι. Ο σημερινός οικονομικός αποκλει-

σμός του Κατάρ, που έφτασε να γίνει και διατροφικός, διακόπτει για τα καλά την πολιτική της μη επεμβάσεως που για δεκαετίες ακολουθούσε η σαουδαρική διπλωματία και ανοίγει πολύ βαθιές πληγές στην περιοχή του Κόλπου. Με λίγα λόγια για πρώτη φορά στις οπωσδήποτε πιο ωμές στρατιωτικές επεκτατικές επεμβάσεις του Ιράν στη Συρία, η Σ. Αραβία απαντάει με δικές της, που όμως στην πραγματικότητα δεν απαντάνε στο Ιράν, αλλά σε μια μικρή ενδιάμεση ως προς αυτό δύναμη, όπως είναι το Κατάρ. Πιστεύουμε ότι το Ιράν είναι στη δοσμένη στιγμή το πρόσχημα για τη Σ. Αραβία προκειμένου να χτυπήσει το Κατάρ και μάλιστα όχι για τις σχέσεις του με το Ιράν αλλά για τις σχέσεις του με τους Α. Μ. Γι αυτό άλλωστε ο πιο κεντρικός και πιο συγκεκριμένος από την αρχή όρος της Σ. Αραβίας για την άρση του αποκλεισμού του Κατάρ είναι το κλείσιμο της Αλ

Τζαζίρα και μετά έρχεται το αίτημα της διακοπής των σχέσεων με το Ιράν, διακοπή που δεν την απαιτεί η Σ. Αραβία από κανένα άλλο κράτος στον κόσμο επί ποινή οικονομικού πολέμου. Επίσης μεγάλης σημασίας και πολύ χαρακτηριστικός είναι ο όρος της Σ. Αραβίας να κλείσει το Κατάρ την τουρκική βάση της. Αυτό σημαίνει ότι η Σ. Αραβία επιλέγει να συγκρουστεί και με τους δύο ντε φάκτο συμμάχους της στη Συρία, την Τουρκία και το Κατάρ, δηλαδή τα στηρίγματα των Α.Μ, και όχι με τη Ρωσία, η οποία Ρωσία έχει εκφράσει τις φιλικές διαμεσολαβητικές της διαθέσεις με το Κατάρ και με την οποία οι Σαλμάν της Σ. Αραβίας διατηρούν τις καλύτερες σχέσεις λόγω του κοινού τους μετώπου για τη διατήρηση των πετρελαϊκών τιμών. Το γιατί η ηγεσία της Σ. Αραβία έχει ανακηρύξει σε κύριο εχθρό της τους Α. Μ έχει να κάνει στο βάθος με την ταξική της αδυναμία να δώσει πολιτικά

τη μάχη με αυτούς όντας μια ραβιόφιλη μεγαλοαστική τάξη με διεθνή κρατικομονοπωλιακά χαρακτηριστικά που δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την αξίωση τους για μοίρασμα της πετρελαϊκής γαιοπροσόδου. Εννοείται ότι για να πετύχουν αυτόν τους το στόχο οι Α.Μ δεν θα δίσταζαν κι αυτοί να συμμαχήσουν, και το έχουν δείξει στο παρελθόν, με το σοσιαλϊμπεριαλισμό και με το Ιράν και με κάθε αντισημιτικό φασισμό. Όμως μόνο η πολιτική τύφλα των παρακμασμένων πετρελαιο-ραβιόφρων θα τους οδηγούσε στο παιδιариώδες λάθος να συμμαχήσουν αυτή τη στιγμή με τις δυο υπερδυνάμεις, ιδιαίτερα με τη Ρωσία του Πούτιν ενάντια στους διωκόμενους σε όλη τη Μέση Ανατολή Αδελφούς Μουσουλμάνους.

Η Σαουδική Αραβία σκάβει το λάκκο της

Η Σαουδική Αραβία δεν προ-

ρίζεται από τον Τραμπ να είναι νικητής της αντιπαράθεσης με το Κατάρ, αλλά το τελικό θύμα της. Γιατί αυτό που κάνει ο προβόκατος Τραμπ, δεν είναι να δίνει το Κατάρ στη Σ. Αραβία και στα ΕΑΕ, αλλά μέσω αυτών να σπρώχνει το Κατάρ, την Τουρκία και τους Αδελφούς μουσουλμάνους στα νύχια της Ρωσίας όχι μόνο χωρίς η Ρωσία να εκτίθεται, αλλά να μπορεί να παίξει τον αγαπημένο ρόλο της του μεσολαβητή και ειρηνοποιού φίλου των θυμάτων των ΗΠΑ. Μάλιστα μπορεί να κάνει και τον καλύτερο φίλο όχι μόνο των ενδιάμεσων σήμερα για αυτήν Κατάρ και Τουρκίας αλλά και του φιλικού, αλλά όχι υποτακτικού της Ιράν. Ειδικά σε ότι αφορά το τελευταίο αυτό θυμίζουμε ότι από την ώρα που οι μουλάδες διέσωσαν τη ρώσικη κυριαρχία στη Συρία ήρθε η ώρα για τη Ρωσία να υποτάξει τους ξεθαρρεμένους μουλάδες προωθώντας σε αυτό την πιο φιλική της φράζια με αρ-

Δημοσιεύουμε πιο κάτω προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ που μοιράζεται σε εργοστάσια της Αττικής

ΤΗΝ ΠΕΙΝΑ ΤΗ ΦΕΡΝΕΙ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΖΑΜΠΑ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ Εργαζόμενοι και άνεργοι εμποδίστε τους σαμποτέρ, αντισταθείτε στις εργασιακές γαλέρες, πάρτε τα πράγματα στα χέρια σας

Αν ο ελληνικός λαός δεν διακρίνει και δεν συντρίψει τους αληθινούς εχθρούς του, θα ζήσει μια οικονομική καταστροφή πολύ μεγαλύτερη από αυτή που ζει ως σήμερα μαζί και μια δικτατορία. **Αυτοί που θα υποφέρουν περισσότερο θα είναι οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι που ήδη πιο πολύ απ όλους δοκιμάζουν την πείνα και την ταπεινώση. Αυτοί έχουν κοινή μοίρα για τον εξής λόγο: όσο πιο πολλοί είναι οι άνεργοι τόσο πιο πολύ υποφέρουν και οι εργαζόμενοι, γιατί τα αφεντικά απειλούν τους δεύτερους ότι αν δεν δέχονται τους όρους τους ενάμιση εκατομμύριο άνεργοι περιμένουν να τους πάρουν τη θέση.** Για να μπορούν λοιπόν οι εργαζόμενοι να παλέψουν αποτελεσματικά σε κάθε χώρο δουλειάς ενάντια στην υπερεκμετάλλευσή τους πρέπει πρώτα απ όλα να παλέψουν μαζί με τους ανέργους και όλο το λαό για να μειώσουν την πελώρια ανεργία.

Αλλά για να πολεμήσει κανείς την ανεργία πρέπει να ξέρει που οφείλεται. Το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι τυφλώνουν σε αυτό το ζήτημα πιο πολύ το λαό μας εκείνοι που εμφανίζονται σαν εκπρόσωποί του, δηλαδή σαν εργατικά και αριστερά κόμματα. Αυτοί λένε ότι για την ανεργία φταίει τα μνημόνια που τα έφεραν οι δανειστές για να καταστρέψουν τη χώρα και να την αγοράσουν τζάμπα. Όμως το ένα ζήτημα είναι γιατί τόσο λίγες χώρες στην Ευρώπη μπήκαν σε μνημόνια, γιατί όλες αυτές βγήκαν από τα μνημόνια και γιατί από αυτές μόνο η Ελλάδα έχασε το 25% της παραγωγής της ενώ οι άλλες ελάχιστα, και μόνο σε αυτήν η ανεργία ανέβηκε 150% ενώ στις άλλες πέφτει. Το άλλο ζήτημα είναι γιατί καταστρέφουν οι ευρωπαίοι με τα μνημόνια τη χώρα για να την αγοράσουν τζάμπα, όπως λένε, την ώρα που αυτοί που κυρίως αγοράζουν τζάμπα τα καλύτερα κομμάτια της είναι οι ρώσοι και κινέζοι κρατικο-ολιγάρχες.

Για τη χρεωκοπία και τα μνημόνια φταίει ο εσωτερικός συνειδητός πολιτικός πόλεμος στη βιομηχανική παραγωγή και όχι οι δανειστές

Στην ουσία η κρίση της Ελλάδας οφείλεται σε μια εντελώς εσωτερική ελληνική αιτία. Πρόκειται για ένα επί πολλές δεκαετίες μεθοδικό πολιτικό σαμποτάρισμα όλων των τομέων της παραγωγής, ιδιαίτερα της βιομηχανικής στο οποίο επιδίδεται η ψευτοαριστερά (κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ) και οι κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ με ευθύνη των αρχηγών τους, δηλαδή των Α. και Γ. Παπανδρέου, Σημίτη, Καραμανλή του β' και Σαμαρά. Αυτό το σαμποτάζ έφερε τελικά τη χρεωκοπία του 2009 οπότε και τα μνημόνια και γίνεται με χιλιάδες τρόπους. Κυρίως γίνεται με κυβερνητικές, διοικητικές και δικαστικές απαγορευτικές αποφάσεις με πρόσχημα τη μόλυνση, τα δάση και τα αρχαία, ή με εσκεμμένες γραφειοκρατικές καθυστερήσεις ή με την τεχνητή αύξηση του κόστους της ενέργειας, ή με την υπερφορολόγηση, ή με απεργίες που τραβάνε επίτηδες μέχρι το κλείσιμο επιχειρήσεων και την απόλυση όλων των εργατών (πχ Πιρέλι, Γκουντγιάρ, Χαλυβουργία Ασπροπύργου) ή ακόμα και με αλληπάλληλους εμπρησμούς εργοστασίων, αποθηκών ή μεγαλοκαταστημάτων λιανικής (πχ Σόφτεξ, Σπρίντερ, Μινιόν).

Αυτός ο πόλεμος όχι μόνο δεν σταμάτησε με τα μνημόνια, αλλά δυνάμωσε και μάλιστα έφτασε σε οργιώδη ύψη με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή έδωσε το μεγαλύτερο ως τώρα χτύπημα στον παραγωγικό ιστό της χώρας, ιδίως στη βιομηχανία, όταν το 2015 με την εσκεμμένη παράταση της διαπραγματεύσεως πέρα από το χρονικό όριο κάλυψης των ελληνικών τραπεζών από την ΕΚΤ προκάλεσε τραπεζικό πανικό και τα κφάλια κοντρός. Έτσι κατάφερε να στραγγαλίσει τη χρηματοδότηση χιλιάδων επιχειρήσεων και να προκαλέσει το κλείσιμο ή την εν δυνάμει χρεωκοπία τους. Αλλά έκανε και πιο ωμό σαμποτάζ. Έτσι α) πάγωσε την επένδυση των 8 δις του Ελληνικού από την οποία θα ζούσαν 70.000 άνεργοι και θα μειωνόταν το έλλειμμα του ασφαλιστικού για το οποίο σκοτώνει η κυβέρνηση τους μικρομεσαίους με τις νέες ασφαλιστικές υπερεπιφορές, β) σταμάτησε τους ελέγχους ενάντια στο λαθρεμπόριο

καυσίμων από το οποίο το κράτος χάνει 1 δις το χρόνο, γ) σταμάτησε την επένδυση των 400εκ της Αφάντου Ρόδου, του 1 δις της μονής Τοπλού, του 1,5 δις της Αταλάντης, δ) έδιωξε την αυτοκινητοβιομηχανία ΤΕΣΛΑ, ε) πάγωσε τα υδατοδρόμια για τα υδροπλάνα, στ) παγώνει την έρευνα για τους οδρογονάνθρακες και κρατάει σε αχρηστία το υδροηλεκτρικό φράγμα της Μεσοχώρας. Όλα αυτά την ώρα που οι χαλυβουργίες κλείνουν από την πανάκριβη τιμή της κιλοβατώρας και του πανάκριβου ρώσικου φυσικού αερίου ενώ εκατοντάδες χιλιάδες μικροεπιχειρήσεις πεθαίνουν από την υπερφορολόγηση και πιο πολύ από τις ψηλές ασφαλιστικές εισφορές που επιβάλλουν οι εγκληματίες του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό το αυξανόμενο σαμποτάζ σημαίνει μείωση του ύψους και του όγκου των μισθών, οπότε διαρκή μείωση του όγκου των ασφαλιστικών εισφορών παρά την αύξηση του ύψους τους, οπότε αύξηση των ελλειμμάτων των ταμείων, οπότε αύξηση των κρατικών ελλειμμάτων για την πληρωμή των συντάξεων. Αν σε αυτά προσθέσει κανείς τη μείωση των φορολογικών εσόδων του κράτους λόγω της μείωσης της κατανάλωσης του εργαζόμενου και άνεργου πληθυσμού καταλαβαίνει κανείς από που προκύπτουν τα όλο και μεγαλύτερα κρατικά ελλείμματα, τα οποία μοιραία φέρνουν διαρκώς χειρότερα νέα μνημονιακά μέτρα, δηλαδή νέα μείωση της κατανάλωσης του πληθυσμού. Μάλιστα από όλα τα μέτρα που κάνουν τη μεγαλύτερη ζημιά στην παραγωγή, όπως είναι η υπερφορολόγηση και η αύξηση των εισφορών, πράγμα που τελικά μειώνει και τον όγκο των φόρων και τον όγκο των εισφορών που συλλέγει το κράτος. Η αληθινή ευθύνη των ευρωπαϊών δανειστών σε αυτό το έγκλημα, είναι ότι για να διατηρούν μια επίπλαστη εικόνα ευρωπαϊκής ενότητας, επιτρέπουν στις ελληνικές κυβερνήσεις να μένουν στο Ευρώ με όρους καταστροφής της παραγωγής, και μάλιστα να καταστρέφουν τη χώρα καλυπτόμενες πολιτικά πίσω από τα μνημόνια.

Είναι η Ρωσία και η Κίνα που πάνω από όλους επωφελούνται από το σαμποτάζ της παραγωγής και για λογαριασμό τους αυτό διεξάγεται

Για να βρει κανείς γιατί γίνεται αυτό το σαμποτάζ, πρέπει να αρχίσει από το ποιος είναι αυτός που κυρίως επωφελείται από αυτό. Αντίθετα από ότι λένε οι αντιευρωπαίοι, δηλαδή η ψευτοαριστερά και οι φασίστες, αποδεικνύεται σήμερα ότι **αυτός που επωφελείται δεν είναι κυρίως η Ευρώπη, αλλά η Ρωσία και η στρατηγική σύμμαχος της Κίνα που χάρη στην καταστροφή της οικονομίας από τους σαμποτέρ αποχτάνε σχεδόν τζάμπα από αυτούς τα οικονομικά κλειδιά της βαριά τραυματισμένης χώρας μας**, δηλαδή τις βασικές υποδομές και την ενέργεια και σε λίγο και τις τράπεζες. Είναι η Κίνα που πήρε το λιμάνι του Πειραιά (ΚΟΣΚΟ). Είναι η Ρωσία με τον άνθρωπο του Πούτιν Σαββίδη που πήρε λιμάνι της Θεσσαλονίκης (σε συνεργασία με στενά συνεργαζόμενους με το ρώσικο κράτος γερμανούς, καθώς και με γάλλους δεμένους με την ΚΟΣΚΟ). Είναι επίσης ρώσοι ολιγάρχες που πήραν τον ΟΠΑΠ, που αγοράζουν για ένα κομμάτι ψωμί -λόγω του επίτηδες πανύψηλου ΕΝΦΙΑ- ακριβά τουριστικά ακίνητα, ενώ αρπάζουν και εργοστάσια με μαζική γεωργικοκτηνοτροφική βάση (Δωδώνη, ΣΕΚΑΠ) κλπ. Ακόμα και εκεί που φαίνεται ότι αγοράζουν οι δυτικοί η δουλειά γίνεται σε μοιραία με τη Ρωσία (ο ΟΣΕ χαρίστηκε κυριολεκτικά στους ιταλικούς σιδηροδρόμους αφού πρώτα αυτοί έκαναν συμφωνία μοιρασιάς με τους ρώσικους σιδηροδρόμους, ενώ τα 14 αεροδρόμια δόθηκαν σε μια γερμανική εταιρία που κάνει χοντρές δουλειές στη Ρωσία και τη διεύθυνση τους θα την έχει ο άνθρωπος της Ρωσίας Κοπελουζός). Ταυτόχρονα είναι οι κινέζοι που πήραν μεγάλο μέρος του ΑΔΜΗΕ, αγοράζουν λιγνιτικούς σταθμούς και έχουν μπει χοντρά στις τηλεπικοινωνιακές υποδομές (ΟΤΕ, FORTHNET).

Όμως ο αριστερός κόσμος που σε άλλες εποχές θα ήταν αυτός που θα αντιδρούσε

χηγό τον Ραισί –υποψήφιο διάδοχο του Καμενέι- ενάντια στον τριτοκοσμικό και εν μέρει φιλοδυτικό πρόεδρο Ρουχανί. Πρέπει να σημειώσουμε ότι την επίθεση της Σ. Αραβίας και των άλλων αραβικών χωρών στο Κατάρ την αισθάνθηκε πολύ έντονα το Ιράν όχι μόνο γιατί ο πιο εμφανής όρος τους προς το Κατάρ ήταν το κόψιμο κάθε σχέσης του με το Ιράν, αλλά γιατί το Ιράν ανακηρύχθηκε ο κύριος εχθρός των ΗΠΑ στη διένεξη αυτή.

Στην πραγματικότητα αν η Σ. Αραβία (και τα ΕΑΕ) κάνουν καλά τη δουλειά τους στην παρούσα σύγκρουση αυτό που θα πετύχουν θα είναι λίγο αργότερα να απομονωθούν και μάλιστα πολύ περισσότερο από σήμερα. Γιατί θα έχουν χάσει όχι μόνο το Κατάρ, αλλά κυρίως την Τουρκία καθώς και τη συριακή και αιγυπτιακή αντιφασιστική αντιρρωσική αντίσταση, ενώ θα έχουν στείλει μαζί με τον Τραμπ μια ώρα αρχύτερα το Ιράν εντελώς στην τροχιά του Κρεμλίνου. Έτσι θα φτάνει μόνο μια απότομη στροφή του Τραμπ για να βρε-

θούν οι πετρομοναρχίες στον πιο επικίνδυνο κλοιό, πράγμα που θα σήμαινε μια εντελώς αμφίβολη για την Ευρώπη και για την Ιαπωνία τροφοδοσία σε υδρογονάνθρακες. Το ότι η πρόθεση του Τραμπ δεν είναι να παραδώσει το Κατάρ στη Σ. Αραβία αποδεικνύεται όχι τόσο από το ότι διατηρεί τις αμερικάνικες βάσεις σε αυτό και δεν απειλεί να τις πάρει αν το Κατάρ δεν συμμορφωθεί, αλλά ότι ο υπουργός εξωτερικών του ο επίσης ρωσόφιλος Τίλερσον κάνει το φίλο του Κατάρ και ζητά άρση των κυρώσεων της Σ. Αραβίας. Αυτή τη διαφορά στη στάση των Τραμπ και Τίλερσον την ερμηνεύουν στις ΗΠΑ σαν δύο γραμμές στο Λευκό οίκο. Εμείς νομίζουμε ότι πρόκειται απλά για κατανομή ρόλων, ο Τίλερσον θα παίζει τη ρώσικη στρατηγική ειδοποιώντας τη Σ. Αραβία ότι το Κατάρ απλά θα εγχειριστεί κατάλληλα, αλλά ότι δεν είναι για τα δόντια της, ενώ ο Τραμπ θα δίνει την ψευδαίσθηση στη Σ.Αραβία ότι είναι το νέο αφεντικό στην περιοχή για να ασκεί όλη του τη βία στο Κατάρ

και να τα βάζει ηλιθίως με την Τουρκία και με ότι θετικό έχει μέσα του το Ιράν. Πιστεύουμε μάλιστα ότι για να τονίσει αυτή την ψευδαίσθηση ισχύος στη Σαουδική Αραβία ο προβοκάτορας Τραμπ επιβεβαίωσε στα λόγια την πρακτικά παγωμένη από τον Ομπάμα παλιότερη συμφωνία πώλησης όπλων 110 δις. (<https://www.brookings.edu/blog/markaz/2017/06/05/the-110-billion-arms-deal-to-saudi-arabia-is-fake-news/>). Με αυτόν τον τρόπο βέβαια καθυστέρησε και τους αμερικανούς φιλελεύθερους που ανησυχούν για τη φιλορωσική πολιτική του και νομίζουν ότι όποτε κάνει κάτι που φαίνεται κόντρα στη Ρωσία και τους λίγο ή πολύ κοντινούς συμμάχους της είναι πραγματικά θετικό. Προφανώς δεν ξέρουν ακόμα τίποτα από τη ρώσικη τακτική του εισοδισμού και της προβοκάτίας.

Γιατί η αντιΚαταριανή δεν είναι η μόνη προβοκάτσια του Τραμπ. Η αντιΚαταριανή δεν είναι η μόνη του προβοκάτσια. Στην πραγματικότητα δεν κάνει

τίποτα άλλο από προβοκάτσιας υπέρ του ρωσοκινεζικού άξονα. Όταν ο Τραμπ βγάζει απότομα, άνευ όρων και άνευ συζήτησης τις ΗΠΑ από της συμφωνίες για το κλίμα το μόνο που κάνει είναι να δένει την ΕΕ με την ξαφνικά «πράσινη» Κίνα, τον μεγαλύτερο ρυπαντή της γης. Όταν ακυρώνει τη συμφωνία εμπορίου του Ειρηνικού, τάχα για να προστατέψει τις ΗΠΑ αφοπλίζει εμπορικά τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας απέναντι στην Κίνα. Όταν το Κογκρέσο με τη στήριξη του Τραμπ παίρνει απόφαση να σαμποτάρει τον αγωγό που μεταφέρει το ρώσικο φυσικό αέριο μέσω της Βόρειας Θάλασσας στη Γερμανία, τότε επειδή αυτό το κάνει χωρίς καμιά συνεννόηση με τη Γερμανία, διευκολύνει την Μέρκελ να διακηρύξει την ενεργειακή συμμαχία της ΕΕ με τη Ρωσία ενάντια στις ΗΠΑ. Τόσο πολύ έχει φροντίσει ο Τραμπ να κάνει μισητές τις ΗΠΑ στη Δύση με όλα αυτά ώστε στην επερχόμενη συνάντησή του G20 ο αντίπαλος της Δύσης με πρωτοβουλία της Μέρκελ

θα είναι οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοι της η Ρωσία και η Κίνα. Αλλά ακόμα και όταν βομβαρδίζει τον Ασάντ ο Τραμπ δεν κάνει τίποτα άλλο από το να θορυβεί τον προστάτη του το Ιράν και να το οδηγεί σε υποχώρηση στην Ασάνα (<http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2017/05/iran-syria-deescalation-zones-russia-astana-may-4.html>).

Θέλουν πραγματικά αρκετά χρόνο οι δυτικοί ιμπεριαλιστές για να μάθουν ότι φίλος της νεοτσαρικής Ρωσίας δεν είναι τόσο αυτός που τη χειροκροτεί όσο αυτός που της προσφέρει επίτηδες νέους φίλους δημιουργώντας αχρείαστους εχθρούς για τη δικιά του χώρα.

** Τα περισσότερα για την ταξική φύση του κινήματος των Αδελφών μουσουλμάνων από το πολύ καλό βιβλίο αναφοράς του Ζιλ Κεπέλ «Τζιχάντ». Εκδόσεις Καστανιάνη.*

Επίσης από το λήμμα Muslim Brotherhood στη Wikipedia.

πρώτος σε αυτό το ξεπούλημα είναι πολιτικά αποπροσανατολισμένος από τα δήθεν αριστερά κόμματα, ιδιαίτερα από το ψευτοΚΚΕ και τους εξωκοινοβουλευτικούς βαστάζους τους, που λένε διαρκώς ότι δεν μας νοιάζει ποιος και πως αγοράζει τη χώρα αφού δεν κάνουμε διάκριση ανάμεσα σε καπιταλιστές. Λένε δηλαδή ότι λέγανε οι τροτσικιστές στην κατοχή ότι το ίδιο εχθρό ήταν οι γερμανοί κατακτητές και οι έλληνες αστοί που αντιπρόκειναν σε αυτούς. Και τούτο γιατί οι ηγεσίες της ψευτοαριστεράς είναι πολιτικοί συνεχιστές των προδοτών που πήραν με δόλο και με βία την πολιτική εξουσία και από κει τον οικονομικό πλούτο στις πρώην σοσιαλιστικές Ρωσία (στα 1956) και Κίνα (στα 1978) και τις μετέτρεψαν σε ιμπεριαλιστικές φασιστικές. Να γιατί αυτοί οι προδότες της αριστεράς έχουν στο πλευρό τους υπέρ των αρπακτικών της Κίνας και της Ρωσίας, όλους όσους μυρίζονται φασισμό και τώρα η απαίσια αυτή μυρουδιά αναδύεται κεντρικά από το ρωσοκινεζικό πολεμικό επιθετικό μέτωπο. Να γιατί όλοι αυτοί είναι ενωμένοι ενάντια στην εθελοντική και για αυτό δημοκρατική ένωση αστικών κρατών που είναι η Ενωμένη Ευρώπη.

Η τραγωδία είναι ότι όχι μόνο αυτοί αλλά όλος ο επίσημος πολιτικός κόσμος δεν αντιδρά καθόλου που ο άνθρωπος της ρώσικης κρατικοολιγαρχίας Σαββίδης αγόρασε με

σκανδαλώδη διαγραφή χρεών τη ΣΕΚΑΠ και τον ΠΑΟΚ, που παίρνει κύπελλα με εξαγορές και βία για να κατασκευάσει έναν πολιτικό στρατό προκειμένου να γίνει η Θεσσαλονίκη λιμάνι της Ρωσίας στη Μεσόγειο και τελικά όλη η Ελλάδα μια αποικία της. Να γιατί χωρίς διαμαρτυρίες η κυβέρνηση ετοιμάζεται να του δώσει το μεγαλύτερο τηλεοπτικό κανάλι, το MEGA, αφού πρώτα η ίδια το έκλεισε με οικονομικό στραγγαλισμό. Αυτά όλα προετοιμάζουν τελικά μια φασιστική δικτατορία τσαβικού τύπου, γι αυτό βλέπει κανείς τους ναζήδες της ΧΑ, αυτά τα πιο πιστά τσιράκια του Πούτιν, τόσο άνετα να προπηλακίζουν βουλευτές μέσα στο κοινοβούλιο.

Έτσι επίσης εξηγείται γιατί σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος θεωρεί φυσιολογικό ή και χειροκροτεί το γεγονός ότι μια πανίσχυρη φασιστική χώρα σαν την Κίνα απόκτησε το κεντρικό λιμάνι της χώρας μας όπου τώρα δεν γίνεται καμιά απεργία και κανένα κίνημα καταγγελίας για το πόσο κατάφωρα παραβιάζεται εκεί από τα νέα αφεντικά η εργατική νομοθεσία. Ποτέ η Κίνα δεν θα άρπαζε την τόσο πολύτιμη Επισκευαστική Ζώνη του Περάματος αν προηγούμενα δεν την είχε στραγγαλίσει παραγωγικά το κλαδικό σωματείο του ΠΑΜΕ ρίχνοντας 5000 εργάτες στην ανεργία, καθώς επί χρόνια έδιωχνε τα καράβια με διαρκείς προσχηματικές απεργίες

μέσω των οποίων τα κατακρατούσε εκεί για μήνες. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι εκεί ακριβώς στη Ζώνη με την έγκριση της ελληνικής δικαιοσύνης και των κυβερνήσεων Σαμαρά και Σύριζα και με την πλήρη ανοχή του κλαδικού του ΠΑΜΕ έχουν στήσει οι ναζί της ΧΑ το πρώτο ανοιχτά ρατσιστικό εργατικό συνδικάτο της χώρας. Κι όμως το ίδιο αυτό κλαδικό σωματείο του ΠΑΜΕ είχε εμποδίσει με τραμπουκισμούς και εκβιασμούς τη δημιουργία από τους εργάτες (που το ήθελαν και είχαν όπως όλοι εργάτες το δικαίωμα να το έχουν), ενός πρωτοβάθμιου εργατοεργατικού σωματείου της Ζώνης σε πλήρη σύγκρουση με το ρατσισμό και τους ναζί*.

Αντίσταση στην κομπραδορική αστική τάξη νέου τύπου και κλασικού τύπου. Όχι στις εργασιακές γαλέρες

Οι εργάτες και οι άνεργοι δεν έχουν πιο επικίνδυνο ταξικό εχθρό από τον εσωτερικό, δηλαδή τους ψευτο-αντικαπιταλιστές, που εμφανίζονται κυρίως με αριστερό, αλλά στην περίπτωση των ναζιστών και υπερδεξιό πρόσωπο. Όλοι αυτοί ενώ στα λόγια τα βάζουν γενικά με τον καπιταλισμό ή ειδικά με τους τραπεζίτες, στην πράξη τα βάζουν μόνο με τους ντόπιους ή τους δυτικούς καπιταλιστές, για να ανοίξουν το δρόμο στους ρωσοκινεζούς

κρατικο-καπιταλιστές που είναι οι πιο φασίστες και θέλουν να κάνουν τη χώρα αποικία τους. Το ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει την Ελλάδα μέσα στην ΕΕ, όπως τη θέλει πια ανοιχτά και το ψευτοΚΚΕ καθώς και οι φανατικά ρωσόφιλοι ναζί, δεν είναι επειδή αγαπάνε την ΕΕ αλλά επειδή το θέλει η Ρωσία για να τη διασπάσει από τα μέσα σε συμμαχία με τις ΗΠΑ του φίλου της Τραμπ. Για να καθησυχάζεται άλλωστε η ΕΕ ξεπουλιέται από τον ΣΥΡΙΖΑ και ένα μειοψηφικό μέρος της ελληνικής κρατικής περιουσίας και σε ευρωπαϊκά κεφάλαια.

Η πολιτικο-ιδεολογική αποδέσμευση των εργαζόμενων και των ανέργων από την ψευτοαριστερά και τους ξένους προστάτες της, που αποτελούν τον κύριο εχθρό τους, δεν φτάνει για την επιβίωση τους αν δεν αντισταθούν και στο κύρια δυτικόφιλο κομμάτι της αστικής τάξης. Γιατί και αυτό, λόγω της ανεργίας που προκαλούν οι σαμποτέρ, εκμεταλλεύεται όσο μπορεί περισσότερο τους εργαζόμενους συντρίβοντας τα μεροκάματα και τα εργασιακά τους δικαιώματα, χωρίς που ο κύριος πολιτικός του εκπρόσωπος Μητσοπάκης δεν καταγγέλλει ποτέ το σαμποτάζ που συντρίβει τα πιο παραγωγικά τμήματα της ελληνικής αστικής τάξης, αλλά μιλάει για «αριστερές ιδεοληψίες της κυβέρνησης».

Συνέχεια στη σελ. 12

Λαθρεμπόριο στη ΣΕΚΑΠ του Σαββίδη, και κυβερνητικό κουκούλωμα

Συνέχεια από τη σελ. 4

ότι στην επιχείρηση διάσωσης του πληρώματος δεν συμμετείχε κάποιο ελληνικό πλοίο, αλλά το ρωσικό πολεμικό «Αντιναύαρχος Κουλακός» που έπλεε στην περιοχή, όπως ανέφερε σε σχετική ανακοίνωσή του το ρωσικό υπουργείο Άμυνας» (!!!). Στο δημοσίευμα αναφέρεται επίσης ότι: «Στο δελτίο Τύπου του ελληνικού υπουργείου Ναυτιλίας που εξεδόθη μετά το συμβάν, συγκεκριμένα στις 27 Νοεμβρίου 2016, δεν αναφέρεται πουθενά η επιχείρηση διάσωσης του ουκρανικού πλοίου από το ρωσικό πολεμικό».

Και ενώ η ποινική έρευνα ήταν ακόμα σε εξέλιξη, σύσσωμο το κυβερνητικό επιτελείο υποστήριζε στη Βουλή μπροστά σε όλο το λαό ότι πρέπει να απαλλαγθεί ο Σαββίδης

από το βάρος ενός προστίμου 28 εκ ευρώ για υπόθεση λαθρεμπορίου που έγινε πριν αγοράσει τη ΣΕΚΑΠ με μία φωτογραφική νομοθετική τροπολογία. Η τροπολογία ήρθε στη Βουλή με «πρωτοβουλία» βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ ενώ βρισκόταν σε εξέλιξη η δικαστική υπόθεση που έκρινε αν πρέπει να καταλογιστεί στη νέα διοίκηση το πρόστιμο, με το επιχείρημα ότι έπρεπε να προστατευτούν οι μη διαπλεκόμενοι και σοβαροί επενδυτές σαν το Σαββίδη, και ότι τέτοια κρούσματα όπως το λαθρεμπόριο της ΣΕΚΑΠ, είναι φαινόμενα της παλιάς διαπλοκής, τα οποία το κράτος με εγγύηση επενδυτές σαν το Σαββίδη δεν θα επιτρέψει να επαναληφθούν...

Σε όλο αυτό το διάστημα κρίθηκε και η μεταβίβαση του λιμανιού της Θεσσαλονίκη που κατέληξε

επίσης στα χέρια του Σαββίδη με τον Τσίπρα να το παρουσιάζει σαν μεγάλο κυβερνητικό επίτευγμα.

Πριν από δύο χρόνια σε ερώτηση βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ σχετικά με το λαθρεμπόριο καπνού, η τότε υπουργός Οικονομικών Βαλαβάνη, απάντησε ότι η λαθραία εισαγωγή ενός κοντέινερ –ένα κοντέινερ περιέχει εννέα εκατομμύρια εξακόσιες χιλιάδες τσιγάρα- στερεί το κράτος από φορολογικά έσοδα 1,4 εκατομμυρίων ευρώ και ότι οι απώλειες εσόδων του ελληνικού δημοσίου από το λαθρεμπόριο είναι μέχρι 800 εκατ. ευρώ (<http://www.kathimerini.gr/820780/article/oikonomia/ellhnikh-oikonomia/valavanh-800-ekat-eyrw--oi-apwleies-esodwn-apo-to-lathremporio-kapnou>). Είναι χαρακτηριστικό ότι μέχρι τώρα

δεν έχει γίνει κανένας υπολογισμός της απώλειας των φορολογικών εσόδων από τα λαθραία που έχουν σήμανση ΣΕΚΑΠ ούτε στη μία ούτε στην άλλη περίπτωση, παρόλο που κάτι τέτοιο συνηθίζεται σε τέτοιες υποθέσεις.

Το ΠΑΣΟΚ περισσότερο, και λιγότερο το Ποτάμι και η ΝΔ, απαίτησαν από την κυβέρνηση να διαλευκάνει την υπόθεση. Αλλά αυτός είναι στην ουσία ένας απλός πολιτικός ψίθυρος, μια γκριγιούλα, για μία υπόθεση που αφορά έναν Σαββίδη, που έχει εκτός από τη ΣΕΚΑΠ, το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, τον ΠΑΟΚ, ξενοδοχεία στη Βόρεια Ελλάδα, και βέβαια τα 20% του MEGA που οι τράπεζες άφησαν τον Μπόμπολα να το διαθέσει ελεύθερα και χωρίς βάρη ενώ ο

Πήγασος είναι καταχρεωμένος. Σε κανονικές συνθήκες έπρεπε η άμεση διαλεύκανση αυτών των υποθέσεων να είναι πρώτο πολιτικό ζήτημα, και στο μεταξύ να παγώσουν όλες οι εν εξελίξει κρατικές συναλλαγές με το Σαββίδη. Αλλά αυτά αφορούν ένα κράτος ανεξάρτητο, που δεν καταπατά τους νόμους κατά τις επιταγές μιας ξένης χώρας, όπως έκανε και στην σκανδαλώδη σύμβαση της Κόσσο.

Αυτή είναι η δήθεν ανάπτυξη η κυβέρνηση Τσίπρα, υποδούλωση με αποικιοκρατικούς κι μάλιστα καθαρά εγκληματικούς όρους. Γι' αυτό άλλωστε τον θέλει πρωθυπουργό τον Τσίπρα ο Σαββίδης, και γι' αυτό του θυμίζει κάτι από Πούτιν...

Βρετανικές εκλογές:

Κίνδυνος για την Ευρώπη – Η Ρωσία σπρώχνει τον τροτσκιστή Κόρμπιν προς την εξουσία

Οι βουλευτικές εκλογές στη Μεγάλη Βρετανία και τη Βόρεια Ιρλανδία του 2017 θα μείνουν αναμφίβολα στην ιστορία για δύο λόγους: γιατί δείχνουν σε όλη της την έκταση την τυφλωμάρα και το σάπισμα της κλασικής, δυτικού τύπου μονοπωλιακής αστικής τάξης όπως αυτή εκφράζεται στο Ενωμένο Βασίλειο κύρια μέσα από το Συντηρητικό Κόμμα (Τόρηδες), αλλά και γιατί ίσως αποτελούν – μαζί με την εκλογή Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ – την αρχή του τέλους του «στρατιωτικού τείχους» το οποίο ύψωναν από κοινού, παρά τις αντιθέσεις τους, ΗΠΑ και Ευρώπη, στην επέλαση του ρώσικου νεοχιτλερικού ιμπεριαλισμού στο ευρωπαϊκό έδαφος.

Η ηγέτιδα των Τόρηδων Τερέζα Μέι, μια φιλόδοξη αστή ομορτυνίστρια που στο δημοψήφισμα στήριξε ως υπουργός χωρίς ιδιαίτερο πάθος το Brexain (δηλαδή την παραμονή του Ενωμένου Βασιλείου στην ΕΕ) και στη συνέχεια, μετά το αποτέλεσμα και την εκλογή της στην πρωθυπουργία, μεταστράφηκε με φανατισμό υπέρ του Brexit (έξοδος της χώρας από την Ε.Ε.), υποτίθεται πως προκήρυξε εκλογές τον Απρίλιο για να ανανεώσει και να διευρύνει τη μονοκομματική πλειοψηφία της και να διαπραγματευτεί με τις Βρυξέλλες από θέση ισχύος.

Σ' αυτό την «έσπρωξαν» οι συνήθως μωωπικές δημοσκοπήσεις, που την έπεισαν ότι τραβούσε για θρίαμβο ενάντια σε ένα Εργατικό Κόμμα εσωτερικά διασπασμένο, με έναν τροτσκιστή, υποτιθέμενο «ριζοσπάστη αριστερό» ηγέτη, τον οποίο η πλειοψηφία των στελεχών και βουλευτών των Εργατικών σιχαινόταν ως τραμπούκο, πραξικοπηματιστή, αντισημίτη και μη έχοντα το απαραίτητο κύρος για την ηγεσία αστικού κοινοβουλευτικού κόμματος και για υποψήφιος πρωθυπουργός.

Η Μέι πόνταρε ιδιαίτερα στην εξαφάνιση του κρυφοφασιστικού UKIP, υπολογίζοντας ότι θα απορροφούσε τους ψηφοφόρους του, ως το πλέον συγγενές κόμμα και με δεδομένη τη φιλοBrexit στροφή της. Το κόμμα αυτό, μετά το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος του Ιουνίου του '16, θεωρήθηκε από πολλούς ψηφοφόρους ότι έκλεισε τον κύκλο του. Ο βρωμερός και υποταγμένος στη Ρωσία αρχηγός του, ο Φάρατζ, μάλιστα, φρόντισε να παραιτηθεί αμέσως μετά το δημοψήφισμα, λέγοντας ότι «ολοκλήρωσε την αποστολή του στην πολιτική με την απόφαση για έξοδο της Βρετανίας από την Ε.Ε.». Τα ρώσικα αφεντικά του τον έστειλαν στην Αμερική να κάνει καμπάνια υπέρ του άλλου χαφιέ τους, του Τραμπ και να κάνει το σύνδεσμο μεταξύ της Μόσχας και των Αμερικανών υποταχτικών ή φίλων της.

Τα περισσότερα στελέχη του UKIP και ο ίδιος ο Φάρατζ πράγματι, προέρχονταν από την κλασική βρετανική δεξιά των Τόρηδων, οπότε η Μέι θεώρησε ότι ήταν ο φυσικός πολιτικός τους κληρονόμος, ειδικά μετά τη σκληρή δεξιά, απομονωτική στροφή της.

Οι βουλές του παγκόσμιου σοσιαλμπερλιαστικού – σοσιαλφασιστικού μετώπου όμως ήταν διαφορετικές...

Το λάθος των Τόρηδων

Εκείνο που δεν κατάλαβαν ποτέ οι Τόρηδες, και ειδικά η πιο απομονωτιστική - αντιευρωπαϊκή τους φράζια, αποδεικνύεται ότι ήταν η πιο αυτοκρατορική κοινοπολιτειακή (Ινδία, Αυστραλία) και φιλοκινέζικη, με ηγέτη τον Μπόρις Τζόνσον, γενικό αρχηγό της καμπάνιας υπέρ του Brexit στο αστικό στρατόπεδο (τον Φάρατζ ακόμη και οι φιλο-Brexit Τόρηδες δεν τον αναγνώρισαν και δεν τον ενέταξαν ποτέ στο επιτελείο τους στο δημοψήφισμα), ήταν ότι η έξοδος από την Ε.Ε. δεν σηματοδοτούσε μία επιστροφή στο αυτοκρατορικό μεγαλείο της αποικιοκρατικής Βρετανίας των αρχών του αιώνα, όπως οι ίδιοι φαντασιώνονταν μέσα στη δυτική μονοπωλιακή σαπίλα τους και μέσα στα οικονομικά παιχνίδια και ανοίγματά τους στη φασιστική Κίνα και στην Ινδία του φιλορώσου φασίζοντα ινδουίστή Μόντι.

Το πραγματικό Brexit δεν ήταν δηλαδή εκείνο του γενικά αντιρώσου αλλά ηλίθιου πολιτικού μύωπα Τζόνσον, αλλά εκείνο του ρωσόδουλου προβοκάτορα Φάρατζ, ο οποίος πήρε τις φωτογραφίες από τα ανοιχτά σύνορα του επίσης ρωσόδουλου Τσίπρα και τις έκανε ρατσιστικές, αντιμεταναστευτικές αφίσες σε όλη τη Βρετανία. Το πραγματικό Brexit δεν ήταν το αστικό, ψηλομύτικο, μοναρχικό ρεύμα αναγέννησης ενός παρακμασμένου και μπατίρη ιμπεριαλισμού, που από πλανητάρχης κατάντησε δύναμη δεύτερης γραμμής, αλλά το Brexit της αποδυνάμωσης και διάσπασης του ενιαίου μετώπου του δεύτερου κόσμου (Ευρώπη – Ιαπωνία – Καναδάς – Αυστραλία) μπροστά στην προέλαση της Ρωσίας. Δεν είναι παράλογο λοιπόν ότι την πολιτική του δύναμη ο Φάρατζ δεν την κληροδότησε στους υποτίθεται κοντινούς συγγενείς του, τους Συντηρητικούς, αλλά στον πραγματικό σταυραδερφό του, τον επίσης κρυφοφασίστα, όχι όμως κλασικό δεξιό αλλά ψευτοαριστερό Κόρμπιν, που είχε κρατήσει με ρεσάλτο και απανωτά πραξικοπήματα την ηγεσία των Εργατικών.

Δεν είναι τυχαίο ότι το βράδυ

των εκλογών ο Φάρατζ έπλεξε το εγκώμιο του Κόρμπιν στην τηλεόραση, υποτίθεται «αναγνωρίζοντας» τον ως «ικανό πολιτικό αντίπαλο» που τα κατάφερε παρά τις αντίθετες προβλέψεις. Δεν είναι παράδοξο. Όσα έταξε στους Βρετανούς και τους Βορειοϊρλανδούς ο Φάρατζ από τα λεφτά που τάχα θα σταματούσε να πληρώνει το Ενωμένο Βασίλειο στην Ε.Ε. όταν η χώρα θα έβγαине από αυτήν, τα υπόσχεται τώρα ο Κόρμπιν από τα λεφτά των Βρετανών πλούσιων, που τάχα θα φορολογήσει σκληρά υπέρ της φτωχολογιάς. Γι' αυτό και ο Κόρμπιν κατά την προεκλογική εκστρατεία του δημοψηφίσματος, ένα χρόνο πριν, απέφυγε με επιμονή να κάνει κύριο εχθρό τον φασιστοΦάρατζ και ουσιαστικά χτυπούσε την φιλοευρωπαϊκή πτέρυγα των Συντηρητικών, αρνούμενος κοινές συγκεντρώσεις μαζί της υπέρ του Brexain.

Κόρμπιν: Ο καταλύτης του Brexit, ο εκμαυλιστής της φτωχολογιάς

Για τον Κόρμπιν και τον βρώμικο τροτσκιστικό εισοδισμό του στην ηγεσία του Εργατικού Κόμματος είχαμε γράψει αναλυτικά (<http://bit.ly/2rSdwan>). Ο άνθρωπος αυτός, βουλευτής του κόμματος από τη δεκαετία του '80 και εκμεταλλευόμενος μία επί δεκαετίες παράδοση που ήθελε όλα τα ρεύματα που αναφέρονται - έστω φραστικά - σε αριστερά και κομμουνισμό στη Βρετανία να συμμετέχουν ή να αναζητούν την εκπροσώπησή τους μέσα από τους Εργατικούς, στάθηκε ο μοιραίος προβοκάτορας του Brexit μέσα στο στρατόπεδο του Brexain.

Ο Κόρμπιν όχι μόνο διεξήγαγε την πιο ανόρεχτη και υπονομευτική εκστρατεία υπέρ της παραμονής (άρα τελικά υπέρ της αποχώρησης) της Βρετανίας από την Ε.Ε., αλλά στη συνέχεια δέχτηκε στα γρήγορα τη στροφή των Συντηρητικών υπέρ του Brexit και δεν τους έβαλε κανένα εμπόδιο στην κοινοβουλευτική επικύρωσή του.

Σα γνήσιος τροτσκιστής, λοιπόν, άρα σαν γνήσιος σοσιαλφασίστας (πράγμα που σήμερα σημαίνει σχεδόν πάντα ανοιχτός χαφιές του πουτινισμού), ο Κόρμπιν επέβαλε πραξικοπηματικά την επανεκλογή του στην ηγεσία των Εργατικών μετά το δημοψήφισμα (παραβιάζοντας τους κανόνες για τις υποψηφιότητες, αφού δεν είχε τους 50 βουλευτές που απαιτούνταν για να κατέβει εκ νέου για υποψήφιος αρχηγός) και, όταν ήρθε η ώρα των εκλογών, έπαιξε το χαρτί που παίζουν όλοι οι παλιάνθρωποι της ψευτοαριστεράς, αλλά και του εθνικοσοσιαλιστικού φασισμού που υποδύονται τους «ανατροπείς

του κατεστημένου» ανά τον πλανήτη: έταξε αυξήσεις κατώτατου μισθού, φτηνότερα ή και καθόλου δίδακτρα στα πανεπιστήμια, φτηνή κατοικία για το λαό (σε μια χώρα με τα ψηλότερα ή μερικά από τα ψηλότερα νοίκια στον κόσμο), καλύτερα νοσοκομεία και γρήγορη εξυπηρέτηση για γέρους και άρρωστους, κι όλα αυτά με τη γραμμή «φόρο στους πλούσιους και κρατικοποιήσεις».

Και πίσω από όλα αυτά, έκρυψε κατάλληλα τον πυρήνα της καταστροφικής για τον πλανήτη γραμμής του για αποχώρηση της Βρετανίας από το NATO, κατάργηση του πυρηνικού πυραυλικού συστήματος προστασίας των ακτών του νησιού που εδράζεται σε πυρηνικά υποβρύχια (σύστημα Trident), κατάργηση της χρήσης πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς, συνεργασία και συμπάθεια προς κάθε χυμασίτικο και χεζμπολαχίτικο αντισημιτισμό, συνεργασία ή έστω αλληλοκατανόηση με τη Ρωσία, το Ιράν και κάθε φασισμό ανά τον κόσμο.

Η διαφορά Κόρμπιν – πραγματικής Αριστεράς: Κατακτήσεις μέσα από λαϊκούς αγώνες ή «άλωση» του αστικού κράτους;

Θα μπορούσε κάποιος καλοπροαίρετος άνθρωπος, με προοδευτικές και αριστερές διαθέσεις, να σκεφτεί: και τι το κακό έχει το πρώτο έστω σκέλος της καμπάνιας του Κόρμπιν; Μήπως η κλασική συντηρητική δεξιά των Τόρηδων δεν χτυπάει το βιοτικό επίπεδο του βρετανικού λαού και των μεταναστών που επιλέγουν το Ενωμένο Βασίλειο για να ζήσουν και να δουλέψουν; Μήπως δεν έχουν οδηγήσει το κάποτε «καμάρι» της Βρετανίας, το Εθνικό Σύστημα Υγείας (NHS) στην «εντατική», με ανθρώπους να περιμένουν για ολόκληρους μήνες ακόμη και για ένα ραντεβού ή μια εντελώς απαραίτητη εγχείριση και πολλές φορές να πεθαίνουν ή να ψάχνουν να εγχειριστούν στο εξωτερικό; Μήπως τα δίδακτρα στα πανεπιστήμια δεν είναι βαριά και ταξικά για τα παιδιά της φτωχολογιάς και μήπως εκεί δεν υπάρχουν ταξικοί φραγμοί, σε μια ιστορική εποχή έκρηξης της γνώσης και της ανάπτυξης της τεχνολογίας;

Όλα αυτά είναι καλά, γι' αυτό και σε μεγάλο βαθμό άγγιξαν ένα κομμάτι της προοδευτικής νεολαίας, που επιζητούσε επιπλέον να εκδικηθεί τους Συντηρητικούς για την ορμητική και κατεύθυνση απομόνωσης της Βρετανίας από την Ευρώπη που έχουν πάρει. Σ' αυτό τον τελευταίο τομέα η πλατιά μάζα των ευρωπαϊκόφιλων σοσιαλδημοκρατών βουλευτών και στελεχών των Εργατικών στέκεται αναμφισβήτητα πιο αριστερά από τους Τόρηδες και τις αυτο-

κρατορικές, νεοϊμπεριαλιστικές φαντασιώσεις τους.

Η διαφορά είναι ότι ένα ριζοσπαστικό αριστερό, έστω και μη επαναστατικό κόμμα, επιδιώκει και επιθυμεί να ανέβει στην εξουσία βασισμένο σε ένα ρωμαλέο εργατικό και λαϊκό κίνημα διεκδικήσεων, το οποίο να βράζει, να έχει μαζικότητα και ζωντάνια, να έχει δώσει μάχες, άλλες χαμένες και άλλες επιτυχημένες, να βρεθεί δηλαδή να εκφράζει τις επιθυμίες των μαζών και τις βαθύτερες διαθέσεις τους, ένα επίπεδο συνείδησης αντίστοιχο της πάλης τους.

Δεν λέει στις μάζες, όπως ο Κόρμπιν, όπως οι κνίτες κι οι συριζαίοι στην Ελλάδα, όπως τα στρατοκρατικά καθάρματα τύπου Τσάβες στη Λατινική Αμερική, να κάτσουν παθητικές και να περιμένουν τον «θεόσταλτο» εκπρόσωπό τους να καταλάβει την εξουσία και να τους παραχωρήσει μαγικά «κατακτήσεις» μέσω του αστικού κράτους υπό μορφή χορηγίας, έξω από την ίδια τη διαλεκτική και την εξέλιξη της πάλης των τάξεων, τον ταξικό συσχετισμό της δοσμένης ιστορικής στιγμής. Σ' αυτή την περίπτωση, οι μάζες υφίστανται απλώς, μετά την εκλογή του «εκπροσώπου» τους στην εξουσία, μια εκμαυλιστική εκστρατεία απίστευτης έκτασης, στην οποία ο «ηγέτης» και το σοσιαλφασιστικό ή έστω το σοσιαλκρατικιστικό του κόμμα χώνει με πάθος στο κράτος τα πλέον φιλόδοξα και λιγότερο ηθικά στοιχεία της «βάσης», διατηρώντας ακέραμες τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και διανομής και μάλιστα χειροτερεύοντάς τες, πισωγραφίζοντάς τες, κάνοντάς τες πιο βαθιά σάπιες και εκμεταλλευτικές. Η συνέχεια συνήθως περιλαμβάνει τσάκισμα του παραγωγικού ιστού της δοσμένης χώρας, γιγάντωση του κρατικού δανεισμού και των ελλειμμάτων, χρεοκοπία συνοδευόμενη από πολιτικό αυταρχισμό και τελικά φασισμό.

Η μπόχα και ο ομορτυνισμός του Κόρμπιν φάνηκε όταν, στις πολύ βολικές γι' αυτόν, τελικά ρωσοκινούμενες ισλαμοναζιστικές επιθέσεις λίγες ημέρες πριν τις εκλογές στο Λονδίνο, ο απερίγραπτος αυτός τροτσκιστής κατηγορήσει τη Μέι ότι μείωσε τον αριθμό των αστυνομικών που περιπολούν ανά τις γειτονίες, ειδικά εκείνες στις οποίες κυριαρχεί το μουσουλμανικό στοιχείο.

Για να το καταλάβουμε καλύτερα: ο τύπος που, σαν κλασικός συριζαίος τροτσκιστής, πάντοτε στο ζήτημα της τρομοκρατίας είχε τη γραμμή της «κοινωνικών αιτίων», δηλαδή ότι οι ισλαμοναζιζήδες είναι κατά κάποιο τρόπο εκπρόσωποι του καταπιεσμένου μεταναστευτικού προλεταριάτου, οπότε το θέμα δεν είναι η κατα-

στολή τους, αλλά η «άρση των ανισοτήτων» και η «αλλαγή πολιτικής της Δύσης στη Μέση Ανατολή», ξαφνικά έγινε θιασώτης της γραμμής «περισσότεροι μπάτσοι για να προλαβαίνουμε τους τζιχαντιστές», χωρίς να εξηγήσει τι οδήγησε στην οβιδιακή μεταστροφή του και γιατί η προηγούμενη θέση του ήταν λάθος!

Είναι βέβαια πολύ καλό, μέσα από ταξικούς και πολιτικούς δημοκρατικούς αγώνες οι μετανάστες να πάντων να αντιμετωπίσουν ό,τι έχει απομείνει από τον κλασσικό λευκό, αποικιοκρατικό ρατσισμό στη Δύση και είναι επίσης πολύ καλό οι δυτικοί ιμπεριαλιστές να πάντων να χώνουν τα βρώμικα χέρια τους στα εσωτερικά του Τρίτου Κόσμου, γιατί έτσι κι αλλιώς σχεδόν όλες τους οι γουρουνίστιες επεμβάσεις έχουν ενισχύσει εκεί τις πιο φασιστικές και οπισθοδρομικές δυνάμεις μέσα σε αυτές τις χώρες και τελικά τη σοσιαλϊμπεριαλιστική Ρωσία. Όμως ο Κόρμπιν δεν εννοεί αυτό: εννοεί αφ' ενός ότι οι γηγενείς πολίτες στη Δύση είναι υπεύθυνοι και πρέπει να πληρώνουν με το αίμα τους για τα φανταστικά ή τα πραγματικά εγκλήματα των ιμπεριαλιστικών αστικών τους τάξεων, αφ' ετέρου ότι η Δύση πρέπει να ακολουθήσει ακόμη πιο βρωμερή πολιτική ουράς πίσω από τη Ρωσία και τους χαμασοχεζμπολαχίτικους φασισμούς στον Τρίτο Κόσμο.

Οι εξελίξεις μετά τις εκλογές

Η Μεί όχι μόνο δεν ενίσχυσε την αυτοδυναμία της στις εκλογές, αλλά την έχασε εντελώς και πλέον έχει βρεθεί να παρακαλάει περιθωριακούς πολιτικούς συμμάχους, μπας και σχηματίσει μια θνησιγενή κυβέρνηση μειοψηφίας.

Η γελοιοποιημένη από το αποτέλεσμα πρωθυπουργός, που, με όλη της την ταξική αντιδραστικότητα, έχει στα υπουργεία Εξωτερικών και Άμυνας έναν Τζόνσον και έναν Φάλον αντίστοιχα, που παρ' όλες τις αυτοκρατορικές υπέρ του Βρεξίτ αυταπάτες τους, στέκονται γενικά σε γραμμή υπεράσπισης των σκληρών κυρώσεων κατά της Ρωσίας (πολύ περισσότερο π.χ. από τον υφεσιακό Μακρόν) για την ωμή κατοχή εδάφους της Ουκρανίας, φαίνεται να καταφέρνει οριακά, σε άθροισμα με τους δεξιούς, υπερσυντηρητικούς προτεστάντες του DUP της Βόρειας Ιρλανδίας να βγάλει μια κολοβή και ασταθή πλειοψηφία για να κυβερνήσει.

Σε σύνολο 650 βουλευτών, με όριο αυτοδυναμίας τους 326, οι Τόρηδες έχουν 318, ενώ οι βορειοϊρλανδοί προτεστάντες 10, σύνολο 328. Από την άλλη, ο Κόρμπιν με 262 βουλευτές, ακόμη κι αν άθροιζε όλους τους πιθανούς συμμάχους του (Σκωτσέζικο Εθνικό Κόμμα, Φιλελεύθεροι Δημοκράτες, Κόμμα της Ουαλίας, Πράσινο Κόμμα) κι ακόμα κι αν οι φίλοι του, ιρλανδοί σοσιαλιστές εθνικιστές του IRA καταλάμβαναν τις επτά έδρες τους, θα έφτανε συνολικά τις 320 (χωρίς

το Σιν Φέιν – IRA 313, δηλαδή 13 λιγότερες από τις απαιτούμενες για αυτοδυναμία).

Παρ' όλα αυτά, με απύθμενο θράσος, ο Κόρμπιν αυτοανακηρύχθηκε νικητής των εκλογών (!) επειδή έχασε με πολύ μικρότερη διαφορά της αναμενόμενης όταν προκηρύχθηκαν οι εκλογές και ζητούσε να σχηματίσει κυβέρνηση (!). Το θράσος του ρασόδουλου σοσιαφασίστα δεν έχει όρια. Αλλά αυτός ξέρει καλά ότι απέναντί του δεν έχει ένα προοδευτικό κόμμα, αλλά ένα σάπιο κόμμα του εγγλέζικου ιμπεριαλισμού, όπου δεκάδες φιλόδοξα συντηρητικά στοιχεία είναι έτοιμα να γκρεμίσουν την ετοιμόρροπη Μεί για να της φάνε την πρωθυπουργία με την πρώτη ευκαιρία. Γκρέμισμα της Μεί ωστόσο σημαίνει πιθανότατα και νέες πρόωρες εκλογές, δηλαδή μια χρυσή ευκαιρία για νίκη του τροτσκιστή εισοδιστή.

Αυτός εκμεταλλεύτηκε εξάλλου την όντως κτηνώδη στάση του βρετανικού κρατικού μηχανισμού στο ζήτημα της φωτιάς στο πύργο Γκρένφελ, όπου έχασαν τη ζωή τους 80 άνθρωποι, για να δώσει ένα ακόμη χτύπημα στην ήδη αποδυναμωμένη Μεί. Ο Κόρμπιν βέβαια «ξέχασε» ότι στην ταξική κτηνωδία με το εύφλεκτο υλικό και τη λειψή ασφάλεια στο κτήριο των φτωχών μέσα στο πλούσιο δυτικό Λονδίνο είχαν συμμετάσχει και την είχαν ανεχτεί και οι επί 13 χρόνια (1997-2010) κυβερ-

νόντες Εργατικοί. Οι κορμπινικοί ξεπερνούν αυτό τον σκόπελο λέγοντας ότι το Εργατικό Κόμμα επί Μπλερ και Μπράουν είχε «δεξιό», δηλαδή κρυφοθρασερική – κρυφοδεξιά ηγεσία. Δεν εξηγούν όμως γιατί ο νυν «ριζοσπάστης σοσιαλιστής» ηγέτης τους στρογγυλοκαθόταν στη βουλευτική του έδρα και δεν έφυγε από τους Εργατικούς, φτιάχνοντας ένα υποτίθεται συνεπές εργατικό κόμμα, ώστε να καταγγείλει την πολιτική των μπλερικών ως ταξικά άδικη ή για να καταγγείλει τον προβοκατόρικο υπέρ της Ρωσίας πόλεμο των Μπους – Μπλερ στο Ιράκ το 2003, που ανέτρεψε τον αντισημοφασίστα και αντιιρανό Σαντάμ Χουσεΐν.

Δεν υπάρχει φιλολαϊκή πολιτική χωρίς σύγκρουση με Ρωσία και Κίνα

Μήπως με όλα αυτά εννοούμε ότι οι Βρετανοί και οι μετανάστες από όλο τον πλανήτη που ζούνε στη Βρετανία πρέπει να συνταχθούν με τη Μεί και το Συντηρητικό Κόμμα ενάντια στην κορμπινική, σοσιαφασιστική απειλή;

Είναι αλήθεια ότι, από την άποψη των γενικών συμφερόντων του παγκόσμιου προλεταριάτου, των χωρών του Τρίτου Κόσμου και γενικά των λαών μια κυβέρνηση Συντηρητικών υπό τη Μεί είναι μικρότερο κακό από μια κυβέρνηση υπό το τσιράκι του Πούτιν Κόρμπιν, κατά την ίδια λογική που μια αυτοδύναμη κυβέρνηση

της κλασσικής αστικής ΝΔ στην Ελλάδα είναι μικρότερο κακό από μια κυβέρνηση του «λαϊκού», υπεραντιδραστικού ΣΥΡΙΖΑ και των φασιστών συμμάχων του.

Μάλιστα στη Βρετανία αυτή η αντίθεση έχει και πιο στρατηγικά χαρακτηριστικά γιατί, όπως ήδη σημειώσαμε, κυβέρνηση Κόρμπιν μαζί με κυβέρνηση Τραμπ σημαίνει πρακτικά διάλυση κάθε συλλογικής, αντιρώσικης στρατιωτικής άμυνας στην ανατολική Ευρώπη, δηλαδή πιο απλά πησίσιμα στον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Σε τελική ανάλυση, ωστόσο, το ζοφερό μέλλον των δυτικοφιλελεύθερων ή των δυτικοσυντηρητικών είναι προδιαγεγραμμένο, όσο αυτοί, βουτηγμένοι στη χρηματιστική σπέκουλα και στα νταραβέρια τους με το ρωσοκινέζικο άξονα, αρνούνται να αναγνωρίσουν το δικαίωμα της μάζας σε άνοδο ή έστω διατήρηση του βιοτικού της επίπεδου, σε αξιοπρεπείς μισθούς, με δοσμένους τους αρνητικούς ταξικούς συσχετισμούς, σε υγεία και στέγαση με όρους σύγχρονου πολιτισμού και όχι μεσαίωνα.

Αυτά όλα η δυτική μονοπωλιακή αστική τάξη μπορεί όλο και λιγότερο να τα προσφέρει στις μάζες αφού, δέσμια της σάπιας δίνας της για αγορές και μέγιστο κέρδος, κλείνει τα μάτια στο κινέζικο ντάμπινγκ που συντρίβει τα μεροκάματα στη Δύση και στην

κινέζικη βιομηχανική κατασκοπεία, ενώ ταυτόχρονα χαϊδεύει τους Ρώσους ναζίδες κρατικοολιγάρχες ιμπεριαλιστές για λίγο φυσικό αέριο, που σε λίγο θα γίνει θηλεία εκβιασμού στο λαιμό λαών, εθνών και κρατών, ειδικά στην Ευρώπη.

Τα ενδημικά αντιλαϊκά κουσούρια της κάθε Μεί ή και του κάθε δυτικού Τζόνσον και Φάλον, ακόμη και όταν αυτοί είναι συνεπείς ή έστω ασυνεπείς αντισοσιαλϊμπεριαλιστές είναι που κάνουν εύκολη τη δουλειά του κάθε Πούτιν – Κόρμπιν, με την έτοιμη, γυρισμένη τα μέσα έξω «μαρξίζουσα φιλολαϊκή» δημαγωγία, που πατάει όμως σε πραγματικές ανάγκες και αιτήματα των μαζών.

Το θέμα είναι οι μάζες να οργανωθούν, πράγμα που απ' ό,τι φαίνεται θα γίνει σε ανάλογο ρυθμό με την αποκάλυψη του κύριου εχθρού. Τότε όμως απέναντι στους Πούτιν-Κόρμπιν-Τσίπρες δεν θα υψωθούν κυρίως οι Μεί και ακόμα λιγότερο οι ρωσόφιλοι Μητσοτάκηδες, που μέχρι το τέλος θα παζαρεύουν, θα υποτάσσονται ή και θα πουλάνε, αλλά η πραγματική αριστερά, με πυρήνα της τους πραγματικούς κομμουνιστές.

Αυτοί θα τελειώσουν κάθε ανατολική φασιστική, αλλά και κάθε δυτική «φιλελεύθερη» ιμπεριαλιστική και καπιταλιστική υποκρισία.

Στο φως ο βρώμικος ρόλος Ομπάμα υπέρ Τραμπ

Ο Ομπάμα καθ' όλη τη διάρκεια της θητείας του στην προεδρία των ΗΠΑ και μέχρι την πρόσφατη προεκλογική περίοδο προσπάθησε και σε μεγάλο βαθμό κατάφερε να καλλιεργήσει παγκόσμια το προφίλ του φιλελεύθερου δημοκράτη και του ειρηνόφιλου αντιεπembeσσία. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ανήκε από την πλευρά του πατέρα του σε μια ιστορικά καταπιεσμένη πλευρά του πληθυσμού των ΗΠΑ, τους Αφροαμερικανούς, τον έκανε γενικά συμπαθή σε πλατιές μάζες στη Δύση, αλλά και στον Τρίτο Κόσμο.

Η ΟΑΚΚΕ, κόντρα στο ρεύμα, και λίγο καιρό μετά την πρώτη εκλογή του, είδε μέσα στη ζωή ότι ο συγκεκριμένος τύπος υπηρέτούσε από πάνω ως κάτω με την τακτική του σε σειρά ζητημάτων, σε αγαστή σύμπτωση με την Κλίντον, τόσο στο εσωτερικό των ΗΠΑ όσο και στην εξωτερική πολιτική, μια γραμμή κομμένη και ραμμένη στις ανάγκες επέκτασης της επιρροής του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού.

Ειδικά η στάση Ομπάμα σε όλη την περίοδο της «Αραβικής Άνοιξης», με κορωνίδα το συριακό και ακόμη περισσότερο στη ρώσικη εισβολή και κατοχή σε τμήματα της Ουκρανίας αποδεικνύει, με την απόσταση του χρόνου, ότι αυτός, σε όλη του την οκταετία, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να στρώνει το χαλί της προετοιμασίας για το ξέσπασμα του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου, τον οποίο όπως όλα σχεδόν δείχνουν θα εξαπολύσουν κάποια στιγμή οι φασιστικές Ρωσία και Κίνα για το αιματηρό ξαναμοίρασμα του πλανήτη.

Ο Ομπάμα λοιπόν εμφανιζόταν και εν πολλοίς ακόμα εμφανίζεται από πολλούς ως ο άκρως αντίθετος πόλος του Τραμπ και της αποκρουστικής πολιτικής φυσιογνωμίας του τελευταίου. Λίγοι άνθρωποι, ακόμη και ανάμεσα στους δημοκράτες, θα συμφωνούσαν μαζί μας μέχρι πριν λίγο καιρό ότι Ομπάμα και Τραμπ ανήκουν στο βάθος στο ίδιο στρατόπεδο και απλώς αλληλοσυμπληρώνον-

ταν.

Απ' ό,τι φαίνεται όμως, επειδή η αμερικανική αστική τάξη, παρά το γεγονός ότι είναι ιμπεριαλιστική μέχρι μυελού οστών, δεν έχει καμία διάθεση να γίνει, στο μεγαλύτερο τμήμα της, μπασισμποζούκος του Πούτιν, οι πρόσφατες αποκαλύψεις για τις σχέσεις Τραμπ – Ρωσίας έφτασαν - και μάλιστα σύντομα - μέχρι την αποκάλυψη του ρόλου του Ομπάμα στη συγκάλυψη της ρώσικης επέμβασης στις αμερικανικές εκλογές.

Σύμφωνα με αποκλειστικό ρεπορτάζ της Washington Post, έκθεση της CIA, στην οποία αναφερόταν ότι ο Πούτιν διέυθνε προσωπικά την εκστρατεία των Ρώσων χάκερ για ενισχυθεί και τελικά να εκλεγεί ο Τραμπ, έφτασε στα χέρια του Ομπάμα αρχές Αυγούστου του 2016, δηλαδή τρεις ολόκληρους μήνες πριν τις εκλογές.

Με βάση το ρεπορτάζ, τους έξι μήνες μετά τον Αύγουστο κατά τους οποίους έμεινε στην εξουσία η κυβέρνηση Ομπάμα μέχρι την ανάληψη των καθηκόντων από τον Τραμπ, ο «φιλελεύθερος δημοκράτης και φιλειρηνιστής», τάχα αντίπαλος του Τραμπ, κωλυσιεργούσε κάνοντας συσκέψεις, δήθεν για να «τιμωρήσει» τη Ρωσία, ενώ ουσιαστικά άφηγε ανενόχλητο τον τάχα «αντίπαλό» του, να εκλεγεί πρόεδρος σαν κύριος, με τις πλάτες του Πούτιν.

Στα τέλη Δεκεμβρίου, ο Ομπάμα, ξέροντας ότι πλέον αυτό δεν έχει κανένα νόημα, αφού σε λίγο θα αναλάμβανε ο Τραμπ, ανακοίνωσε ένα πακέτο «αντιρωσικών» μέτρων, κυρίως συμβολικού χαρακτήρα.

Το ερώτημα για κάθε καλοπροαίρετο υποστηρικτή του Ομπάμα είναι προφανές: γιατί αυτός δε σήκωσε στο πόδι όλη του τη χώρα, για να τη σώσει, αυτήν την «μόνη υπερδύναμη», από τον εξουτελισμό να εκλέξει πρόεδρο επηρεασμένη από την άμεση παρέμβαση του βασικού ιμπεριαλιστή ανταγωνιστή της; Ξέροντας μάλιστα την εντελώς

φασιστική, ρατσιστική, διασπαστική εντός και εκτός ΗΠΑ πολιτική φυσιογνωμία του Τραμπ, το έγκλημα της συγκάλυψης από πλευράς Ομπάμα γίνεται τερατώδες και έναντι του αμερικανικού λαού, αλλά και των λαών της Ευρώπης και του Τρίτου Κόσμου.

Η συμπαγνία φαίνεται και από μια άλλη πλευρά: όλες οι βρώμικες πολιτικές Ομπάμα κατά της ενότητας της Ευρώπης, με τη διασπαστική αντι-Σόιμπλε γραμμή στο ζήτημα της Ελλάδας, με τον μη εξοπλισμό της Ουκρανίας ενάντια στη ρώσικη ναζιστική επίθεση, με το βρώμικο παιχνίδι με τους Κούρδους σοσιαφασίστες στη βόρεια Συρία κλπ. συνεχίζονται και επαυξάνονται από τον φασίστα Τραμπ.

Κι εκεί όμως που φαίνεται ότι αυτός πραγματοποιεί στροφή σε σχέση με τον προκάτοχό του, στην ουσία βαθιναίει και εξελίσσει τη φιλορώσικη και φιλοκινέζικη στρατηγική. Με τον προβοκατόρικο τρόπο που αποχώρησε από την παγκόσμια συμφωνία για το κλίμα, ο Τραμπ επέτρεψε στη Μέρκελ να κάνει σαν Ε.Ε. τάχα «φιλοπεριβαλλοντική» ενότητα με τους Κινέζους φασίστες. Την ίδια ώρα, με την προβοκατόρικη πολιτική του στη Μέση Ανατολή, στέλνει τους σωβινοφασίστες μουλάδες του Ιράν, τον Ερντογάν, αλλά και τους αντιδραστικούς πολιτικά, αλλά ανεξάρτητους εμίρηδες του Κατάρ καρφί στην αγκαλιά της Ρωσίας, οδηγώντας ταυτόχρονα τη Σαουδική Αραβία, στην οποία ο Τραμπ κάνει ψεύτικα τον φίλο, στην απομόνωση.

Πιο απλά: φασίστας τραμπούκος ανοικτά φιλορώσος Τραμπ στην εξουσία δεν θα υπήρχε χωρίς τον «οικουμενικά συμπαθή», «άνθρωπο της ειρήνης» ψευτοδημοκράτη, διπρόσωπο εισοδιστή Ομπάμα να του κάνει πλάτες, πατέρα με το κοινό αφεντικό τους, που έχει την έδρα του πίσω τα τείχη του Κρεμλίνου.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΓΚΡΕΝΦΕΛ: ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΑΣΤΙΣΜΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΗ ΦΤΩΧΟΛΟΓΙΑ

Η πολύνεκρη πυρκαγιά στον 24οροφο πύργο Γκρένφελ στο βόρειο Κένσινγκτον, στην πιο πλούσια γειτονιά του δυτικού Λονδίνου (τουλάχιστον 80 νεκροί) δεν ήταν ένα απλό ατύχημα. Μπορεί το ξεκίνημά της να ήταν τέτοιο όμως η γρήγορη εξάπλωση της φωτιάς σε όλα τα διαμερίσματα σχετίζεται με την εξοικονόμηση χρημάτων σε βάρος της ασφάλειας των κατοίκων της.

Ο πύργος κατασκευάστηκε το 1974 και στην αρχή έμεναν εκεί κυρίως πρώην Ολυμπιονίκες. Στην πορεία των χρόνων όμως μετατράπηκε σε κατοικία των φτωχών (κυρίως μεταναστών) με φτηνό νοίκι που το εξασφάλιζε για το πιο φτωχό κομμάτι των κατοίκων της πλούσιας γειτονιάς ο ιδιοκτήτης τους που ήταν ο δήμος. Το 2015-6 το κτίριο ανακαινίστηκε με εργολαβία που ανέθεσε το δημοτικό διαμέρισμα, χωρίς όμως εκεί να τηρηθούν οι στοιχειώδεις κανόνες ασφάλειας. Το τραγικό συμβάν καταδεικνύει ότι το δικαίωμα ασφαλούς κατοικίας στον καπιταλισμό είναι κι αυτό ταξικά διαφοροποιημένο.

Κατά την ανακαίνιση, για λόγους ενίσχυσης της ενεργειακής απόδοσης, προστασίας από τον καιρό και κυρίως της καλύτερης εμφάνισης που την απαιτούσαν οι πλούσιοι γείτονες, το κτίριο επενδύθηκε με ένα συγκεκριμένο υλικό. «Το υλικό που χρησιμοποιήθηκε στην επένδυση είναι ένα πάνελ από αλουμίνιο που έχει έναν «πυρήνα» πολυαιθυλενίου ή πλαστικού με μια επικάλυψη αλουμινίου τα οποία υποτίθεται ότι αποτελούν μια φτηνή λύση για την ενεργειακή θωράκιση κτιρίων. Η συγκεκριμένη επένδυση έχει χρησιμοποιηθεί ευρέως, όχι μόνο στη Βρετανία, για την κάλυψη μεγάλων κτιρίων, όπως ο πύργος Γκρένφελ» (enikos.gr, 15/6). Πυρκαγιές που πήραν μεγάλη έκταση λόγω παρόμοιας επένδυσης έχουν συμβεί και αλλού στον κόσμο (π.χ. Αυστραλία, Ρωσία, Αραβική χερσόνησος). Όπως τονίζει μάλιστα η Daily Mail, υπουργοί είχαν προειδοποιηθεί στο παρελθόν για την επένδυση που μετέτρεψε τον πύργο σε μία πύρινη κόλαση. Όπως σημειώνει επίσης, το βρετανικό υπουργείο Εσωτερικών είχε υποβάλει μία καταδικαστική έκθεση έπειτα από έρευνα σε εκατοντάδες πύργους διαμερισμάτων τα οποία ελέγχθηκαν τη δεκαετία του 1990, ωστόσο δεν προχώρησε σε καμία ενέργεια.

Όταν ξέσπασε η πυρκαγιά στον πύργο Γκρένφελ δεν ενεργοποιήθηκαν οι ψεκαστήρες, ούτε το σύστημα πυρασφάλειας και πυρανίχνευσης, ο συναγερμός δε χτύπησε δυνατά ενώ η μοναδική έξοδος κινδύνου είχε μπλοκαριστεί. «Τα έγγραφα που έφτασαν στην κατοχή του BBC αποκάλυπταν ότι το 2014 ζητήθηκε από τους εργολάβους που εργάζονταν για το τοπικό Συμβούλιο του Κένσινγκτον και Τσέλσι να αντικαταστήσουν την επένδυση από χαλκό με μια πιο οικονομική εκδοχή αλουμινίου. Ένα έγγραφο – μια λίστα με τις εργασίες από όπου θα έπρεπε να

εξοικονομηθούν χρήματα η οποία εστάλη στους εργολάβους τον Ιούλιο του 2014 – δίνει λεπτομέρειες για πιθανή εξοικονόμηση ύψους 693.161 λιρών, μειώνοντας το τίμημα των εργασιών από τα 9,2 εκατ. λίρες στα 8,5 εκατ. λίρες. Η λίστα περιλαμβάνει 293.368 λίρες που θα εξοικονομούσαν με την τοποθέτηση της «επένδυσης αλουμινίου αντί της επένδυσης χαλκού» (newsit.gr, 30/6).

«Σύμφωνα με έγγραφα που είδαν δημοσιογράφοι της εφημερίδας The Times, μερικές ημέρες νωρίτερα η τοπική επιτροπή ενοίκων είχε αποστείλει επείγον email στους αρμοδίους που συμμετείχαν στην ανακαίνιση. Η εφημερίδα αναφέρει ότι το email τους παρότρυνε να δώσουν «μια καλή τιμή» για την εξωτερική επένδυση που θα μπορούσε να κατατεθεί στον επιβλέποντα των εργασιών.

Σύμφωνα με προηγούμενα έγγραφα, ο αρχικός σχεδιασμός προέβλεπε μια επένδυση χαλκού με ένα υλικό που λειτουργεί επιβραδυντικά σε περίπτωση φωτιάς. Και οι κάτοικοι είχαν ενημερωθεί ότι η νέα επένδυση θα ήταν από χαλκό. Και τα δύο υλικά έχουν την ίδια επίσημη κατάταξη σε ό,τι αφορά τη συμπεριφορά τους σε περίπτωση φωτιάς.

Η αστυνομία που ερευνά την καταστροφή είχε πει ότι η επένδυση στον πύργο στη συνέχεια δεν πέρασε τους ελέγχους ασφαλείας. Πηγή προσκείμενη σε μία από τις πολλές εταιρίες που εμπλέκονταν στο έργο δήλωσε ότι η αλλαγή είναι μια κλασική περίπτωση των συνεχών πιέσεων από τα συμβούλια για να μειωθεί το κόστος ανακαίνισης των κτιρίων.

Τα πρακτικά από τις συνεδριάσεις του συμβουλίου το 2013 δείχνουν ότι υπήρξε δυσανεμία με τον εργολάβο που προτιμήθηκε αρχικά επειδή δεν κράτησε το έργο εντός προϋπολογισμού. Ζητήθηκαν νέες προσφορές και αυτό οδήγησε στην επιλογή διαφορετικής εργοληπτικής εταιρίας το 2014, από την οποία ζητήθηκε στη συνέχεια να εξοικονομήσει χρήματα σε ό,τι αφορά την επένδυση».

Την καταστροφή εκμεταλλεύτηκε αμέσως ο ηγέτης των Εργατικών τροτσικιστής σοσιαλφασίστας Τζ. Κόρμπιν για να πλήξει τη δημοτικότητα της αντιπάλου του Τ. Μέι κάνοντας λόγο για μη διάθεση των αναγκαίων πόρων από το συγκεκριμένο διαμέρισμα που μέχρι πρόσφατα ελεγχόταν από τους Συντηρητικούς. Οι εκπρόσωποι της περιφέρειας σαφώς φέρουν μεγάλη ευθύνη, την κύρια για το έγκλημα, και πρέπει να τιμωρηθούν όπως και ο εργολάβος, όμως τη λύση δε θα δώσει ο σοσιαλφασ-

ισμός του κάθε Κόρμπιν.

Κι αυτό όχι μόνο γιατί η βαθύτερη εξήγηση για το ατύχημα-δολοφονία βρίσκεται στον ίδιο τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, όπου η τελευταία δεν καθορίζεται από τις ανάγκες της κοινωνίας αλλά από τη δυνατότητα αύξησης της αξίας του κεφαλαίου για τον καπιταλιστή, οπότε κάθε αγαθό όπως και το αγαθό της ασφάλειας της ζωής θυσιάζεται στην αξιοποίηση του κεφαλαίου. Ούτε γιατί αυτός ο τρόπος παραγωγής οδηγεί μοιραία στην ολοένα μεγαλύτερη εξαθλίωση του προλεταριάτου, που είναι αναγκασμένο να ζει σε ανθυγιεινές και επικίνδυνες για την ύπαρξή του κατοικίες. Αλλά γιατί στη σημερινή εποχή του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού, και ιδιαίτερα στη φάση της κυριαρχίας των πρακτόρων και των φίλων του δεύτερου μέσα στο εργατικό κίνημα η πολιτική και συνδικαλιστική οργάνωση του ίδιου του προλεταριάτου σαν τάξης είναι πολύ αδύναμη. Αυτό δεν αφήνει τις λαϊκές μάζες να αποφασίζουν για τη δικιά τους ταξική πάλη, για την πάλη τους για τις συνθήκες παραγωγής και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, οπότε και ανάμεσα στα πολλά άλλα να ελέγχουν την ασφάλεια των κατοικιών τους και να επιβάλλουν με τον αγώνα τους στην αστική τάξη την τήρηση των όρων αυτής της ασφάλειας.

Ο Κόρμπιν και η σοσιαλφασιστική συμμορία του, που τον κράτησε στην εξουσία παρόλο που πούλησε τους άγγλους εργάτες και μετανάστες στους κρυφο-ρατσιστές αυτοκρατορικούς νοσταλγούς του Μπρέξιτ, οργάνωσαν πολιτικά γιουρούσια εναντίον των

συντηρητικών αξιοποιώντας την αγανάκτηση της προσφυγιάς της πυρκαγιάς, για να ανεβούν γρήγορα στην πρωθυπουργία. Όμως ούτε σαν εργατικό κόμμα γενικά, ούτε σαν «αριστερή» του τάση ειδικά δεν έβαλαν σαν κεντρικό τους σύνθημα το βασικό για κάθε σύγχρονο εργατικό κόμμα, την πολύ πλατειά στη βάση της δημοκρατική οργάνωση όλων των χώρων παραγωγής και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, ακόμα και του πιο μικρού για να αναλαβαίνουν σε αυτούς οι εργαζόμενες μάζες οι ίδιες να υπερασπίζονται τα πιο άμεσα συμφέροντά τους και όχι οι εδω και δεκαετίες χρεωκοπημένες συνδικαλιστικές φράξιες της «σοσιαλδημοκρατικής» και της «αριστερής» γραφειοκρατίας του εργατικού κόμματος.

Το πιο βασικό μάθημα της σφαγής του Γκρένφελντ ήταν ότι ενώ υπήρξε από τους ενοίκους μια σειρά από έγγραφες ειδοποιήσεις προς τις δημοτικές αρχές, οι οποίες κατήγγειλαν πριν την πυρκαγιά, ότι υπήρχαν σοβαρότατες και πολύ επικίνδυνες για τους κατοίκους ελλείψεις στην πυρασφάλεια του κτιρίου, (αν και όχι την πιο καιρία που αφορούσε το υλικό της πρόσοψης) δεν υπήρξε μια οργάνωση των κατοίκων τέτοια που θα μπορούσε και να ελέγξει και να διεκδικήσει και να επιβάλλει τα μέτρα ασφαλείας. Αυτό είναι το βασικό δίδαγμα από την τραγωδία του Γκρένφελντ που δεν έχει καμιά σχέση με τις υποσχέσεις των αστών και ψευτοφιλεργατών προστατών του λαού που λένε διαρκώς στη φτωχολογιά ένα και μόνο πράγμα με πολλούς τρόπους: θα υπάρξουν πιο πολλά λεφτά για σας

που θα τα βρούμε είτε εμείς από τη φορολογία των πλούσιων (αυτό το λένε οι ψευτο-φιλεργάτες), είτε εσείς οι ίδιοι από την αύξηση των μισθών που θα φέρει η ανάπτυξη του καπιταλισμού, δηλαδή η κερδοφορία μας (αυτό το λένε οι κλασικοί αστοί).

Η αλήθεια είναι ότι οι φτωχοί δεν θα καίγονται στα κτίρια παγίδες βασικά μόνο όταν πάρουν την πολιτική και οικονομική εξουσία στα χέρια τους και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με μια μέθοδο που λέγεται σοσιαλιστική επανάσταση που στην ουσία της σημαίνει τη δικτατορία που ασκεί το προλεταριάτο πάνω στις εκμεταλλευτικές τάξεις με βαθιά δημοκρατικές για την μεγάλη πλειοψηφία του λαού διαδικασίες διακυβέρνησης. Το μεγαλύτερο σχολείο για τη σωστή και αποτελεσματική άσκηση αυτής της δημοκρατικής δικτατορίας αύριο είναι η δημοκρατική οργάνωση του προλεταριάτου σήμερα. Εννοείται ότι μόνο αυτή η σημερινή δημοκρατική οργάνωση αποτελεί στις συνθήκες του καπιταλισμού την καλύτερη δυνατή άμυνα στις επιθέσεις του κεφαλαίου σε όλα τα μέτωπα της κοινωνικής και οικονομικής ζωής.

Αυτή η αντίληψη χωρίζει πάνω απ όλα τους επαναστάτες μαρξιστές από τους σοσιαλφασίστες κάθε είδους που στη θέση της επανάστασης των οργανωμένων μαζών βάζουν την πραξικοπηματική άλωση του αστικού κράτους και στη θέση της ταξικής τους αντίστασης στις συνθήκες του καπιταλισμού βάζουν την δική τους προστασία σε αυτές από τα πάνω.

Προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ

Συνέχεια από τη σελ. 9

Το χειρότερο είναι ότι αυτός και οι άλλοι υποτιθέμενοι φιλοευρωπαίοι Γεννηματά, Θεοδωράκης κλπ εκθειάζουν τις σκανδαλώδεις εκχωρήσεις στρατηγικών τομέων της οικονομίας στους ρωσοκινέζους, και ευνοούν την κρατική υπερπλεονάζουσα των κρατικο-ολιγαρχών (Μπόμπολα, Κόκκαλη, Κοπελούζου, Γερμανού, Μυτιληναίου) που είναι δεμένοι με το ρωσοκινέζικο μπλοκ εξουσίας. Γι αυτό όλοι τους κοιπάνε αλλού όταν ο ΣΥΡΙΖΑ φιμώνει τον εχθρικό του τύπο (ΔΟΛ) και τον παραδίνει στον Σαββίδη, ή όταν φασιστικοποιεί το κράτος με το να εκκαθαρίζει τους δικαστές που του αντιστέκονται, ή όταν με τους ρωσοδούλους ΑΝΕΛ εκκαθαρίζει ταχύτατα το στρατό για να προωθήσει προφανώς τους φιλικότερους στο νέο μπλοκ εξουσίας αξιωματικούς, ή όταν αποφυλακίζει τους φονιάδες της ΧΑ και τους αφήνει να τραμπουκίζουν την ύψωρα που χρυσαιγοποιείται η αστυνομία. Η ελληνική αστική τάξη, ακόμα και τα πιο βαλλόμενα από τους σαμποταριστές παραγωγικά τμήματά της, έχει αποδείξει ότι δεν μπορεί να σώσει τη χώρα από την καταστροφή και το φασισμό.

Αυτοί που αν οργανωθούν μπορούν να το κάνουν είναι αυτοί που δεν έχουν να χάσουν πολλά

και δεν είναι εξαρτημένοι από την κρατική εξουσία. Τέτοιοι είναι κυρίως οι εργάτες, οι κακοπληρωμένοι υπάλληλοι του ιδιωτικού τομέα, και βέβαια οι άνεργοι. Μόνο αν αυτοί οργανωθούν και σχηματίσουν γύρω τους ένα πλατύ δημοκρατικό και πατριωτικό μέτωπο συσπειρώνοντας και τους μικροεπαγγελματίες και τους μικρομεσαίους επιχειρηματίες που καταστρέφονται με βασιανιστικό τρόπο από τους φορομπήχτες σαμποταριστές, μπορούν να εμποδίσουν τη συντριβή ή την ακύρωση με ψεύτικες δικαιολογίες κάθε παραγωγικής επένδυσης. Επίσης, σε κάθε επιχείρηση που κινδυνεύει με κλείσιμο οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν πρέπει να είναι αδιάφοροι, όπως τους ζητάει η ψευτοαριστερά, αλλά να απαιτούν γνώση της οικονομικής κατάστασης της και να διεκδικούν από το κράτος, τις τράπεζες και τα κόμματα άμεσα μέτρα επιβίωσης της. Ταυτόχρονα, όμως πρέπει και σε αυτές τις επιχειρήσεις και σε όλες τις άλλες να αρνούνται οι εργαζόμενοι να δουλεύουν με όρους γαλέρας, με κλέψιμο του χρόνου της δουλειάς τους, του μισθού τους και της ασφάλειάς τους και να οργανώνονται γι' αυτό με κάθε τρόπο που μπορούν, σε κάθε χώρο δουλειάς και στη συνέχεια σε επίπεδο κλάδου όπου σήμερα η

συνδικαλιστική ζωή αργοπεθαίνει στα χέρια των σφραγιδών του κρατικού συνδικαλισμού της ΓΣΕΕ και του ΠΑΜΕ, που καλούν το λαό σε αγώνα «για τα μάτια» τη μέρα της ψήφισης των μνημονίων. Τέλος μόνο οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι μπορούν σαν μαζικό κίνημα να επιβάλουν ένα επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους, κόντρα στο καθεστώς που τους αναγκάζει να επιβαρύνουν τους συνταξιούχους συγγενείς τους πράγμα που υπονομεύει το ηθικό τους και την οργανωμένη αντίστασή τους στο καθεστώς της εξαθλίωσης. Με όλα αυτά οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι μπορούν να αποκτήσουν πολιτική υπεροχή συνολικά απέναντι στην εργοδοσία, στο κράτος και στα κλασικά ή στα νέου τύπου αστικά, ψευτοεργατικά κόμματα, συσπειρώνοντας δίπλα τους όλα τα στρώματα και τμήματα τάξεων που καταπιέζονται για να παίξουν τον ιστορικό επαναστατικό τους ρόλο.

* Πρόκειται για το πρωτοβάθμιο αντιρατσιστικό σωματείο που προσπάθησε να δημιουργήσει στα 2010 το πολύ πλατύ κίνημα της «Αυτοοργάνωσης των εργατών της Ζώνης» στο οποίο πρωτοπόρα συμμετείχε η συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ στη Ζώνη, ο ΕΡΓΑΣ.